د سموئيل اول کِتاب

القنه او د هغهٔ خاندان په سيلا کښې

۱ (۱) يو سړے چې نوم يې القنه وو هغه راما ښار کښې اوسېدو. د هغهٔ تعلق د اِفرائيم قبيلې سره وو، او د اِفرائيم د غرونو په
مُلک کښې پاتې کېدو. هغه د يروحام زوئ او د اليهُو نمسے وو او هغه د توځُو د خاندان نه وو چې د صُوف د قبيلې يوه برخه
وه. (۲) د القنه دوه ښځې وې حنه او فِننه، د فِننه بچی وُو خو د حنه نهٔ وُو. (۳) القنه به هر کال د راما نه تلو چې په سيلا کښې
د ربُ الافواج عبادت وکړی او قربانی ورته پېش کړی، چرته چې د عيلی دوه زامن حُفنی او فينحاس د مالِک خُدائ اِمامان وُو.
(۴) هر ځل چې القنه خپله قربانی پېش کوله نو هغهٔ به د غوښې يوه برخه فِنني له او يوه يوه برخه به يې د هغې هر بچی له
ورکوله. (۵) هغهٔ د حنه سره ډېره مينه کوله نو ځکه هغې له يې يو په دوه برخه ورکوله، اګر چې مالِک خُدائ هغه شنډه کړې
وه. (۶) د هغې بنې فِننې به هغه رټله او سپکوله به يې، ځکه چې مالِک خُدائ هغه شنډه کړې وه. (۷) هر کال به داسې کېدل،
هغوئ به چې کله هم د مالِک خُدائ کور ته لاړل نو فِننې به حنه دومره خفه کړه چې هغې به ژړل او خوراک به يې نهٔ کولو. (۸)
د هغې خاوند القنه به ترې نه تپوس کولو، ”حنه تهٔ ولې ژاړې؟ تهٔ ولې خوراک نهٔ کوې؟ تهٔ هر وخت ولې دومره خفه يې؟ زهٔ ستا
دپاره د لسو زامنو نه ښهٔ نهٔ يم څهٔ؟“

حنه او عيلی

(۹)-(۱۰) يوه ورځ، کله چې هغوئ په سيلا کښې خوړل څښل وکړل، حنه پاڅېدله او د دُعا دپاره لاړله. هغه ډېره زياته خفه وه او
کله چې هغې مالِک خُدائ ته سوال کولو نو ډېر بد بد يې وژړل. په دې دوران کښې، عيلی اِمام د مالِک خُدائ د کور چوکاټ
سره په تخت ناست وو. (۱۱) حنه يو پوخ لوظ وکړو، ”اے، ربُ الافواجه، کهٔ چرې تهٔ په ما غمزپلې رحم وکړې او زما دُعا قبوله
کړې او ما له يو زوئ راکړې، نو زهٔ دا وعده کوم چې هغه به د ټول عُمر دپاره تا ته د نذير په حيثيت وقف کړم او د هغهٔ د وقف
کېدو نښه به دا وی چې وېښتهٔ به يې هيڅکله هم کل نهٔ کړے شی.“ (۱۲) حنه تر ډېر وخته پورې مالِک خُدائ ته سوال کولو او
عيلی د هغې شونډو ته کتل. (۱۳) هغې په خاموشئ سره دُعا کوله، د هغې شونډې خوځېدلې، خو آواز ترې نه نهٔ وتلو. نو د عيلی
دا خيال وو چې هغه په نشه کښې ده، (۱۴) او هغې ته يې ووئيل، ”ترڅو پورې به تهٔ نشه بازی کوې، د ميو نه ځان خلاص کړه.“
(۱۵) هغې ورته په جواب کښې ووئيل، ”صاحِبه، زهٔ په نشه کښې نهٔ يم. ما نهٔ مے او نهٔ شراب څښلی دی، زهٔ سخته پرېشانه يم
او ما دُعا کوله او خپل تکليفونه مې مالِک خُدائ ته بيانول. (۱۶) ما يوه بېکاره ښځه مهٔ ګڼه. ما هم داسې دُعا کوله ځکه چې زهٔ
په سخت غم آخته يم.“ (۱۷) عيلی ورته ووئيل، ”په خېر لاړه شه او چې څهٔ دې غوښتی وی نو د بنی اِسرائيلو خُدائ پاک دې هغه
تا له درکړی.“ (۱۸) هغې جواب ورکړو، ”په ما باندې د رحم نظر وکړه. بيا هغه لاړه، خوراک يې وکړو او پرېشانی يې ختمه
شوه.“

د حضرت سموئيل پېدايښت او وقف کېدل

(۱۹) په وريسې سحر القنه او د هغهٔ خاندان وختی پاڅېدل او د مالِک خُدائ د عبادت نه پس هغوئ په راما کښې واپس خپل کور
ته لاړل. القنه د خپلې ښځې حنه سره څملاستو او مالِک خُدائ د هغې دُعا قبوله کړه. (۲۰) چې حنه اُميدواره شوه او يو زوئ يې
پېدا شو نو سموئيل نوم يې ورباندې کېښودو او وې وئيل، ”ما دے د مالِک خُدائ نه غوښتے دے.“ (۲۱) هغه وخت بيا راغلو
چې القنه او د هغهٔ خاندان سيلا ته لاړل او مالِک خُدائ ته يې کلنی نذرانه او د منښتې نذرانه پېش کړه. (۲۲) خو دا ځل حنه لا نهٔ
ړه. هغې خپل خاوند ته ووئيل، ”ماشوم چې کله د مور د تی نه منعې شی نو زهٔ به يې د مالِک خُدائ کور ته بوځم، چرته به چې
هغه د نذير په حيثيت ټول عُمر تېروی.“ (۲۳) القنه ورته ووئيل، ”ټيک ده، څهٔ چې درته ښهٔ ښکاری نو هم هغه وکړه، تر هغې
پورې په کور کښې پاتې شه چې کله هغه د مور د تی نه منعې شی او مالِک خُدائ دې وکړی چې ستا وعده پوره شی.“ نو حنه په

کور کښې ایساره وه او خپل بچی له یې تے ورکولو. (۲۴) چې کله هغه د مور د تی نه منعې شو نو هغه یې سیلا ته بوتلو، ورسره یې یو درې کلن سخے، لس کېلو اوړهٔ او یوه ډکه مشکیزه د میو یوړه. او هغې په سیلا کښې د مالِک خُدائ کور ته سموئیل بوتلو اګر چې هغه لا وړوکے ماشوم وو. (۲۵) چې کله هغوئ سخے حلال کړو نو هغوئ ماشوم عیلی له بوتلو. (۲۶) حنه هغهٔ ته ووئیل، ”صاحِبه، بېادبی دې معاف وی، زهٔ تا ته یاده یم څهٔ؟ زهٔ هغه ښځه یم چې دلته ولاړه وم مالِک خُدائ ته مې سوال کولو او تا ولیدم. (۲۷) ما د هغهٔ نه د دې ماشوم سوال وکړو او چې ما ترې نه د څهٔ سوال کړے وو هغه یې ما له راکړو. (۲۸) نو زهٔ دے مالِک خُدائ ته وقف کوم. تر کومې پورې چې دے ژوندے وی نو د مالِک خُدائ به وی.“ بیا هغوئ هلته د مالِک خُدائ عبادت وکړو.

د حنه دُعا

۲ (۱) حنه دُعا وکړه او وې وئیل، ”مالِک خُدائ زما زړهٔ د خوشحالئ نه ډک کړے دے، هغهٔ چې څهٔ کړی دی په هغې باندې زهٔ ډېر خوشحاله یم. زهٔ په خپلو دشمنانو پورې خاندم زهٔ ډېر خوشحاله یم ځکه چې خُدائ پاک زما مدد کړے دے. (۲) د مالِک خُدائ په شان هیڅ څوک مقدس نشته، د هغهٔ په شان بل څوک نشته، زمونږ د خُدائ پاک په شان حِفاظت کوونکے نشته. (۳) لوئې لافې وهل بس کړئ، د غرور خبرې د خولې نه مهٔ راوباسئ. ځکه چې مالِک خُدائ یو داسې خُدائ پاک دے چې هغه پوهېږی، او هغه د خلقو د هر عمل عدالت کوی. (۴) د تکړه فوجیانو لیندې ماتې شوې دی، خو کمزوری تکړه کیږی. (۵) کومو خلقو له چې یو ځل خوراک ورکړے شوے وو نو هغوئ اوس د خوراک دپاره خپل ځانونه مزدوران کړل، خو چې څوک اوږی وُو د هغوئ لوږه ختمه شوه. د شنډې ښځې اووهٔ بچی شوی دی، خو د ډېرو بچو مور غمژنه ده. (۶) مالِک خُدائ مړهٔ کول او ژوندی کول کوی، هغه خلق قبر ته لېږی او واپس یې راولی. (۷) هغه څوک غریب کوی او څوک مالداره کوی، هغه څوک لاندې کوی او څوک اوچتوی. (۸) هغه غریب د خاورې نه راوچتوی او ضرورتمند د ایرو د ډېری نه اوچتوی، او د شهزادګانو مرتبه ورکوی او د عزت په ځایونو کښې یې کښېنوی. د زمکې بنیادونه د مالِک خُدائ دی، په دې باندې هغهٔ دُنیا ودرولې ده. (۹) هغه د خپلو وفادارو خلقو ژوند بچ کوی، خو بدعمله په تیارهٔ کښې ورکیږی، سړے په خپل طاقت باندې نهٔ بریالے کیږی. (۱۰) د مالِک خُدائ دشمنان به تباه شی، هغه به د هغوئ خِلاف د آسمان د تندر په شان شی. مالِک خُدائ به د ټولې دُنیا عدالت کوی، هغه به خپل بادشاه له طاقت ورکړی، هغه به خپل خوښ کړے شوے بادشاه بریالے کړی.“ (۱۱) بیا القنه واپس په راما کښې کور ته لاړو، خو سموئیل په سیلا کښې پاتې شو او د عیلی اِمام د مشرئ لاندې یې د مالِک خُدائ خِدمت کولو.

د عیلی زامن

(۱۲) د عیلی زامن بد عمله کسان وُو. هغوئ مالِک خُدائ ته هیڅ توجو ورنهٔ کړه (۱۳) او نهٔ یې د هغه اصُولو خیال وساتلو چې د اِمامانو د برخې په حقله وُو. او کله به چې چا یوه نذرانه پېش کوله او چې غوښه به لا پخېدله نو د اِمام نوکر به د یو درې غاښی سره راغلو، (۱۴) هغهٔ به درې غاښے د پخلی لوښی ته ورننویستلو او چې درې غاښی به څهٔ هم راوویستل نو هغه به د اِمام وُو. د هغه ټولو بنی اِسرائیلو سره هم داسې سلوک وشو چې د قربانئ پېش کولو دپاره سیلا ښار ته راغلی وُو. (۱۵) د دې نه علاوه، وازګه به هم لا نهٔ وه لرې کړے شوې او نهٔ به سوزولے شوې وه چې د اِمام نوکر به راغلو او چې چا به نذرانه پېش کوله نو هغهٔ ته به یې وئیل، ”ما له لږه غوښه راکړه چې اِمام له یې وریته کړم، هغه به ستاسو پخه شوې غوښه نهٔ قبلوی، صِرف کچه غوښه قبلوی.“ (۱۶) کهٔ هغه کس به ورته ووئیل، ”راځئ چې هغه وکړُو چې څهٔ صحیح وی او اول وازګه وسوزوو، بیا چې دې څهٔ خوښ وی نو هغه واخله.“ خو د اِمام نوکر به ورته ووئیل، ”نه، اوس دا ما له راکړه، کهٔ نهٔ راکوې، نو زهٔ به یې په زور اخلم.“ (۱۷) د عیلی د زامنو دا ګناه د مالِک خُدائ په نظر کښې ډېره لویه وه، ځکه چې هغوئ د مالِک خُدائ د نذرانو دومره بېعزتی کوله.

حضرت سموئيل په سيلا کښې

۱۸ په دې دوران کښې سموئيل هلک د مالِک خُدائ خِدمت جارى وساتلو، د لټې يو مقدس پيش بند به يې اغوستو. ۱۹ د هغهٔ
مور به هر کال يوه وړه چُوغه جوړوله او چې هغه د خپل خاوند سره کلنى نذرانه پيش کولو له تله نو چُوغه به يې وروړله. ۲۰
نو عيلى به د القنه او د هغهٔ د ښځې دپاره برکت غوښتو او القنه ته به يې فرمائيل، "مالِک خُدائ دې تا له د دې ښځې نه نور بچى
درکړى چې د هغهٔ ځائ ونيسى چې کوم تا مالِک خُدائ ته وقف کړے دے." د هغې نه پس به هغوئ واپس کور ته تلل. ۲۱
مالِک خُدائ حنه له برکت ورکړو او د هغې نور درې زامن او دوه لوڼه پيدا شوې. سموئيل هلک د مالِک خُدائ په خِدمت کښې
لوئ شو.

عيلى او د هغهٔ زامن

۲۲ عيلى اوس ډېر بوډا شوے وو. هغهٔ د هغه هر څهٔ په حقله اورېدل چې د هغهٔ زامنو د بنى اِسرائيلو سره کول او دا چې هغوئ
د هغه ښځو سره هم ځملاستل چا چې د مالِک خُدائ د حضور خېمې د دروازې په خولهٔ کښې خدمت کولو. ۲۳ نو هغهٔ هغوئ
ته ووئيل، "تاسو دا کارونه ولې کوئ؟ تاسو چې کوم بد کوئ هر سړے د هغې په حقله ما ته وائى. ۲۴ بس کړئ، زما زامنو، زهٔ
خبر شوے يم چې د مالِک خُدائ د خلقو په مينځ کښې يو خراب خبر خورېږى. ۲۵ کهٔ يو سړے د بل چا خِلاف گناه وکړى،
نو خُدائ پاک ته د هغهٔ دپاره سوال کېدے شى خو کهٔ يو سړے د مالِک خُدائ خِلاف گناه وکړى نو د هغهٔ دپاره هيڅ څوک هم
د رحم سوال نهٔ شى کولے." خو هغوئ خپل پلار ته غوږ ونهٔ نيولو، ځکه چې مالِک خُدائ د هغوئ د وژلو فېصله وکړه. ۲۶
سموئيل هلک غټېدو او د مالِک خُدائ او د خلقو عزت يې وموندو.

د عيلى د خاندان خِلاف پېشگوئې

۲۷ عيلى ته د مالِک خُدائ نه د دې پيغام سره د مالِک خُدائ نه يو پېغمبر راغلو، "کله چې ستا پلار نيکهٔ هارون او د هغهٔ
خاندان د مِصر د فِرعون غلامان وُو، نو ما خپل ځان هارون ته څرگند کړو. ۲۸ ما د بنى اِسرائيلو د ټولو قبيلو نه د هغهٔ
خاندان خوښ کړو چې زما اِمامان شى، چې د قربانگاه سره خِدمت کوى، خوشبوئى سوزوى او زما په حضور کښې پيش بند
اغوندى. او چې په قربانگاه باندې کومې نذرانې سوزولے شى نو د هغې د اخستلو حق مې ورله ورکړو. ۲۹ نو بيا، تاسو ولې د
هغه نذرانو او قربانو لالچ کوئ چې زهٔ يې د خپلو خلقو نه غواړم؟ عيلى، تهٔ ولې زما نه زيات د خپلو زامنو عزت کوې چې هغوئ
دې پريښى دى چې زما خلق ما ته کومې قربانى پيش کوى چې د هغې په ټولو ښو حِصو باندې خپل ځانونه څورب کړى؟ ۳۰
ما، مالِک خُدائ د بنى اِسرائيلو خُدائ پاک په تېره زمانه کښې دا وعده وکړه چې ستاسو خاندان او قبيله به د ټولو وختونو
دپاره د اِمامانو په توگه زما خِدمت کوى. خو اوس زهٔ دا وايم چې نور به داسې نهٔ وى بلکې د دې په ځائ، څوک چې زما عزت
کوى نو زهٔ به د هغوئ عزت کوم او چې څوک زما بېعزتى کوى نو زهٔ به د هغوئ سپکاوے کوم. ۳۱ واوره، هغه وخت راروان
دے چې زهٔ به ستا د خاندان او قبيلې ټول زلمى ووژنم، نو ستا په خاندان کښې به داسې يو سړے هم نهٔ وى چې بوډاتوب ته
ورسيږى. ۳۲ تهٔ به په تکليف کړے شې او هغه ټولو برکتونو ته به د ارمان سره گورې چې زهٔ يې نورو بنى اِسرائيلو له ورکوم،
خو ستا په خاندان کښې به هيڅ څوک هم تر بوډاتوب پورې ژوندے نهٔ وى. ۳۳ خو چې څوک ژوندى پاتې شى، نو هغوئ به په
پرېشانۍ او غم آخته شى او د هغوئ نور ټول اولاد به په يو سخت مرگ مړهٔ شى. ۳۴ کله چې ستا دوه زامن حُفنى او فينحاس
دواړه په يوه ورځ مړهٔ شى، نو دا به تاسو ته ثابته شى چې ما چې هر څهٔ وئيلى وُو نو هغه رښتيا شول. ۳۵ زهٔ به يو اِمام خوښ
کړم چې هغه به زما وفادار وى او چې څهٔ زهٔ غواړم نو هغه هر څهٔ به کوى. زهٔ به هغهٔ له اولاد ورکړم، چې هغوئ به هميشه زما
د خوښ شوى بادشاه په حضور کښې خِدمت کوى. ۳۶ ستا د اولاد چې کوم کس هم ژوندے پاتې وى نو هغه به هغه اِمام له
ځى او د هغهٔ نه به پيسې او خوراک غواړى او دا سوال به ورته کوى چې ما د اِمامانو سره منظور کړه، نو چې ما ته يوه نوړۍ
روټۍ مِلاو شى."

د مالِک خُدائ سموئيل ته راڅرګندېدل

٣ (١) په هغه ورځو کښې، کله چې سموئيل هلک د عيلى د لارښودنې لاندې د مالِک خُدائ خِدمت کولو، د مالِک خُدائ وحى
نازلېدل کم شوى وُو او د هغهٔ پېغام څرګندېدل بلکل کم شوى وُو. (٢) يوه شپه عيلى چې اوس د هغهٔ نظر ډېر کمزورے شوے
وو په خپله کوټه کښې ملاست وو. (٣) د سحر نه مخکښې، چې ډيوه تر اوسه پورې بلېدله او سموئيل د مالِک خُدائ په کور
کښې ملاست وو، چرته چې د خُدائ پاک د لوظ صندوق وو، (۴) مالِک خُدائ سموئيل ته آواز وکړو. سموئيل وفرمائيل، ”زهٔ
دا يم.“ (٥) او عيلى له يې منډه کړه او ورته يې وفرمائيل، ”زهٔ راغلمه، تا ما ته آواز وکړو.“ خو عيلى ورته ووئيل، ”ما خو تا ته
آواز نهٔ دے کړے، لاړ شه او څمله.“ نو سموئيل لاړو او څملاستو. (٦) مالِک خُدائ سموئيل ته بيا آواز وکړو، ”سموئيله.“ نو
سموئيل پاڅېدو، عيلى له لاړو او ورته يې وفرمائيل، ”تا ما ته آواز وکړو او زهٔ راغلم.“ خو عيلى ورته ووئيل، ”زما زويه، ما خو
تا ته آواز نهٔ دے کړے، بيا لاړ شه او څمله.“ (٧) خو هلک ته پته ونهٔ لګېده چې دا مالِک خُدائ وو، ځکه چې د دې نه مخکښې
مالِک خُدائ هيڅکله هم د هغهٔ سره خبرې نهٔ وې کړې. (٨) مالِک خُدائ سموئيل ته په درېم ځل آواز وکړو، هغه پاڅېدو، عيلى
له لاړو او ورته يې وفرمائيل، ”تا ما ته آواز وکړو او زهٔ راغلم.“ نو عيلى ته پته ولګېده چې هغه مالِک خُدائ وو چا چې هلک ته
آواز کولو، (٩) نو عيلى سموئيل ته وفرمائيل، ”لاړ شه او څمله، او کهٔ هغهٔ تا ته بيا آواز وکړو، نو ورته ووايه، مالِکه خُدايه، ستا
بنده يې اورى.“ نو سموئيل لاړو او په خپل ځائ کښې څملاستو. (١٠) نو مالِک خُدائ راغلو او هلته ودرېدو او د مخکښې په
شان يې ورته آواز وکړو، ”سموئيله، سموئيله.“ سموئيل ورته ووئيل، ”وفرمائى، ستا بنده يې اورى.“ (١١) مالِک خُدائ هغهٔ ته
وفرمائيل، ”ګوره، زهٔ په بنى اِسرائيلو کښې داسې څهٔ کوم چې هغه به دومره سخت وى چې څوک يې واورى نو حېران به شى.
(١٢) تر اوسه پورې چې ما د عيلى او د هغهٔ د خاندان خِلاف څهٔ هم وئيل نو په هغه ورځ به هغه هر څهٔ وکړم. (١٣) ما هغهٔ ته
مخکښې وئيلى دى چې زهٔ د هغهٔ خاندان له د تل دپاره سزا ورکوم ځکه چې د هغهٔ زامنو زما خِلاف خرابې خبرې کړې دى.
عيلى ته پته وه چې هغوئ داسې کول، خو هغوئ يې نهٔ منع کول. (١۴) نو ما دا قسم کړے دے چې د دې سختې ګناه د لرې کولو
دپاره به هيڅ قربانى او نذرانه د عيلى د خاندان دپاره کافى نهٔ وى.“ (١٥) سموئيل تر سحره پورې ملاست وو، بيا هغه پاڅېدو او
د مالِک خُدائ د کور دروازې يې کولاو کړې. هغه د دې نه يرېدلو چې عيلى ته د دې پېغام د څرګندېدو په حقله ووائى. (١٦)
عيلى ورته آواز وکړو، ”زما زويه، سموئيله.“ هغهٔ ورته وفرمائيل، ”زهٔ حاضر يم.“ (١٧) عيلى ترې نه تپوس وکړو، ”مالِک خُدائ
تا ته څهٔ وفرمائيل؟ زما نه يوه خبره هم مهٔ پټوه. خُدائ پاک به تا له سخته سزا درکړى کهٔ تا ما ته هغه هر څهٔ ونهٔ فرمائيل چې
څهٔ درته هغهٔ فرمائيلى دى.“ (١٨) نو سموئيل ورته هغه هر څهٔ وفرمائيل، هغهٔ ترې نه يوه خبره پټه ونهٔ ساتله. عيلى وفرمائيل،
”هغه مالِک خُدائ دے، هغهٔ ته چې څهٔ ښهٔ ښکارى نو هم هغه به وکړى.“ (١٩) چې سموئيل غټېدو، مالِک خُدائ د هغهٔ مل وو او
د مالِک خُدائ هغه ټولې پېشګويانې پوره کېدې کومې چې سموئيل کړې وې. (٢٠) نو د هغه مُلک د يو سر نه تر بل سره پورې،
ټولو بنى اِسرائيلو ته پته ولګېده چې سموئيل په حقيقت کښې د مالِک خُدائ پېغمبر وو. (٢١) مالِک خُدائ به په خپله په سيلا
کښې راڅرګندېدو، چرته چې هغه سموئيل ته څرګند شوے وو او د هغهٔ سره يې خبرې کړې وې.

د لوظ د صندوق قبضه کېدل

۴ (١) ټول بنى اِسرائيليان د سموئيل د خبرو نه خبر شول. نو فلستيان د بنى اِسرائيلو خِلاف جنګ دپاره راغونډ شول او بنى
اِسرائيليان هم د هغوئ سره جنګېدو دپاره راووتل. بنى اِسرائيلو په اِبن‌عزر کښې او فلستيانو په افيق کښې خپلې خېمې ولګولې.
(٢) فلستيانو حمله وکړه او د يوې لوئې جګړې نه پس هغوئ بنى اِسرائيلو له شکست ورکړو او تقريباً څلور زره سړى يې د
جنګ په مېدان کښې ووژل. (٣) کله چې هغه ژوندى پاتې شوى کسان واپس خېمو ته راغلل، نو د بنى اِسرائيلو مشرانو ووئيل،
”مالِک خُدائ فلستيان ولې پرېښودل چې مونږ له شکست راکړى؟ ځئ چې لاړ شُو او د سيلا نه د مالِک خُدائ د لوظ صندوق
راوړُو، نو دا به زمونږ سره ځى او مونږ به د خپلو دشمنانو نه بچ کوى.“ (۴) نو هغوئ سيلا ته پېغام ورُونکى ولېږل او د ربُ
الافواج د لوظ صندوق يې واپس راوړو، چې د وزرو والا د مخلوق په مېنځ کښې په تخت ناست دے. او د عيلى دوه زامن حُفنى
او فينحاس د لوظ صندوق سره راغلل. (٥) کله چې د لوظ صندوق راورسېدو، نو بنى اِسرائيلو د خوشحالۍ نه دومره لويه چغه

ووهله چې زمکه وخوځېدله. (٦) فلستيانو دا چغه واورېدله او وې وئيل، "د عبرانيانو په کېمپ کښې دا چغې واورئ. د دې څۀ مطلب دے؟" کله چې هغوئ ته پته ولګېده چې د مالِک خُدائ د لوظ صندوق د عبرانيانو کېمپ ته رارسېدلے دے، (٧) هغوئ ويرېدل او وې وئيل، "د هغوئ کېمپ ته خُدائ راغلے دے. مونږ غرق شُو. په مونږ باندې هيڅکله مخکښې داسې څۀ نۀ دی شوی. (٨) زمونږ مدد وکړه، مونږ به د هغه طاقتورو معبودانو نه څوک بچ کړی؟ دا هغه معبودان دی چا چې په صحرا کښې مِصريان هلاک کړل. (٩) فلستيانو، تکړه شئ. د سړو په شان وجنګېږئ، ګني مونږ به د عبرانيانو غلامان شُو، لکه څنګه چې هغوئ زمونږ غلامان وُو. نو د سړو په شان جنګ وکړئ." (١٠) فلستيان سخت وجنګېدل او بنی اِسرائيلو له يې شکست ورکړو، چې هغوئ په منډه خپلو کورونو ته لاړل. دا يو لوئ قتلِ عام وو. او دېرش زره بنی اِسرائيلی فوجيان ووژلے شول. (١١) د خُدائ پاک د لوظ صندوق قبضه کړے شو او د عيلی دواړه زامن، حُفنی او فينحاس ووژلے شول.

د عيلی مرګ

(١٢) د بنيامين قبيلې يو سړی د جنګ ميدان نه تر سيلا پورې منډه ووهله او هم په هغه ورځ ورسېدو. د خپل تکليف ښودلو دپاره هغۀ خپلې جامې شلولې وې او په سر باندې يې خاورې اچولې وې. (١٣) عيلی د لوظ صندوق په حقله ډېر پرېشانه وو، هغه د لارې په غاړه په يوه کُرسۍ باندې ناست وو او انتظار يې کولو. هغه سړی دا خبر په ټول ښار کښې خور کړو او هر يو کس د يرې نه وژړل. (١٤) عيلی شور واورېدو او تپوس يې وکړو، "دا شور د څۀ شی دے؟" هغه سړے عيلی له په منډه لاړو او هغه يې خبر کړو. (١٥) عيلی اوس د دوه کم سلو کالو وو او بېخی ړوند وو. (١٦) سړی ورته ووئيل، "زۀ نن د جنګ نه راتښتېدلے يم." عيلی ترې نه تپوس وکړو، "زما زويه، څۀ شوی دی؟" (١٧) هغه پېغام وړُونکی ورته په جواب کښې ووئيل، "بنی اِسرائيليان د فلستيانو نه وتښتېدل، دا زمونږ دپاره ډېر خراب شکست وو، د دې نه علاوه، ستا زامن، حُفنی او فينحاس هم ووژلے شول او د خُدائ پاک د لوظ صندوق قبضه کړے شو." (١٨) کله چې هغه سړی د لوظ د صندوق ذِکر وکړو، نو عيلی د دروازې سره د کُرسۍ نه په شا وغورزېدو. هغه ډېر بوډا او غټ وو او په غورزېدو سره يې څټ مات شو او مړ شو. هغه څلوېښت کاله د بنی اِسرائيلو قاضی وو.

د فينحاس د کونډې مرګ

(١٩) د عيلی اِنږور، د فينحاس ښځه اُميدواره وه او تقريباً دا د هغې د بچی د پيدا کېدو وخت وو. کله چې هغه خبر شوه چې د خُدائ پاک د لوظ صندوق قبضه کړے شوے دے او سخر او خاوند يې مړۀ شوی دی، نو ناڅاپه په هغې باندې د ماشوم د پيدا کېدو سخت درد راغلو. (٢٠) او کله چې هغه د مرګ په حالت کښې وه، نو چې کومو ښځو د هغې مدد کولو هغوئ ورته ووئيل چې، "تکړه شه، ستا زوئ پيدا شوے دے." خو هغې هيڅ توجو ورنۀ کړه او نۀ يې جواب ورکړو. (٢١) هغې په ماشوم باندې يکبود نوم کېښودو او وې وئيل چې، "د خُدائ پاک جلال د بنی اِسرائيلو نه تلے دے." دا ځکه چې د لوظ صندوق قبضه شوے وو او د هغې سخر او خاوند مړۀ شوی وُو. (٢٢) هغې ووئيل، "د خُدائ پاک جلال د بنی اِسرائيلو نه تلے دے، ځکه چې د خُدائ پاک د لوظ صندوق قبضه کړے شوے دے."

فلستيانو سره د لوظ صندوق

٥ (١) کله چې فلستيانو د لوظ صندوق قبضه کړو نو هغوئ د اِبن‌عزر نه خپل ښار اشدود ته راوړو، (٢) د خپل معبود دجون کور ته يې يوړو او د هغۀ د بُت په خوا کښې يې کېښودو. (٣) سحر وختی د اشدود خلقو وليدل چې د دجون بُت د مالِک خُدائ د لوظ صندوق په مخکښې پرمخې په زمکه غورزېدلے دے. نو هغوئ را اوچت کړو او واپس يې په خپل ځائ کښې کېښودو. (٤) په ورپسې سحر وختی هغوئ وليدل چې بُت بيا د مالِک خُدائ د لوظ صندوق په مخکښې پرمخې په زمکه غورزېدلے وو. دې ځل يې سر او دواړه لاسونه مات شوی وُو او د دروازې د درشل سره پراتۀ وُو، صِرف ډانچه يې پاتې وه. (٥) نو ځکه تر نن پورې د دجون اِمامان او د هغۀ ټول عبادت کوونکی په اشدود کښې د دجون په درشل باندې قدم نۀ ږدی. (٦) مالِک خُدائ د

اشدود خلقو له سخته سزا ورکړه او په هغوئ او د ګېرچاپېره علاقې په خلقو باندې يې د پړسوب مرض راوستلو. (٧) کله چې
هغوئ وکتل چې دا څۀ کېږی نو وې وئيل، ”د بنی اِسرائيلو خُدائ پاک مونږ او زمونږ معبود دجون له سزا راکوی. مونږ د لوظ
صندوق نور دلته نۀ شُو پرېښودلے.“ (٨) نو هغوئ پېغام وړُونکی ولېږل او فلستی پينځۀ واړه بادشاهان يې راغونډ کړل او تپوس
يې ترې نه وکړو، ”د بنی اِسرائيلو د خُدائ پاک د لوظ صندوق سره مو څۀ چل وکړُو؟“ هغوئ ورته په جواب کښې ووئيل، ”دا
جات ته يوسئ.“ نو هغوئ دا د فلستی بل ښار جات ته يوړو. (٩) کله چې هغه هلته ورسېدو، مالِک خُدائ هغه ښار له هم سزا
ورکړه او په يوه لويه وارخطايئ يې آخته کړو. هغۀ هغوئ له داسې سزا ورکړه چې په لويو او وړو ټولو باندې د پړسوب مرض
راغلو. (١٠) نو هغوئ د لوظ صندوق يو بل فلستی ښار عقرون ته ولېږلو، خو چې هغه هلته ورسېدو، نو خلقو چغې کړې او وې
وئيل، ”هغوئ د بنی اِسرائيلو د خُدائ پاک د لوظ صندوق دلته راوړو، د دې دپاره چې مونږ ټول ووژنی.“ (١١) نو هغوئ بيا د
فلستيه ټول بادشاهان راوغوښتل او ورته يې ووئيل، ”د بنی اِسرائيلو د لوظ صندوق واپس خپل ځائ ته ولېږئ، نو داسې به دا
مونږ او زمونږ خاندان ونۀ وژنی.“ ټول ښار په وارخطايئ آخته وو ځکه چې خُدائ پاک هغوئ له ډېره سخته سزا ورکوله. (١٢)
چې څوک لا مړۀ شوی نۀ وُو نو په هغوئ باندې د پړسوب مرض راغلو، او خلقو خپلو معبودانو ته د مدد دپاره چغې کړې.

د لوظ صندوق واپس کول

٦ (١) نو چې د مالِک خُدائ د لوظ صندوق د فلستيانو په مُلک کښې اووۀ مياشتې وشوې، (٢) نو خلقو اِمامان او جادوګران
راوغوښتل او تپوس يې ترې نه وکړو، ”مونږ د مالِک خُدائ د لوظ صندوق سره څۀ چل وکړُو؟ مونږ ته ووايئ چې دا څنګه
واپس خپل ځائ ته يوسو؟“ (٣) هغوئ جواب ورکړو، ”کۀ تاسو د بنی اِسرائيلو د خُدائ پاک د لوظ صندوق لېږئ، نو تاسو به د
دې سره خامخا د خپلې ګناه د تاوان د نذرانې په بدل کښې يوه تُحفه هغۀ له لېږئ. د لوظ صندوق به د تُحفې نه بغېر واپس نۀ
ځی. نو داسې به تاسو روغ جوړ شئ او تاسو ته به پته ولګی چې هغۀ تاسو له سزا ولې درکوله.“ (٤) خلقو تپوس وکړو، ”مونږ
هغۀ له د ګناه د تاوان په نذرانه کښې څۀ ولېږُو؟“ هغوئ ورته په جواب کښې ووئيل، ”پينځۀ د سرو زرو د پړسوب د دانو او
پينځۀ د سرو زرو د مږو نمونې، د فلستيانو بادشاهانو د شمېر په مطابق يوه يوه ورولېږئ ځکه هم دغه وبا په تاسو ټولو او په
پينځو بادشاهانو باندې راغلې وه. (٥) تاسو د دې دانو او مږو نمونې جوړې کړئ چې ستاسو مُلک تباه کوی او تاسو به خامخا
د بنی اِسرائيلو د خُدائ پاک درناوے کوئ. کېدے شی چې هغه تاسو له، ستاسو معبودانو او ستاسو مُلک له سزا درکول بند
کړی. (٦) تاسو ضديان ولې جوړېږئ څنګه چې فِرعون او مِصريان وُو؟ هغه مۀ هېروئ چې خُدائ پاک هغوئ له څومره سخته
سزا ورکړه، تر دې وخت پورې چې هغوئ بنی اِسرائيليان پرېښودل چې د مِصر نه لاړ شی. (٧) نو يوه نوې ګاډۍ او دوه
غواګانې تيارې کړئ چې اوس اوس يې بچی شوی وی او چې هيڅکله جغ ورپورې نۀ وی تړلے شوے، ګاډۍ په دې غواګانو
پورې وتړئ او سخی يې واپس ديرې ته وشړئ. (٨) د مالِک خُدائ د لوظ صندوق واخلئ، په ګاډۍ کښې يې کېږدئ او د دې په
خوا کښې په يو صندوق کښې د سرو زرو هغه نمونې کېږدئ کومې چې ستاسو د ګناه د تاوان د نذرانې په بدل کښې په تُحفه
کښې هغۀ له لېږئ. ګاډۍ په خپله مخه روانه کړئ او پرېږدئ چې په خپله لاړه شی. (٩) چې ګاډۍ روانه وی نو ورته ګورئ، کۀ
دا د بيت‌شمس ښار طرف ته لاړه شی، نو د دې مطلب دا دے چې دا د بنی اِسرائيلو خُدائ پاک دے چې هغۀ په مونږ باندې دا
سخت افت راوستے دے. خو کۀ داسې نۀ وی، نو بيا به مونږ ته پته ولګی چې هغۀ وبا نۀ وه راوستې، او په خپله داسې وشول.“
(١٠) هغوئ ته چې څۀ وئيلے شوی وُو نو هم هغسې يې وکړل يعنې، هغوئ دوه غواګانې بوتلې او يوه ګاډۍ يې ورپورې وتړله او
سخی يې په ديره کښې وتړل. (١١) هغوئ د لوظ صندوق په ګاډۍ کښې کېښودو، ورسره هغه صندوق يې هم کېښودو چې د سرو
زرو د مږو او دانو نمونې په کښې وې. (١٢) غواګانې د بيت‌شمس په لاره روانې شوې او سيدها هغه طرف ته لاړې او د لارې نه
نۀ اوړېدلې. چې دا روانې وې نو رمباړې يې وهلې. هغه پينځۀ فلستی بادشاهان د بيت‌شمس د حد پولې پورې ورپسې روان وُو.
(١٣) د بيت‌شمس خلقو په ميدان کښې د غنمو لَو کولو، چې ناڅاپه هغوئ وکتل نو د لوظ صندوق يې وليدو. هغوئ د دې په ليدو
ډېر خوشحاله شول. (١٤)-(١٥) ګاډۍ د يو سړی پټی ته راغله چې نوم يې يشوَع وو، هغه په بيت‌شمس کښې اوسېدو او ګاډۍ د يو
غټې ګټې سره نزدې ودرېده. ليويانو د مالِک خُدائ د لوظ صندوق او هغه صندوق راکوز کړو چې د سرو زرو نمونې په کښې
وې او په هغه غټې ګټې باندې يې کېښودل. خلقو د لرګی ګاډۍ ټوټې ټوټې کړه او غواګانې يې حلالې کړې او د سوزېدونکې

نذرانې په توګه يې مالِک خُدائ ته پېش کړې. بيا د بيتشمس خلقو نورې نذرانې مالِک خُدائ ته پېش کړې. ﴿۱۶﴾ پينځو فلستى بادشاهانو دا هر څۀ وليدل او بيا هم په هغه ورځ واپس عقرون ته لاړل. ﴿۱۷﴾ فلستيانو پينځۀ د سرو زرو دانو نمونې مالِک خُدائ ته د هغوئ د ګناه د تاوان د نذرانې دپاره ولېږلې، د اشدود، غزه، اسقلون، جات او عقرون د ښارونو دپاره يوه يوه. ﴿۱۸﴾ هغوئ د سرو زرو مږې هم ولېږلې، د هغه ښارونو دپاره يوه يوه چې په کومو باندې هغه پينځو فلستى بادشاهانو حکومت کولو او ورسره د يَخو دېوالونو ښارونو او د کچه دېوالونو کلو ته يې هم ولېږل. د بيتشمس د يشوَع په پټى کښې هغه لوئ ګټ تر اوسه پورې شته چې په کوم باندې هغوئ د مالِک خُدائ د لوظ صندوق ايښے وو، دا د هغې ګواهى ده چې څۀ شوى وُو. ﴿۱۹﴾ مالِک خُدائ د بيتشمس اويا سړى ووژل ځکه چې هغوئ د لوظ صندوق ته دننه کتلى وُو. او خلقو ماتم وکړو ځکه چې مالِک خُدائ په هغوئ دومره لويه تباهى راوستلې وه.

د لوظ صندوق په قِريَتيعريم کښې

﴿۲۰﴾ نو د بيتشمس خلقو ووئيل، "د مالِک خُدائ، د دې مقدس خُدائ پاک په وړاندې څوک ودرېدے شى، مونږ هغه چرته ولېږُو چې زمونږ نه لرې شى؟" ﴿۲۱﴾ هغوئ د قِريَتيعريم خلقو ته پېغام ورُونکى ولېږل چې ورته ووائى، "فلستيانو د مالِک خُدائ د لوظ صندوق واپس کړے دے. راشئ او يو يې سئ."

۷ ﴿۱﴾ نو د قِريَتيعريم خلق راغلل او د مالِک خُدائ د لوظ صندوق يې د ابيناداب نومې سړى کور ته يوړو، چې هغه په غر کښې اوسېدو. هغوئ د ابيناداب زوئ اِلىعزر د دې مشر مقرر کړو.

د حضرت سموئيل په بنى اِسرائيلو باندې حکومت کول

﴿۲﴾ د مالِک خُدائ د لوظ صندوق ډېره موده تقريباً تر شلو کالو پورې په قِريَتيعريم کښې ايسار وو. په دې وخت کښې ټولو بنى اِسرائيلو مالِک خُدائ ته د مدد دپاره وژړل. ﴿۳﴾ سموئيل بنى اِسرائيلو ته وفرمائيل، "کۀ تاسو د زړۀ د اخلاصه مالِک خُدائ ته راواوړئ، نو تاسو به خامخا د ټولو پردو معبودانو او عستارات بُتانو نه ځان خلاصوئ. خپل ځانونه مالِک خُدائ ته حواله کړئ او صِرف د هغۀ عبادت کوئ او هغه به تاسو د فلستيانو د زور نه خلاص کړى." ﴿۴﴾ نو بنى اِسرائيلو د بعل او عستارات د بُتانو نه خپل ځانونه خلاص کړل او صِرف د مالِک خُدائ عبادت يې کولو. ﴿۵﴾ بيا سموئيل ټول بنى اِسرائيليان راوغوښتل چې په مصفاه کښې راغونډ شى او ورته يې وفرمائيل، "زۀ به هلته ستاسو دپاره مالِک خُدائ ته سوال وکړم." ﴿۶﴾ نو هغوئ ټول په مصفاه کښې راغونډ شول. هغوئ څۀ اوبۀ راوويستلې او مالِک خُدائ ته يې د يوې نذرانې په توګه توئ کړې او ټوله ورځ يې روژه ونيوله. هغوئ ووئيل، "مونږ د مالِک خُدائ خِلاف ګناه کړې ده." نو سموئيل په مصفاه کښې د بنى اِسرائيلو مشر جوړ شو. ﴿۷﴾ کله چې فلستيان خبر شول چې بنى اِسرائيل په مصفاه کښې راغونډ شوى دى، فلستى بادشاهان د خپلو سرِو سره د هغوئ خِلاف جنګ له راووتل. بنى اِسرائيليان د دې نه خبر شول او وېرېدل، ﴿۸﴾ او سموئيل ته يې ووئيل، "مالِک خُدائ زمونږ خُدائ پاک ته دُعا کول مۀ پرېږده چې مونږ د فلستيانو نه بچ کړى." ﴿۹﴾ سموئيل يو داسې ګډُورے حلال کړو چې مور يې روده او د يوې نذرانې په توګه يې ټول مالِک خُدائ ته وسوزولو. بيا يې مالِک خُدائ ته دُعا وکړه چې د بنى اِسرائيلو مدد وکړى او مالِک خُدائ د هغۀ دُعا واورېده. ﴿۱۰﴾ کله چې سموئيل نذرانه پېش کوله، نو فلستيان د حملې دپاره مخکښې ورغلل، خو بيا هم په هغه وخت مالِک خُدائ د هغوئ خِلاف د يو لوئ تندر په شان آواز وکړو. فلستيان دومره په وارخطايى آخته شول چې وتښتېدل. ﴿۱۱﴾ بنى اِسرائيليان د مصفاه نه روان شول او تقريباً تر بيتکَر پورې په فلستيانو پسې وُو او په لاره باندې يې وژل.
﴿۱۲﴾ بيا سموئيل يو کاڼے واخستلو او د مصفاه او شين په مينځ کښې يې ولګولو او وې فرمائيل، "مالِک خُدائ زمونږ هر قِسم مدد کړے دے." او په دې باندې يې "د مدد کاڼے" نوم کېښودو. ﴿۱۳﴾ نو فلستيانو شکست وخوړو او مالِک خُدائ دې ته پرې نۀ ښودل چې تر کومې پورې سموئيل ژوندے وو چې هغوئ د بنى اِسرائيلو په علاقه قبضه وکړى. ﴿۱۴﴾ بنى اِسرائيلو ته هغه ټول ښارونه واپس مِلاو شول چې د عقرون او جات په مينځ کښې وُو او فلستيانو قبضه کړى وُو او داسې بنى اِسرائيلو خپله ټوله

علاقه واپس واخستله. او د کنعانیانو او بنی اِسرائیلو په مینځ کښې هم امن وو. (۱۵) سموئیل ټول عُمر د بنی اِسرائیلو قاضی وو.
(۱۶) هغه به هر کال په بیت‌ایل، جِلجال او مصفاه کښې گرځېدو او په دې ځایونو کښې یې لانجې هوارولې. (۱۷) بیا به هغه واپس
په راما کښې خپل کور ته تلو، هلته یې هم د قاضی په توگه خِدمت کولو. هغهٔ په راما کښې مالِک خُدائ ته یوه قربان‌گاه هم
جوړه کړې وه.

د خلقو بادشاه غوښتل

۸ (۱) کله چې سموئیل بوډا شو، هغهٔ خپل زامن د بنی اِسرائیلو قاضیان جوړ کړل. (۲) د مشر زوئ یې یوایل او د کشر یې
ابیاه نوم وو، هغوئ په بیرسبع کښې قاضیان وُو. (۳) خو هغوئ د خپل پلار په لاره نهٔ وُو روان، د هغوئ شوق صِرف پیسې پیدا
کول وُو، هغوئ به رشوت اخستو او د اِنصاف تباهی به یې کوله. (۴) نو بیا د بنی اِسرائیلو ټول مشران راغونډ شول او په راما
کښې سموئیل له لاړل، (۵) او هغهٔ ته یې ووئیل، ”گوره، تهٔ بوډا کېږې او زامن دې ستا په لاره نهٔ دی روان. نو یو بادشاه مقرر
کړه چې په مونږ باندې بادشاهی کوی، نو داسې د نورو قومونو په شان به زمونږ هم یو بادشاه وی.“ (۶) سموئیل د هغوئ
بادشاه غوښتلو باندې خوشحاله نهٔ وو، نو هغهٔ مالِک خُدائ ته سوال وکړو، (۷) او مالِک خُدائ ورته وفرمائیل، ”خلق چې درته
څهٔ هم وائی هغې ته غوږ ونیسه. تهٔ هغه څوک نهٔ یې چې رد کړے شوے یې، په حقیقت کښې دا زهٔ یم چې هغوئ د بادشاه په
توگه رد کړے یم. (۸) چې د کوم وخت نه ما هغوئ د مِصر نه راویستلی دی، نو هغوئ زما نه اوړېدلی دی او د نورو معبودانو
عبادت یې کړے دے، او اوس هغوئ تا سره هغه څهٔ کوی چې همېشه یې زما سره کړی دی. (۹) نو بیا هغوئ ته غوږ کېږده،
خو سخت خبردارے هم ورکړه او هغوئ ته ووایه چې خپل بادشاهان به ورسره څهٔ سلوک کوی.“ (۱۰) نو سموئیل هغه خلقو ته
چا چې بادشاه غوښتو هغه هر څهٔ وفرمائیل څهٔ چې مالِک خُدائ هغهٔ ته فرمائیلی وُو. (۱۱) سموئیل ورته وفرمائیل، ”ستاسو
بادشاه به تاسو سره داسې سلوک کوی، هغه به ستاسو زامنو نه فوجیان جوړ کړی، څهٔ به د هغهٔ د جنگی گاډو خِدمت کوی،
څهٔ به د هغهٔ د آسونو والا وی او څهٔ به د هغهٔ د گاډو نه مخکښې منډې وهی. (۱۲) هغه به ستاسو څهٔ زامن د زرگونو سرو او نور
د پنځوسو سرو مشران آفسران جوړ کړی. ستاسو زامن به د هغهٔ په پټو کښې یوې کوی، د هغهٔ فصلونه به ریبی، وسله او د هغهٔ
د جنگی گاډو دپاره به نور سامان جوړوی. (۱۳) ستاسو لونړه به دې ته جوړې کړی چې د هغهٔ دپاره عطر جوړوی او د هغهٔ دپاره
به د اخلی پخلی والا او نانبایانو په توگه کار کوی. (۱۴) هغه به ستاسو ښهٔ پټی، د انگورو او د زیتُونو باغونه ونیسی او خپلو
آفسرانو له به یې ورکړی. (۱۵) هغه به د ستاسو د غلې او انگورو لسمه حِصه د خپل دربار د آفسرانو دپاره او د نورو آفسرانو
دپاره اخلی. (۱۶) هغه به ستاسو نوکران او ستاسو ښهٔ څاروی او خرونه واخلی او کار به ترې نه اخلی. (۱۷) هغه به ستاسو د
رَمې لسمه برخه اخلی. او تاسو به په خپله د هغهٔ نوکران شئ. (۱۸) کله چې هغه وخت راشی، نو تاسو به د دې بادشاه نه د
خلاصون دپاره فریاد وکړئ، کوم چې تاسو په خپله خوښ کړے وی، خو په هغه وخت کښې به مالِک خُدائ ستاسو شکایتونه
نهٔ اوری.“ (۱۹) خو خلقو د سموئیل خبره ونهٔ منله او وې وئیل، ”نه، مونږ د ځان دپاره یو بادشاه غواړُو، (۲۰) نو داسې مونږ به
د نورو قومونو په شان شُو، چې په مونږ باندې خپل بادشاه حکومت کوی او په جنگ کښې مو مشری کوی او زمونږ جنگونه به
کوی.“ (۲۱) هغوئ چې څهٔ هم وئیل نو سموئیل ورته غوږ نیولے وو او بیا لاړو او مالِک خُدائ ته یې وفرمائیل. (۲۲) مالِک
خُدائ ورته وفرمائیل، ”هغوئ چې څهٔ وائی نو هم هغه شان وکړه او هغوئ له یو بادشاه ورکړه.“ بیا سموئیل د بنی اِسرائیلو ټولو
خلقو ته وفرمائیل چې واپس کور ته لاړ شئ.

د ساؤل سموئیل سره مِلاوېدل

۹ (۱) د بنیامین د قبیلې یو مالدار او تکړه سړے وو چې نوم یې قیس وو، هغه د ابی‌ایل زوئ او صرور نمسے وو او د بکورت
د خاندان وو، چې د افیخ د قبیلې یوه برخه ده. (۲) د ساؤل په نامه د هغهٔ یو زوئ وو چې یو ښائسته زلمے وو. ساؤل په بنی
اِسرائیلو کښې د ټولو نه ښائسته سړے وو او داسې د ټولو نه زیات لوړ هم وو. (۳) د قیس یو څو خرونه ورک شول، نو هغهٔ
ساؤل ته ووئیل، ”د ځان سره یو نوکر بوځه او هغه خرونه ولټوه.“ (۴) هغوئ د اِفرائیم د غرونو په مُلک کښې او سلیسه په

علاقه کښې وګرځېدل، خو پیدا یې نهٔ کړل، هغوئ د سعلیم په علاقه کښې ورپسې وګرځېدل، خو خرونه هلته هم نهٔ وو. بیا هغوئ د بنیامین په علاقه کښې وګرځېدل، خو بیا یې هم ونهٔ موندل. (۵) کله چې هغوئ د صُوف علاقې ته لاړل، نو ساؤل خپل نوکر ته ووئیل، "راځه چې واپس کور ته لاړ شُو، کېدے شی زما پلار د خرونو خیال پرېښے وی او زمونږ په حقله پرېشانه وی." (۶) نوکر ورته ووئیل، "ګوره، په دې ښار کښې د خُدائ پاک یو خِدمتګار دے چې ډېر زیات عزتمند دے ځکه چې هغه څهٔ هم وائی نو هغه رښتیا کېږی. راځئ چې هغهٔ له ورشو، کېدے شی چې هغه مونږ ته ووائی چې مونږ خرونه چرته موندلے شُو." (۷) ساؤل ترې نه تپوس وکړو، "کهٔ مونږ هغهٔ له ورشو، نو مونږ به څهٔ ورکوو؟ زمونږ په بوجو کښې خوراک نهٔ دے پاتې او زمونږ سره هیڅ هم نشته چې هغهٔ له یې ورکړو." (۸) نوکر ورته په جواب کښې ووئیل، "زما سره د سپینو زرو یوه وړه سیکه ده. زهٔ هغهٔ له دا ورکولے شم، نو هغه به مونږ ته ووائی چې مونږ خرونه چرته پیدا کولے شُو." (۹-۱۱) ساؤل ورته ووئیل، "ټیک ده، راځه چې ځُو." نو هغوئ هغه ښار ته لاړل چرته چې د خُدائ پاک خِدمتګار اوسېدو. کله چې هغوئ هغه ښار ته په غرهٔ باندې ختل، نو هغوئ د یو څو ښځو سره مِلاو شول چې هغوئ اوبو وړلو له راروانې وې. هغوئ د دې ښځو نه تپوس وکړو، "په ښار کښې یو پېشګوئې ورکوونکے شته؟" په هغه وخت کښې به یو پېغمبر پېشګوئې ورکوونکے بللے شو، نو چې کله به هم چا د خُدائ پاک نه د څهٔ تپوس کولو، نو هغهٔ به وئیل، "ځه چې پېشګوئې ورکوونکی له لاړ شُو." (۱۲-۱۳) هغه جینکو ووئیل، "آو، هغه شته. ګورئ، هغه ستاسو نه لږ وړاندې دے. کهٔ تاسو تېز شئ، نو هغهٔ ته به ورسېږئ. چې څنګه تاسو ښار ته لاړ شئ، نو هغه به ووینئ. هغه ښار ته هم نن رسېدلے دے نو ځکه خلق په غرهٔ کښې په قربانګاه باندې نذرانه پېش کوی. کوم خلق چې راغوښتلے شوی دی هغوئ به تر هغې پورې خوراک نهٔ شروع کوی چې هغه هلته تلے نهٔ وی، ځکه چې هغه اول قربانی له برکت ورکوی. اوس بره لاړ شئ، نو هغه به سمدستی ووینئ." (۱۴) نو ساؤل او د هغهٔ نوکر هغه ښار ته وختل او کله چې هغوئ ورننوتل نو هغوئ سموئیل ولیدو چې په لاره باندې د عبادت ځائ ته د هغوئ په طرف راروان وو. (۱۵) یوه ورځ مخکښې مالِک خُدائ سموئیل ته فرمائیلی وُو، (۱۶) "سبا تقریباً په دې وخت به زهٔ د بنیامین د قبیلې یو سړے تا له درولېږم، د هغهٔ سر په تېلو غوړ کړه چې هغه زما د خلقو بنی اِسرائیلو بادشاه شی. او هغه به هغوئ د فلستیانو نه خلاص کړی. ما د خپلو خلقو تکلیف لیدلے دے او د هغوئ فریاد مې اورېدلے دے." (۱۷) کله چې د سموئیل نظر په ساؤل پرېوتو، نو مالِک خُدائ هغهٔ ته وفرمائیل، "دا هغه سړے دے چې د هغهٔ په حقله ما درته فرمائیلی وُو. هغه به زما په خلقو بادشاهی کوی." (۱۸) بیا ساؤل سموئیل له ورَغلو، چې د دروازې په خولهٔ کښې وو او تپوس یې ترې نه وکړو، "مِهربانی وکړه او ما ته ووایه چې هغه پېشګوئې ورکوونکے چرته اوسېږی؟" (۱۹) سموئیل ورته وفرمائیل، "زهٔ پېشګوئې ورکوونکے یم. زما نه وړاندې د عبادت ځائ ته روان شئ. تاسو دواړه به نن ما سره روټۍ خورئ. سبا سحر به زهٔ تا ته هغه څهٔ وښایم چې ستا په زړهٔ کښې وی او تاسو به رُخصت کړم. (۲۰) چې کوم خرونه درې ورځې مخکښې ورک شوی وُو، د هغې فکر مهٔ کوئ، هغه پیدا شوی دی. خو دا تهٔ او ستا د پلار خاندان دے چې د ټولو بنی اِسرائیلو زړهٔ ور پورې تړلے دے." (۲۱) ساؤل ورته په جواب کښې ووئیل، "زهٔ د بنیامین د قبیلې یم، کومه چې د بنی اِسرائیلو د ټولو نه وړه قبیله وه او په قبیله کښې زما د خاندان اهمیت د ټولو نه کم دے. نو بیا، تهٔ زما سره داسې خبرې ولې کوې؟" (۲۲) بیا سموئیل ساؤل او د هغهٔ نوکر یې یوې غټې کوټې ته بوتلل او هغوئ له یې د دسترخوان په سر کښې ځائ ورکړو چرته چې تقریباً ټول دېرش کسان ناست وُو. (۲۳) سموئیل د اخلی پخلی والا ته وفرمائیل، "د غوښې هغه ټُکړه راوړه چې ما درکړې وه او درته مې فرمائیلی وُو چې جدا یې کېږده." (۲۴) نو د اخلی پخلی والا د ټولو نه ښهٔ غوښه راوړه او د ساؤل په مخکښې یې کېښوده. سموئیل ورته وفرمائیل، "ګوره، دا هغه ټُکړه ده چې ستا دپاره ساتلے شوې وه. دا وخوره. د دې خلقو د رابللو نه مخکښې دا ما ستا دپاره اېښې وه." نو ساؤل په هغه ورځ د سموئیل سره روټۍ وخوړه. (۲۵) کله چې هغوئ د عبادت ځائ نه ښار ته کوز شول، نو هغوئ په چت باندې د ساؤل دپاره د خملاستو ځائ تیار کړو، (۲۶) او هغه هلته اودهٔ شو.

د ساؤل د بادشاه په توګه مقرر کېدل

په سحر کښې سموئیل ساؤل ته په چت باندې آواز وکړو، "پاځه او زهٔ به تا رُخصت کړم." ساؤل پاځېدو او هغه او سموئیل دواړه یو ځائ بهر کوڅې ته لاړل. (۲۷) کله چې هغوئ د ښار سر ته ورسېدل، نو سموئیل ساؤل ته وفرمائیل، "نوکر ته ووایه چې زمونږ نه مخکښې روان شی." نوکر لاړو او سموئیل خپله خبره جاری وساتله، "لږ وخت دلته ایسار شه، نو زهٔ به تا ته د خُدائ

پاک د طرف نه یوه خبره وکړم.“

۱۰ ۞۱ بیا سموئیل د زیتُونو تېلو یو لوښے واخستو او تېل یې د ساؤل په سر واړول، ساؤل یې ښُکل کړو او ورته یې
وفرمائیل، ”مالِک خُدائ تا د خپلو خلقو بنی اِسرائیلو دپاره د بادشاه په توګه مقرروی. ته به د هغهٔ په خلقو بادشاهی کوې او د
ټولو دشمنانو نه به یې بچ کوې او دا هغه نښه ده چې ته مالِک خُدائ خوښ کړے یې او د هغوئ بادشاه جوړ شوے یې، ۞۲
چې تاسو نن زما نه لاړ شئ، نو د بنیامین په علاقه ضلضع کښې د راحیل د قبر سره نزدې به تاسو د دوو سړو سره مِلاو شئ.
هغوئ به تاسو ته ووائی چې تاسو کوم خرونه لټوئ هغه پیدا شوی دی، نو داسې ستاسو پلار به د خرونو په حقله پرېشان نهٔ وی
خو ستاسو په حقله به پرېشان وی او بیا بیا به تپوسونه کوی چې زما زوئ چرته دے؟ ۞۳ کله چې تاسو په تبور کښې پاکې
ونې ته ورسېږئ، نو هلته به تاسو د درېو سړو سره مِلاو شئ چې په بیت‌ایل کښې خُدائ پاک ته یوه نذرانه پېش کولو له روان
وی. یو به د چېلۍ درې بچی روان کړی وی، بل به درې روټۍ روانې کړې وی او دریم سره به د میو نه ډکه مشکیزه وی. ۞۴
هغوئ به په تاسو سلام واچوی او دوه روټۍ به درته پېش کړی، هغه تاسو قبولې کړئ. ۞۵ بیا به تاسو په جبعه کښې د خُدائ
پاک غر ته لاړ شئ، چرته چې د فلستیانو کېمپ دے. ښار ته د ننوتلو په ځائ کښې به تاسو د پېغمبرانو یوې قبیلې سره مِلاو شئ
چې په غرهٔ باندې د قربان‌ګاه نه راکوزېږی، بینجو، تمبل، شپېلۍ او رباب به غږوی. او هغوئ به په جذبه کښې پېغام ورکوی.
۞۶ د مالِک خُدائ روح به ناڅاپه په تاسو باندې راشی او تاسو به هم د هغوئ سره پېشګوئې شروع کړئ. او تاسو به هغه شان
نهٔ یئ لکه چې څنګه مخکښې وئ. ۞۷ کله چې دا نښې وشی نو تاسو هغه څهٔ وکړئ چې څهٔ مناسب وی، ځکه چې خُدائ پاک
ستاسو مل دے. ۞۸ تاسو به زما نه مخکښې لاندې جِلجال ته لاړ شئ، هلته به زهٔ ستاسو سره ملګرے شم او سوزېدونکې او د
سلامتۍ نذرانې به پېش کړم. اووهٔ ورځې هلته اِنتظار وکړئ تر دې پورې چې زهٔ درشم او درته ووایم چې څهٔ به کوئ.“ ۞۹ کله
چې ساؤل د سموئیل نه روان شو، نو خُدائ پاک ساؤل ببخی بدل کړو. او په هغه ورځ هغه هر څهٔ وشول چې څهٔ ورته سموئیل
فرمائیلی وُو. ۞۱۰ کله چې ساؤل او د هغهٔ نوکر جبعه ته ورسېدل، نو د پېغمبرانو یوه ډله ورسره مِلاو شوه، د مالِک خُدائ روح
ناڅاپه په هغهٔ باندې راغلو او هغهٔ د هغوئ سره پېشګوئې ورکول شروع کړل. ۞۱۱ کومو خلقو چې هغه د مخکښې نه پېژندلو او
چې هغوئ ولیدلو چې دا هر څهٔ یې کول نو هغوئ د یو بل نه تپوس وکړو، ”د قیس په زوئ باندې څهٔ شوی دی؟ ساؤل پېغمبر
شوے دے څهٔ؟“ ۞۱۲ یو مقامی سړی ووئیل، ”کهٔ د چا پلار څهٔ هم وی نو ولې د هغهٔ زوئ پېغمبر جوړېدے شی څهٔ؟“ نو بیا دا
یو متل جوړ شو، ”آیا ساؤل هم په نبیانو کښې شمېرلے شی؟“ ۞۱۳ کله چې ساؤل خپله پېشګوئې ختمه کړه نو هغه د عبادت
ځائ ته وختلو. ۞۱۴ د ساؤل ترهٔ هغه او نوکر ولیدل او تپوس یې ترې نه وکړو، ”تاسو چرته وئ؟“ ساؤل ورته په جواب کښې
ووئیل، ”خرونه مو لټول. کله چې مونږ خرونه پیدا نهٔ کړل نو د سموئیل سره مِلاوېدو له لاړُو.“ ۞۱۵ د ساؤل ترهٔ ترې نه تپوس
وکړو، ”او سموئیل تاسو ته څهٔ ووئیل؟“ ۞۱۶ ساؤل جواب ورکړو، ”هغهٔ مونږ ته ووئیل چې خرونه پیدا شوی دی.“ خو هغهٔ خپل
ترهٔ ته د بادشاه کېدو په حقله ونهٔ وئیل چې سموئیل ورته څهٔ فرمائیلی وُو.

د ساؤل د بادشاهۍ اِعلان کېدل

۞۱۷ سموئیل په مصفاه کښې خلق د مالِک خُدائ په حضور کښې راغونډ کړل ۞۱۸ او هغوئ ته یې وفرمائیل، ”مالِک خُدائ د
بنی اِسرائیلو خُدائ پاک فرمائی چې ما تاسو د مِصر نه راوویستلئ او د مِصریانو او هغه نورو ټولو خلقو نه مې بچ کړئ چې
کومو په تاسو باندې سختی کوله. ۞۱۹ زهٔ ستاسو خُدائ پاک یم، هغه څوک چې تاسو د ټولو تکلیفونو او سختو نه بچ کوی، خو
تاسو نن زهٔ رد کړے یم او بادشاه مو رانه غوښتے دے. ډېره ښهٔ ده، نو د مالِک خُدائ په وړاندې ډله په ډله او قبیله په قبیله
راغونډ شئ.“ ۞۲۰ بیا سموئیل هره قبیله وړاندې راوستله او د بنیامین قبیله د پچې په ذریعه خوښه کړے شوه. ۞۲۱ بیا سموئیل
د بنیامین د قبیلو خاندان وړاندې راوستلې او د مِطری خاندان خوښه کړے شو. بیا د مِطری د خاندان سړی وړاندې راغلل او د
قیس زوئ ساؤل خوښ کړے شو. هغوئ هغه ولټولو، خو چې کله یې هغه ونهٔ موندلو، ۞۲۲ نو هغوئ د مالِک خُدائ نه تپوس
وکړو، ”هغه سړے تر اوسه پورې دلته راغلے دے څهٔ؟“ مالِک خُدائ ورته وفرمائیل، ”ګورئ، هغه د بوجو په مینځ کښې پټ
شوے دے.“ ۞۲۳ نو هغوئ منډه کړه او ساؤل یې بهر خلقو ته راوویستلو او هغه د خلقو په مینځ کښې ودرېدو. هغه د ټولو نه

لوړ سړے وو. ۲۴ سموئيل خلقو ته وفرمائيل، ”هغه سړے دا دے کوم چې مالِک خُدائ خوښ کړے دے. زمونږ په مينځ کښې د هغهٔ په شان بل هيڅ څوک هم نشته.“ نو ټولو خلقو چغه کړه، ”بادشاه زِندهباد.“ ۲۵ سموئيل خلقو ته د بادشاه حقُونه او ذمه وارئ بيان کړې او بيا يې په يو کِتاب کښې وليکلې او کِتاب يې د مالِک خُدائ په حضور کښې کېښودو. بيا هغهٔ ټول خلق کورونو ته ولېږل. ۲۶ ساؤل هم واپس په جبعه کښې خپل کور ته لاړو. يو څو تکړه سړى هم ورسره لاړل چې د هغوئ زړونه خُدائ پاک بدل کړى وُو. ۲۷ خو څهٔ شريرانو خلقو ووئيل، ”دا سړے به مونږ څنګه بچ کړى؟“ هغوئ د ساؤل سپکاوے وکړو او تُحفې يې ورله رانهٔ وړې. خو ساؤل هيڅ جواب ورنهٔ کړو.

د ساؤل عمونيانو له شکست ورکول

۱۱ ۱ تقريباً يوه مياشت وروستو عمونى بادشاه ناحس د جِلعاد په علاقه کښې د يبيس ښار خِلاف خپل لښکر روان کړو او ښار يې محاصره کړو. د يبيس سړو ناحس ته ووئيل، ”مونږ سره د صُلحې تړون وکړه، نو مونږ به تا خپل بادشاه ومنو.“ ۲ ناحس جواب ورکړو، ”زهٔ به ستاسو سره په يو شرط باندې د صُلحې تړون وکړم، زهٔ به د هر يو کس ښى سترګه وباسم او دا به د ټولو بنى اِسرائيلو دپاره د شرم خبره وى.“ ۳ د يبيس مشرانو ووئيل، ”مونږ له اووهٔ ورځې راکړئ چې مونږ د بنى اِسرائيلو ټول مُلک ته پېغام وړُونکى ولېږُو. کهٔ مونږ هيچا هم بچ نهٔ کړُو، نو مونږ به تاسو ته حواله شُو.“ ۴ پېغام وړُونکى جبعې ته ورسېدل، چرته چې ساؤل اوسېدو او کله يې چې ورته خبر بيان کړو نو خلقو په چغو چغو وژړل. ۵ ساؤل د پټى نه غويَى روان کړى وُو او تپوس يې وکړو، ”څهٔ شوى دى؟ دا خلق ولې ژاړى؟“ چې کوم خبر پېغام وړونکو د يبيس نه راوړے وو نو هغوئ هغه ورته بيان کړو. ۶ کله چې ساؤل دا واورېدل نو د خُدائ پاک روح د لوئ طاقت سره په هغهٔ نازل شو او ساؤل سخت غصه وو. ۷ هغهٔ دوه غويَى بوتلل، ټوټې ټوټې يې کړل او د دې خبردارى سره يې پېغام وړُونکى ولېږل چې د بنى اِسرائيلو ټول مُلک ته دا ټوټې يوسئ، ”څوک هم چې د جنګ دپاره په ساؤل او سموئيل پسې نهٔ ځى نو د هغهٔ د غويَانو سره به دا چل کيږى.“ نو د دې په وجه د مالِک خُدائ يره په بنى اِسرائيلو باندې راغله او هغوئ ټول په يو ځائ راووتل. ۸ ساؤل هغوئ په بزق کښې راغونډ کړل، هغوئ درې لاکه د بنى اِسرائيل نه وُو او دېرش زره د يهوداه د قبيلې کسان وُو. ۹ هغوئ د يبيس پېغام وړونکو ته ووئيل، ”خپلو خلقو ته ووايئ چې سبا د غرمې نه مخکښې به هغوئ خلاص شى.“ کله چې د يبيس خلقو ته دا پېغام مِلاو شو، نو هغوئ ډېر خوشحاله شول ۱۰ او ناحس ته يې ووئيل، ”سبا به مونږ تا ته خپل ځان حواله کړُو او چې ستا څهٔ خوښه وى نو هغه راسره وکړه.“ ۱۱ په هغه شپه ساؤل خپل سړى په درېو ډلو کښې تقسيم کړل او هغوئ سحر وختى د دشمن په خېمو باندې تېز ورغلل او په عمونيانو باندې يې حمله وکړه. تر غرمې پورې يې ټول وژلى وُو. ژوندى پاتې کسان خوارهٔ وارهٔ شول، هر يو سړى په خپله مخه منډې وهلې. ۱۲ بيا خلقو سموئيل ته ووئيل، ”هغه خلق چرته دى چې کومو وئيل چې ساؤل به زمونږ بادشاه نهٔ وى؟ هغوئ مونږ ته حواله کړه او مونږ به يې ووژنو.“ ۱۳ خو ساؤل ورته ووئيل، ”نن به هيڅ څوک هم نهٔ شى وژلے، ځکه چې نن هغه ورځ ده چې مالِک خُدائ بنى اِسرائيليان بچ کړى وُو.“ ۱۴ او سموئيل هغوئ ته وفرمائيل، ”راځئ چې يو ځل بيا ټول جِلجال ته لاړ شُو او ساؤل دوباره خپل بادشاه جوړ کړُو.“ ۱۵ نو هغوئ ټول جِلجال ته لاړل او هلته يې په مقدس ځائ کښې د ساؤل د بادشاهئ اِعلان وکړو. هغوئ د سلامتئ نذرانې پېش کړې او ساؤل او د بنى اِسرائيلو ټولو خلقو يوه لويه خوشحالى وکړه.

د سموئيل خلقو ته تقرير کول

۱۲ ۱ بيا سموئيل ټولو بنى اِسرائيلو ته وفرمائيل، ”تاسو چې ما ته څهٔ وئيلى وُو نو ما هغه کړى دى. ما يو بادشاه درکړے دے چې په تاسو بادشاهى وکړى، ۲ او اوس هغه ستاسو د لارښودنې دپاره تاسو سره دے. زهٔ بوډا او سپين ږيرے يم او تاسو ته پته ده چې زما زامن تاسو سره دى. زهٔ د ځوانئ نه تر اوسه پورې ستاسو مشر وم. ۳ زهٔ ستاسو په وړاندې يم. کهٔ ما څهٔ غلط کار کړے وى، اوس اوس د مالِک خُدائ او د هغه بادشاه په مخکښې په ما اِلزام ولګوئ کوم چې مالِک خُدائ خوښ

کړے دے. ما د چا غوَیے یا د چا خر بوتلے دے څۀ؟ ولې ما څوک دوکه کړے دے یا مې په چا ظلم کړے دے څۀ؟ ما د چا
نه رشوت اخستے دے څۀ؟ کۀ ما دا یو کار هم کړے وی، نو ما چې څۀ هم اخستی وی هغه به واپس ورکړم.“ (٤) خلقو
جواب ورکړو، ”نه، تا مونږ له نۀ دوکه راکړې ده او نۀ دې په مونږ ظلم کړے دے، تا د هیچا نه هیڅ هم نۀ دی اخستی.“ (٥)
سموئیل ورته په جواب کښې وفرمائیل، ”مالِک خُدائ او هغۀ چې کوم بادشاه خوښ کړے دے نن د دې خبرې گواهان دی چې
زۀ بېخی بېگناه یم.“ هغوئ ورته وفرمائیل، ”آو، مالِک خُدائ گواه دے.“ (٦) سموئیل وفرمائیل، ”مالِک خُدائ هغه څوک دے
چا چې موسیٰ او هارون خوښ کړل او ستاسو پلار نیکۀ یې د مِصر نه راوویستل. (٧) اوس چې چرته یئ نو هم هلته ودرېږئ او
زۀ به د مالِک خُدائ په مخکښې تاسو ودروم چې هغه ټول لوئ لوئ کارونه در په یاد کړم چې مالِک خُدائ ستاسو او ستاسو د
پلار نیکۀ د بچ کولو دپاره کړی دی. (٨) کله چې یعقوب او د هغۀ خاندان مِصر ته لاړل، نو ستاسو پلار نیکۀ د مدد دپاره فریاد
وکړو او هغۀ موسیٰ او هارون رالېږل او هغوئ ستاسو پلار نیکۀ د مِصر نه راوویستل او په دې مُلک کښې یې دېره کړل. (٩)
خو خلقو مالِک خُدائ خپل خُدائ پاک هېر کړو، نو هغۀ هغوئ سِسیرا ته حواله کړل څوک چې د حصور د ښار د لښکر مشر
وو او فلستیانو او د موآب بادشاه ته یې حواله کړل، چې هغوئ ستاسو د پلار نیکۀ خِلاف وجنگیږی او شکست ورکړی. (١٠) بیا
هغوئ مالِک خُدائ ته وئیل چې، مونږ گناه کړې ده ځکه مونږ ستا نه واوړېدو او د بعل او عستارات د بُتانو عبادت مو وکړو.
مونږ د خپلو دشمنانو نه بچ کړه او مونږ به ستا عبادت کوُو. (١١) مالِک خُدائ جدعون، برق او اِفتاح رالولېږل او په آخر کښې
یې زۀ رالولېږلم. مونږ هر یو تاسو د گېرچاپېره دشمنانو نه بچ کړئ او تاسو په خبر سره ژوند تېرولو. (١٢) خو کله چې تاسو
ولیدل چې د عمون بادشاه ناحس په تاسو حمله کوی، نو تاسو مالِک خُدائ رد کړو اگر چې مالِک خُدائ ستاسو خُدائ پاک
ستاسو بادشاه وو خو تاسو بیا هم ما ته ووئیل چې مونږ یو بادشاه غواړُو چې په مونږ بادشاهی کوی. (١٣) نو اوس هغه بادشاه
دا دے چې تاسو خوښ کړے دے، تاسو هغه غوښتے وو او مالِک خُدائ تاسو له درکړو. (١٤) کۀ تاسو د مالِک خُدائ نه
یرېږئ، د هغۀ خِدمت او تابعداری کوئ او د هغۀ د حُکم نه سرکشی مۀ کوئ او کۀ تاسو او هغه بادشاه چې په تاسو بادشاهی
کوی د مالِک خُدائ د خپل خُدائ پاک تابعداری کوئ نو ستاسو هر کار به سم وی. (١٥) خو کۀ تاسو مالِک خُدائ ته غوږ نۀ
نیسئ او د هغۀ د حُکمونو نافرمانی کوئ، نو هغه به ستاسو او ستاسو د بادشاه خِلاف شی. (١٦) نو بیا دلته ودرېږئ او تاسو به
په خپلو سترگو هغه لوئ لوئ کارونهووینئ چې مالِک خُدائ یې کوی. (١٧) تاسو ته پته ده چې دا د غنمو د لَو وخت دے چې
دا د باران موسم نۀ وی خو زۀ به مالِک خُدائ ته سوال وکړم او هغه به تندر او باران رالولېږی. کله چې داسې وشی نو تاسو ته
به پته ولگی چې تاسو د مالِک خُدائ خِلاف یوه لویه گناه کړې ده کله چې تاسو د هغۀ نه یو بادشاه وغوښتو.“ (١٨) نو سموئیل
سوال وکړو او هم په هغه ورځ مالِک خُدائ تندر او باران رالولېږلو. نو ټول خلق د مالِک خُدائ او سموئیل نه وېرېدل، (١٩) او
هغوئ سموئیل ته ووئیل، ”مالِک خُدائ خپل خُدائ پاک ته زمونږ دپاره سوال وکړه، نو داسې به مونږ نۀ مرۀ کېږُو. اوس مونږ
ته دا پته لگېدلې ده چې د نورو ټولو گناهونو نه علاوه مونږ دا گناه هم کړې ده چې یو بادشاه مو غوښتے دے.“ (٢٠) سموئیل
ورته وفرمائیل، ”مۀ یرېږئ، اگر چې تاسو داسې بد عمل کړے هم دے خو د مالِک خُدائ نه مۀ اوړئ او د خپل ټول زړۀ سره د
هغۀ خِدمت کوئ. (٢١) د بېکاره بُتانو عبادت دپاره واپس مۀ ورگرځئ، هغه بُتان نۀ ستاسو مدد کولے شی او نۀ مو بچ کولے
شی، ځکه چې دا بېکاره دی. (٢٢) مالِک خُدائ به د خپل نوم د خاطره تاسو نۀ پرېږدی، ځکه چې د هغۀ دا خوښه ده چې تاسو
خپل خلق جوړ کړی. (٢٣) باقی پاتې شوه زما خبره، نو مالِک خُدائ دې ونۀ کړی چې د هغۀ خِلاف داسې گناه وکړم چې هغۀ ته
ستاسو دپاره سوال نۀ کوم. او زۀ به تاسو ته هغه لار ښایم چې کومه ښۀ او صحیح وی. (٢٤) د مالِک خُدائ نه یره په کار ده او
د زړۀ د اخلاصه په وفادارئ سره د هغۀ خِدمت کوئ. هغه لوئ لوئ کارونه راپه یاد کړئ چې هغۀ ستاسو دپاره کړی دی. (٢٥)
خو کۀ تاسو بیا هم خپله بدعملی کوئ نو تاسو او ستاسو بادشاه به تباه شئ.“

د فلستیانو خِلاف جنگ

١٣ (١) ساؤل د دېرشو کالو په عُمر کښې بادشاه جوړ شو او هغۀ دوه څلوېښت کاله په بنی اِسرائیلو بادشاهی وکړه. (٢)
ساؤل درې زره سړی خوښ کړل، دوه زره یې د ځان سره په مِکماس کښې او د غرونو مُلک بیت‌ایل کښې وساتل او زر سړی

يې د خپل زوئ يونتن سره جبعې ته ولېږل چې د بنيامين د قبيلې علاقه ده. باقي پاتې سړى ساؤل کورونو ته ولېږل. ۳ يونتن په
فلستيانو حمله وکړه او په جبعه کښې يې د هغوئ قلعه تباه کړه او ټول فلستيان د دې نه خبر شول. بيا ساؤل پېغام وړُونکى
ولېږل چې عبرانيان د جنګ دپاره راوغواړى او په ټول مُلک کښې يې د خبردارى دپاره بيګلې وغږولې. ۴ نو ټول بنى
اِسرائيليان خبر شول چې ساؤل فلستيے مشر وژلے دے او دا چې فلستيان ستاسو نه نور نفرت هم کوى. نو خلق راغونډ شول
او په جِلجال کښې د ساؤل سره شول. ۵ فلستيان د بنى اِسرائيلو خِلاف د جنګ دپاره راغونډ شول، د هغوئ سره دېرش زره
جنګى ګاډى وې، شپږ زره په آسونو سوارۀ کسان او دومره ډېر فوجيان ورسره وُو لکه چې په سمندر کښې شومره شګې دى.
هغوئ د بيت‌آون نمرخاتۀ طرف ته مِکماس ته لاړل او هلته يې خېمې ولګولې. ۶ کله چې بنى اِسرائيلو وليدل چې حالات نازک
دى او د هغوئ لښکر د سختۍ سره مخ دے، نو هغوئ د ګټو په غارونو او سورو کښې، ونو بوټو او په کُوهو کښې پټ شول، ۷
هغه نور د جاد او جِلعاد علاقې ته د اُردن سيند نه پورې وتل. ساؤل تر اوسه پورې په جِلجال کښې وو او د هغۀ سره چې کوم
خلق وُو هغوئ د يرې نه رېږېدل. ۸ هغۀ اووۀ ورځې د سموئيل اِنتظار وکړو، لکه څنګه چې سموئيل ورته فرمائيلى وُو، خو
سموئيل بيا هم جِلجال ته رانۀ غلو. نو خلقو د ساؤل په پرېښودو شروع وکړه، ۹ نو هغۀ ورته ووئيل، ”ما له سوزېدونکې
نذرانې او د سلامتۍ نذرانې راوړئ.“ او هغۀ په خپله يوه سوزېدونکې نذرانه پېش کړه، ۱۰ او چې څنګه يې نذرانه ختمه کړه، نو
سموئيل راورسېدو. ساؤل هغۀ سره مِلاوېدو او سترى مشى له ورَغلو، ۱۱ خو سموئيل وفرمائيل، ”تا څۀ کړى دى؟“ ساؤل
جواب ورکړو، ”خلق زما نه تلل، خو چې تا څنګه فرمائيلى وُو نو تۀ په مقرر وخت رانۀ غلې، د دې نه علاوه، فلستيان په
مِکماس کښې د جنګ دپاره راغونډېږى. ۱۲ نو زما خيال دا وو چې فلستيان دلته په ما باندې په جِلجال کښې حمله کوى، خو
ما مالِک خُدائ ته سوال نۀ وو کړے او زۀ مجبور وم چې نذرانه پېش کړم.“ ۱۳ سموئيل ورته په جواب کښې وفرمائيل،
”داسې کول بې‌وقوفى وه. تا د مالِک خُدائ خپل خُدائ پاک حُکم نۀ دے منلے. کۀ تا منلے وے نو هغۀ به تۀ او ستا اولاد
بادشاهان جوړ کړى وئ چې همېشه دپاره په بنى اِسرائيلو حکومت وکړئ. ۱۴ خو اوس به ستا بادشاهى ختمه شى. ځکه چې
تا د هغۀ نافرمانى کړې ده، مالِک خُدائ يو داسې سړے لټولے دے چې د هغۀ خوښ وو او هغه يې د خپلو خلقو بادشاه مقرر
کړے دے.“ ۱۵ سموئيل د جِلجال نه روان شو او په خپله مخه لاړو. پاتې خلق په ساؤل پسې لاړل چې د فوجيانو سره شامل
شى، هغوئ د جِلجال نه د بنيامين په علاقه کښې جبعې ته لاړل. ساؤل د خپل لښکر معائنه وکړه چې تقريباً شپږ سوه سړى پاتې
وُو. ۱۶ ساؤل، د هغۀ زوئ يونتن او د دوئ سړو د بنيامين په علاقه جبعه کښې خېمې ولګولې، د فلستيانو خېمې په مِکماس
کښې وې. ۱۷ فلستى فوجيان په درېو ډلو کښې د حملې دپاره د خپلو خېمو نه ووتل، يوه قبيله د سعال په علاقه کښې عفره ته
لاړه، ۱۸ بله ډله بيت‌حورون طرف ته لاړه او هغه بله يوه د حد پولې ته لاړه چې د کوم ځائ نه د صبوئيم وادى او بيابان
ښکارېدو. ۱۹ (په بنى اِسرائيلو کښې لوهار نۀ وو ځکه چې د فلستيانو اراده دا وه چې عبرانيان تُورې او نېزې جوړې نۀ کړى.
۲۰ بنى اِسرائيليان به د خپلو يوو، ګينتو، تبرُونو او لورونو تېرولو دپاره فلستيانو له تلل، ۲۱ د تبرُونو او لورونو د تېرۀ کولو او
د غوَيې د سامان مرمت کولو مزدورى يوه وړه سيکه وه او دوه سيکې د يوې او ګينتۍ تېرۀ کولو دپاره وې.) ۲۲ نو د جنګ په
هغه ورځ باندې د ساؤل او د هغۀ زوئ يونتن نه بغېر د يو بنى اِسرائيلى فوجى سره هم تُوره يا نېزه نۀ وه. ۲۳ فلستيانو د
فوجيانو يوه ډله ولېږله چې د مِکماس د درې حِفاظت وکړى.

د يونتن خطرناک کار

۱۴ ۱ يوه ورځ يونتن هغه زلمى ته ووئيل کوم چې د هغۀ وسله وړله، ”راځه چې هغه طرف ته لاړ شُو چرته چې د فلستيانو
قلعه ده.“ خو يونتن خپل پلار ساؤل خبر نۀ کړو، ۲ ساؤل په مجرون کښې د انار د ونې لاندې ناست وو، دا جبعې ته نزدې وه
او تقريباً شپږ سوه سړى د هغۀ سره وُو. ۳ د ساؤل په سړو کښې اخياه اِمام هم وو کوم چې پېش بند ګرځولو، اخياه د يکبود
د ورور اخيطوب زوئ وو، چې دے د فينحاس زوئ او د عيلى نمسے وو، چې په سيلا کښې د مالِک خُدائ اِمام وو. خو هيچا
ته پته ونۀ لګېده چې يونتن تلے دے. ۴ د مِکماس په دره کښې، چې د کومې نه يونتن تېرېدو چې فلستيانو قلعې ته ورسېږى،
هلته دوه لوئې کَمَرې وې، چې د درې په دواړو طرفونو باندې يو يو وو. د يو کَمَر نوم بوصيص وو او د بل سنه وو. ۵ يو د
درې په شمال طرف باندې وو، چې مخ يې مِکماس ته وو او بل په جنوبى طرف باندې وو چې مخ يې جبعې ته وو. ۶ يونتن

هغه وسله وړونکی زلمی ته ووئیل، "راځه چې د هغه ناسنته خلقو قلعې ته ورواوړُو. کېدے شی چې مالِک خُدائ زمونږ مدد وکړی، مالِک خُدائ د ډېرو یا د لږو خلقو په ذریعه هم خلاصون ورکولے شی او داسې یو څيز هم نشته چې هغه رایسار کړی." ﴿٧﴾ زلمی ورته ووئیل، "تهٔ چې څهٔ هم کول غواړې، نو په هر کار کښې زهٔ درسره یم." ﴿٨﴾ یونتن ورته ووئیل، "ټيک ده. مونږ به هغه بل طرف ته واوړُو او ږرېږده چې فلستیان مونږ ووینی. ﴿٩﴾ کهٔ هغوئ مونږ ته ووائی چې تر هغې پورې هلته ایسار شئ چې مونږ دروړسېږو، نو بیا چې مونږ چرته یُو هلته به اِنتظار وکړُو. ﴿١٠﴾ خو کهٔ هغوئ مونږ ته ووائی چې راشئ، نو مونږ به ورشُو، ځکه چې دا به د هغه فتحې نښه وی چې مالِک خُدائ مونږ له په هغوئ باندې راکړې ده." ﴿١١﴾ نو هغوئ فلستیان ږرېښودل چې هغوئ وګوری او فلستیانو ووئیل، "ګورئ، څهٔ عبرانیان د هغه غارونو نه راروان دی چې په کومو کښې پټ وُو." ﴿١٢﴾ بیا هغوئ یونتن او هغه زلمی ته د کېمپ نه چغې وهلې چې، "بره راوخېژئ، مونږ به تاسو ته چل وښايُو." یونتن زلمی ته ووئیل، "ما پسې راځه. مالِک خُدائ بنی اِسرائیلو له په دوئ باندې فتح ورکړې ده." ﴿١٣﴾ یونتن د خپلو لاسونو او پښو په ذریعه د درې نه وختلو او هغه زلمے ورپسې وو. یونتن په فلستیانو حمله وکړه او هغوئ یې ووژل او زلمی هم د هغوئ څهٔ کسان ووژل. ﴿١٤﴾ په اوله حمله کښې یونتن او هغه زلمی په یو جریب ځائ کښې تقریباً شل سړی ووژل. ﴿١٥﴾ نو په هغه ټوله علاقه کښې فلستیان سخت ویرېدل، حمله کوونکی او په خېمو کښې فوجیان د یرې نه ورږږدېدل، زمکه وخوځېدله او هلته یوه لویه وارخطائی وه.

د فلستیانو شکست

﴿١٦﴾ د جبعې د بنیامین په علاقه کښې د ساؤل د محافظانو سړو ولیدل چې فلستیانو په ږرېشانئ کښې په هر طرف باندې منډې وهلې. ﴿١٧﴾ نو ساؤل خپلو سړو ته ووئیل، "فوجیان وشمېرئ او دا پته ولګوئ چې څوک نشته." نو هغوئ شمېر وکړو او پته ورته ولګېده چې یونتن او هغه زلمے نهٔ وو چې کوم زلمی به وسله وړله. ﴿١٨﴾ ساؤل اخیاه اِمام ته ووئیل، "پېش بند دلته راوړه." په دې ورځ اخیاه پېش بند د بنی اِسرائیلو په وړاندې اغوستے وو. ﴿١٩﴾ کله چې ساؤل اِمام ته خبرې کولې نو د فلستیانو په قلعه کښې وارخطائی نوره هم زیاتېده، نو ساؤل هغهٔ ته ووئیل، "مالِک خُدائ سره د مشورې دپاره وخت نشته." ﴿٢٠﴾ بیا هغه او د هغهٔ سړی د فلستیانو خِلاف جنګ له روان شول. فلستیان دومره په ږرېشانئ کښې وُو چې د یو بل خِلاف جنګېدل. ﴿٢١﴾ څهٔ عبرانیان کوم چې د فلستیانو په لښکر کښې شامل شوی وُو نو هغوئ بیا راواپس شول او د ساؤل، یونتن او د بنی اِسرائیلو سره شامل شول. ﴿٢٢﴾ هغه نور چې د اِفرائیم په غرونو کښې پټ وُو، هغوئ واورېدل چې فلستیان وتښتېدل، نو هغوئ هم د بنی اِسرائیلو سره په جنګ کښې ملګری شول او په فلستیانو پسې روان شول، ﴿٢٣﴾ د بیت‌آون نه اخوا پورې ورسره جنګېدل. مالِک خُدائ په هغه ورځ بنی اِسرائیلیان بچ کړل.

د جنګ نه پس واقعات

﴿٢٤﴾ بنی اِسرائیلیان په هغه ورځ د لوږې نه کمزوری شوی وُو، ځکه چې ساؤل قسم سره دا حُکم کړے وو، "په هغه کس دې لعنت وی چې څوک نن د ماښام نه مخکښې څهٔ وخوری چې تر کومې ما د خپلو دشمنانو نه بدل نهٔ وی اخستے." نو ټوله ورځ د لښکر یو کس هم څهٔ ونهٔ خوړل. ﴿٢٥﴾ ټول لښکر ځنګل ته دننه شو او په زمکه باندې په هر ځائ کښې د شاتو ګبینونه وُو. ﴿٢٦﴾ کله چې هغوئ ځنګل ته ورننه شول، هغوئ ولیدل چې شات رابهېدل، خو هیچا هم ونهٔ خوړل ځکه چې هغوئ ټول د ساؤل د لعنت نه یرېدل. ﴿٢٧﴾ خو یونتن خبر نهٔ وو چې د هغهٔ پلار د خلقو نه قسم اخستے دے، نو هغهٔ چې کومه امسا ګرځوله هغه یې وروړله، د دې سر یې د شاتو په ګبین کښې ډُوب کړو او لږ یې وخوړل. او هغه سمدستی تازه دم شو. ﴿٢٨﴾ خو یو سړی ووئیل، "مونږ ټول د لوږې نه کمزوری یُو، خو ستا پلار زمونږ نه قسم اخستے دے هغهٔ وئیلی دی چې نن څوک هم څهٔ وخوری نو په هغهٔ دې لعنت وی." ﴿٢٩﴾ یونتن ورته په جواب کښې ووئیل، "زما پلار زمونږ د خلقو سره څهٔ بد کار کړے دے. ګورئ، ما لږ شات وخوړل او څومره تازه دم شوم. ﴿٣٠﴾ نن به دا څومره ښهٔ وه چې زمونږ خلقو هغه خوراک خوړلے وے چې دشمنانو نه یې د شکست په وخت واخستو. تاسو سوچ وکړئ چې هغوئ به نور څومره فلستیان وژلی وے." ﴿٣١﴾ په هغه ورځ بنی اِسرائیلو د مِکماس نه تر ایالون پورې فلستیان ووژل او لښکر ډېر سخت ستړے وو، ﴿٣٢﴾ نو هغوئ هغه څیزونو له تېز لاړل چې د دشمن نه یې اخستی وُو، ځاروی او د ځاروو بچی یې راونیول، هم په هغه ځائ یې حلال کړل او هغه غوښه یې وخوړه چې وینه لا په

کښې وه. ۳۳ ساؤل ته ووئيلے شول، ”ګورئ، خلق د مالِک خُدائ خِلاف ګناه کوی چې هغه غوښه خورى چې وينه لا په کښې
ده.“ ساؤل چغه کړه، ”تاسو غدار يئ. دلته يو غټ کاڼے ما له راورغړوئ.“ ۳۴ بيا هغهٔ يو بل حُکم ورکړو، ”خلقو له ورشئ او
ټولو ته ووايئ چې خپل ښاروى او ګډې دلته راولى. هغوئ به يې حلال کړى او دلته به يې وخورى، هغوئ دې د مالِک خُدائ
خِلاف داسې ګناه نهٔ کوى چې هغه غوښه وخورى چې وينه لا په کښې وى.“ نو په هغه شپه هغوئ ټولو خپل ښاروى راوستل او
هلته يې حلال کړل. ۳۵ ساؤل مالِک خُدائ ته يوه قربان‌ګاه جوړه کړه، دا وړومبۍ قربان‌ګاه وه چې هغهٔ جوړه کړه. ۳۶ ساؤل
خپلو سړو ته ووئيل، ”راځئ چې لاندې لاړ شُو او په فلستيانو باندې د شپې حمله وکړُو، د سحر پورې به يې لوټ کړُو او يو کس
به هم ژوندے پرې نهٔ ږدو.“ هغوئ ورته ووئيل، ”څهٔ چې تا ته ښهٔ ښکارى نو هم هغسې وکړه.“ خو اِمام ووئيل، ”راځئ چې اول
د خُدائ پاک نه تپوس وکړُو.“ ۳۷ نو ساؤل د خُدائ پاک نه تپوس وکړو، ”په فلستيانو حمله وکړم څهٔ؟ تهٔ به مونږ له فتح
راکړې؟“ خو خُدائ پاک په هغه ورځ جواب ورنهٔ کړو. ۳۸ بيا ساؤل د خلقو مشرانو ته ووئيل، ”دلته راشئ او دا معلومه کړئ
چې نن دا ګناه څنګه شوې ده. ۳۹ زهٔ په ژوندى مالِک خُدائ قسم خورم، څوک چې بنى اِسرائيلو له فتح ورکوى، چې ګناه ګار
به ووژلے شى، کهٔ هغه زما زوئ يونتن هم وى.“ خو هيچا هيڅ هم ونهٔ وئيل. ۴۰ نو ساؤل هغوئ ته ووئيل، ”تاسو ټول هلته
ودرېږئ، زهٔ او يونتن به دلته ودرېږو.“ هغوئ جواب ورکړو، ”څهٔ چې درته ښهٔ ښکارى نو هم هغه وکړه.“ ۴۱ ساؤل مالِک
خُدائ د بنى اِسرائيلو خُدائ پاک ته ووئيل، ”مالِکه خُدايه، تا نن ما له جواب ولې رانهٔ کړو؟ مالِکه خُدايه، اے د بنى اِسرائيلو
خُدايه پاکه، د دې پاکو کاڼو په ذريعه ما له جواب راکړه. کهٔ غلطى زما يا د يونتن وى نو د اُوريم په ذريعه جواب راکړه، خو کهٔ
دا ستا د خلقو بنى اِسرائيلو غلطى وى نو د تميم په ذريعه جواب راکړه.“ نو جواب يې يونتن او ساؤل ؤُ او خلق خلاص شول.
۴۲ نو ساؤل خلقو ته وفرمائيل، ”زما او زما د زوئ يونتن دپاره پچه واچوئ.“ او پچه د يونتن په نوم راووتله. ۴۳ نو ساؤل د
يونتن نه تپوس وکړو، ”تا څهٔ کړى دى؟“ يونتن ورته وفرمائيل، ”زما سره چې کومه امسا وه د هغې سره مې لږ شان شات
خوړلى دى نو زهٔ د دې په وجه د مرګ حقدار يم؟“ ۴۴ ساؤل هغهٔ ته وفرمائيل، ”کهٔ تهٔ ونهٔ وژلے شوې نو خُدائ پاک دې ما
ووژنى.“ ۴۵ خو خلقو ساؤل ته ووئيل، ”يونتن به وژلے شى څهٔ، چا چې د بنى اِسرائيلو دپاره لويه فتح موندلې ده؟ نه، مونږ په
ژوندى مالِک خُدائ قسم خورو چې هغه به د هغهٔ يو وېښتهٔ هم په زمکه باندې ونهٔ غورزوى. هغهٔ چې نن څهٔ کړى دى هغه يې د
خُدائ پاک په مدد سره کړى دى.“ نو خلقو يونتن د مرګ نه بچ کړو. ۴۶ د هغې نه پس، ساؤل په فلستيانو پسې نور لا نهٔ ړو او
هغوئ خپلې علاقې ته لاړل.

د ساؤل بادشاهى او خاندان

۴۷ کله چې ساؤل د بنى اِسرائيلو بادشاه شو، نو هغهٔ د خپلو ټولو دشمنانو سره په هر ځائ کښې جنګ کولو يعنې د موآب
خلقو، عمونيانو، ادوميانو، د ضوباه بادشاهانو او فلستيانو سره. هغهٔ چې چرته هم جنګ کولو نو هغه کاميابېدو. ۴۸ هغهٔ په
بهادرۍ سره جنګ وکړو او عماليقيانو له يې هم شکست ورکړو. هغهٔ بنى اِسرائيليان د دشمن د ټولو حملو نه بچ کول. ۴۹
يونتن، اِسوى او مُلکى‌شوَع د ساؤل زامن ؤُ. د هغهٔ د مشرې لور ميرب او د کشرې ميکل نوم وو. ۵۰ د هغهٔ ښځه اخينوعم د
اخيمعض لور وه، د هغهٔ د لښکر مشر د هغهٔ د ترهٔ نير زوئ ابنير وو. ۵۱ د ساؤل پلار قيس او د ابنير پلار نير د ابى‌ايل زامن
ؤُ. ۵۲ چې تر کومې پورې هغه ژوندے وو، نو هغهٔ به د فلستيانو خِلاف ډېر سخت جنګونه کول. نو چې کله هم هغهٔ ته يو
سړے مِلاوېدو چې مضبوط يا تکړه وو، نو هغهٔ به هغه په خپل لښکر کښې شاملولو.

د عماليقيانو خِلاف جنګ

۱۵ ۱ سموئيل ساؤل ته وفرمائيل، ”مالِک خُدائ زهٔ رالېږلے يم چې تا د هغهٔ د خلقو بنى اِسرائيلو بادشاه جوړ کړم. نو د
مالِک خُدائ کلام ته غوږ ونيسه. ۲ دا هغه څهٔ دى چې ربُ الافواج يې فرمائى، چې زهٔ به عماليقيانو له سزا ورکړم ځکه چې
بنى اِسرائيليان چې کله د مِصر نه راتلل نو هغوئ ورته لاره نيولې وه. ۳ اوس لاړ شئ او په عماليقيانو حمله وکړئ او د هغوئ
هر څهٔ بېخى تباه کړئ. يو څيز هم مهٔ پرېږدئ، سړى، ښځې، ماشومان او هغه ماشومان چې تے روى ووژنئ، ښاروى، ګډې،

اوښان او خرهٔ هر څهٔ ووژنئ." ﴿۴﴾ بیا ساؤل خپل لښکر راغونډ کړو او په طلائم کښې يې وشمېرلو. دوه لاکه بنی اِسرائيل فوجيان وُو او لس زره د يهوداه قبيلې فوجيان وُو. ﴿۵﴾ بيا هغه او د هغهٔ سرى عماليقى ښار ته لاړل او په يو وادىٔ کښې يې ورته لاره ونيوله. ﴿۶﴾ هغهٔ قينيانو له خبردارے ولېږلو چې، "د عماليقيانو نه لاړ شئ نو چې داسې زهٔ تاسو د هغوئ سره نهٔ تباه کوم، ځکه چې تاسو په هغه وخت کښې په ټولو بنى اِسرائيلو باندې مِهربانه شوئ کله چې هغوئ د مِصر نه راوتل." نو قينيان د عماليقيانو نه لاړل. ﴿۷﴾ ساؤل عماليقيانو له شکست ورکړو، د مِصر نمرخاتهٔ طرف ته، د حويله نه تر شور پورې ورسره وجنګېدل، ﴿۸﴾ هغهٔ د عماليقيانو بادشاه اجاج ژوندے ونيولو او ټول خلق يې ووژل. ﴿۹﴾ خو ساؤل او د هغهٔ سړو د اجاج ژوند بچ کړو او ښې ګډې، څاروى او خورب سخى او ګډُورى يې ونهٔ وژل او داسې نور ښهٔ څيزونه يې هم تباه نهٔ کړل، هغوئ صِرف هغه څيزونه تباه کړل چې کمزورى او بې‌کاره وُو.

ساؤل بادشاه نامنظوره کېدل

﴿۱۰﴾ بيا د مالِک خُدائ پېغام سموئيل ته راغلو، ﴿۱۱﴾ "زهٔ پښېمانه يم چې ما ساؤل بادشاه جوړ کړو، هغه زما نه اوړېدلے دے او زما حُکمونه يې نهٔ دى منلى." سموئيل خفه وو او ټوله شپه يې مالِک خُدائ ته سوال زارى کوله. ﴿۱۲﴾ په ورپسې سحر وختى هغه د ساؤل لټولو له لاړو. هغه خبر شو چې ساؤل د کرمل ښار ته تلے وو، چرته چې هغهٔ د ځان دپاره يادګارى ستنه جوړه کړه او بيا جِلجال ته لاړو. ﴿۱۳﴾ سموئيل ساؤل له لاړو، ساؤل ورته په خېر راغلے ووئيل او ورته يې ووئيل، "سموئيله، مالِک خُدائ دې تا له برکت درکړى. ما د مالِک خُدائ حُکم منلے دے." ﴿۱۴﴾ سموئيل ترې نه تپوس وکړو، "نو زهٔ ولې د څاروو او ګډو رمبارې اورم؟" ﴿۱۵﴾ ساؤل جواب ورکړو، "زما سړو دا د عماليقيانو نه اخستى دى. هغوئ ښې ګډې او څاروى ساتلى دى چې مالِک خُدائ ستاسو خُدائ پاک ته يې د نذرانې په توګه پېش کړى. او باقى ټول مو بېخى تباه کړى دى." ﴿۱۶﴾ سموئيل حُکم وکړو، "غلى شئ او غوږ ونيسئ نو زهٔ به تاسو ته ووايم چې تېره شپه ما ته مالِک خُدائ څهٔ فرمائيلى دى." ساؤل ورته ووئيل، "ما ته ووايه." ﴿۱۷﴾ سموئيل جواب ورکړو، "اګر چې تا په خپله هم يو ځل خپل ځان وړوکے ګڼلو، خو اوس تهٔ د بنى اِسرائيلو د قبيلو مشر يې. مالِک خُدائ تهٔ د بنى اِسرائيلو د بادشاه په توګه مقرر کړې يې، ﴿۱۸﴾ او هغهٔ تهٔ د دې حُکم سره دې مقصد دپاره لېږلے وې چې د عماليقيانو ګناه ګار خلق تباه کړې. هغهٔ تا ته ووئيل چې تر هغې پورې ورسره جنګ وکړه چې ټول ووژنې. ﴿۱۹﴾ نو بيا تا د هغهٔ فرمانبردارى ولې ونهٔ وکړه؟ تا په مالِ غنيمت نيولو کښې تېزى ولې وکړه؟ او د مالِک خُدائ په نظر کښې داسې بد عمل دې ولې وکړو؟" ﴿۲۰﴾ ساؤل جواب ورکړو، "خو ما د مالِک خُدائ فرمانبردارى کړې ده. زهٔ لاړم لکه څنګه چې هغهٔ راته فرمائيلى وُو، اجاج بادشاه مې واپس راوستلو او ټول عماليقيان مې ووژل. ﴿۲۱﴾ خو زما سړو چې کومې ښې ګډې او څاروى نيولى وُو هغه يې ونهٔ وژل، په ځائ د دې يې هغه دلته جِلجال ته راوستل چې مالِک خُدائ ستاسو خُدائ پاک ته يې د نذرانې په توګه پېش کړى." ﴿۲۲﴾ سموئيل ورته وفرمائيل، "مالِک خُدائ په سوزېدونکو نذرانو او قربانو باندې زيات خوشحالېږى او يا کهٔ د هغهٔ په خبره منلو باندې خوشحالېږى؟ بې‌شکه، تابعدارى د قربانۍ نه بهتره ده او د هغهٔ په خبره عمل کول د ګډانو د وازګې د نذرانې نه بهتر دى. ﴿۲۳﴾ د هغهٔ خِلاف سرکشى د تور جادو په شان خراب کار دے او غرور د بُت پرستۍ هومره ګناه لرى. تا د هغهٔ حُکم نامنظوره کړو نو ځکه هغهٔ تهٔ د بادشاه په توګه نامنظوره کړې يې." ﴿۲۴﴾ ساؤل جواب ورکړو، "آو، ما ګناه کړې ده. ما د مالِک خُدائ د حُکم او ستا د لارښودنو نافرمانى کړې ده. زهٔ د خپلو سړو نه يرېدم او چې هغوئ څهٔ غوښتل نو ما يې خبره منله. ﴿۲۵﴾ خو اوس زهٔ تا ته سوال کوم چې زما ګناه وبخښه او واپس زما سره لاړ شه، نو چې داسې زهٔ د مالِک خُدائ عبادت وکړم." ﴿۲۶﴾ سموئيل جواب ورکړو، "زهٔ به تا سره واپس نهٔ ځم. تا د مالِک خُدائ حُکم نامنظوره کړے دے او تهٔ هغهٔ په بنى اِسرائيلو د بادشاه په توګه نامنظوره کړے يې." ﴿۲۷﴾ نو سموئيل د تلو دپاره راوګرځېدو، خو ساؤل هغه د چُوغې نه ونيولو او چُوغه وشلېده. ﴿۲۸﴾ سموئيل هغهٔ ته وفرمائيل، "مالِک خُدائ نن ستا نه د بنى اِسرائيلو بادشاهى لرې کړې ده او هغه چا له يې ورکړې ده چې هغه ستا نه ښهٔ دے. ﴿۲۹﴾ د بنى اِسرائيلو خُدائ تعالىٰ نهٔ دروغ وائى او نهٔ خپله فېصله بدلوى. هغه د انسان په شان نهٔ دے، هغه خپله فېصله نهٔ بدلوى." ﴿۳۰﴾ ساؤل جواب ورکړو، "ما ګناه کړې ده. خو کم از کم زما د خپلو خلقو د مشرانو او بنى اِسرائيلو په مخکښې زما عزت وکړه. ما سره واپس لاړ شه نو چې زهٔ د مالِک خُدائ ستاسو د خُدائ پاک عبادت وکړم." ﴿۳۱﴾ نو سموئيل د هغهٔ سره واپس لاړو او ساؤل د مالِک خُدائ عبادت وکړو. ﴿۳۲﴾ سموئيل حُکم وکړو، "د عماليقيانو بادشاه

اجاج ما له دلته راولئ.“ اجاج هغهٔ له ښهٔ زړور راغلو، خيال يې دا وو چې بچ به شی. (۳۳) سموئيل ورته وفرمائيل، ”څنګه چې
ستا تُورې ډېرې ميندې بېاولاده کړی دی، نو اوس به ستا مور هم بېاولاده شی.“ او هغهٔ اجاج په جِلجال کښې د مالِک خُدائ
قربانګاه په مخکښې ټوټې ټوټې کړو. (۳۴) بيا سموئيل راما ته لاړو او ساؤل بادشاه په جبعه کښې خپل کور ته لاړو. (۳۵) چې
ترڅو پورې سموئيل ژوندے وو، نو هغهٔ بيا هيڅکله ساؤل ونهٔ ليدو، خو سموئيل وربانديې غمژن وو. مالِک خُدائ په دې پښېمانه
وو چې ساؤل يې په بنی اِسرائيلو باندې بادشاه جوړ کړے وو.

حضرت داؤد د بادشاه په توګه مقرر کېدل

۱۶ (۱) بيا مالِک خُدائ سموئيل ته وفرمائيل، ”تهٔ به تر کومې پورې په ساؤل پسې خفګان کوې؟ هغه ما په بنی اِسرائيلو
باندې د بادشاهۍ دپاره نامنظوره کړے دے. نو د زيتُونو لړ تېل واخله او بيتلحم ته لاړ شه هغه سړی له چې نوم يې يَسی دے،
څکه چې ما د هغهٔ د زامنو نه يو کس خوښ کړے دے چې بادشاه شی.“ (۲) سموئيل ترې نه تپوس وکړو، ”دا زهٔ څنګه وکړم؟
کهٔ ساؤل د دې نه خبر شی نو هغه به ما ووژنی.“ مالِک خُدائ ورته وفرمائيل، ”تهٔ د ځان سره يوه سخې بوځه او هلته ووايه چې
تهٔ هلته څکه يې چې مالِک خُدائ ته يوه قربانی پېش کړې. (۳) يَسی قربانی له راوغواړه او زهٔ به تا ته ووايم چې څهٔ به کوې. زهٔ
چې کوم سړے درته ښايم نو د نښې په طور به تهٔ د هغهٔ سر په تېلو غوړ کړې چې بادشاه جوړ شی.“ (۴) سموئيل هم هغه شان
وکړل چې څهٔ ورته مالِک خُدائ فرمائيلی وُو او بيتلحم ته لاړو، هلته د ښار مشران په يره يره کښې د هغهٔ سره مِلاوېدو دپاره
راغلل او تپوس يې ترې نه وکړو، ”د امن په نيت راغلے يې کهٔ نه؟“ (۵) هغهٔ ورته وفرمائيل، ”آو، د امن په نيت راغلم، زهٔ راغلم
چې مالِک خُدائ ته يوه قربانی پېش کړم. ځان پاک کړئ او ما سره لاړ شئ.“ هغهٔ يَسی او د هغهٔ زامنو ته هم وفرمائيل چې ځان
پاک کړئ او هغوئ يې قربانی له راوغوښتل. (۶) کله چې هغوئ ورسېدل، سموئيل د يَسی زوئ اِلياب وليدو او خپل ځان سره
يې ووئيل، ”دا سړے کوم چې دلته د مالِک خُدائ په حضور کښې ولاړ دے دا بېشکه هم هغه دے چې کوم مالِک خُدائ خوښ
کړے دے.“ (۷) خو مالِک خُدائ هغهٔ ته وفرمائيل، ”هغه ما نامنظوره کړے دے نو تهٔ دې ته مهٔ ګوره چې هغه څومره لوړ دے
او مهٔ يې ظاهر ته ګوره. څکه چې مالِک خُدائ د انسان په شان چا ته نهٔ ګوری. انسان ظاهر ته ګوری او مالِک خُدائ زړهٔ ته
ګوری.“ (۸) يَسی خپل زوئ ابيناداب راوغوښتو او سموئيل له يې راوستلو. خو سموئيل ورته وفرمائيل، ”نه، مالِک خُدائ دا هم
نهٔ دے خوښ کړے.“ (۹) يَسی بيا سِمعه راوستلو. نو سموئيل وفرمائيل، ”مالِک خُدائ دے هم نهٔ دے خوښ کړے.“ (۱۰)
داسې يَسی اووهٔ زامن سموئيل له راوستل. او سموئيل هغهٔ ته وفرمائيل، ”نه، مالِک خُدائ دا يو هم نهٔ دے خوښ کړے.“ (۱۱)
هغهٔ ترې نه بيا تپوس وکړو، ”ستا نور زامن شته څهٔ؟“ يَسی ورته ووئيل، ”د ټولو نه کشر پاتې دے، خو هغه بهر د ګډو خيال
ساتی.“ سموئيل ورته وفرمائيل، ”هغه راوغواړه چې دلته راشی. مونږ به تر هغې قربانی نه پېش کوُو چې هغه راغلے نهٔ وی.“ (۱۲)
نو يَسی هغه راوغوښتو. هغه يو ښائسته او سور سپين زلمے وو او ښائسته سترګې يې لرلې. مالِک خُدائ سموئيل ته وفرمائيل،
”هم دغه يو دے، سر يې په تېلو غوړ کړه.“ (۱۳) سموئيل د زيتُونو هغه تېل واخستل چې د ګډ په ښکر کښې وُو او د داؤد سر يې
د هغهٔ د ورونو په مخکښې غوړ کړو. د مالِک خُدائ روح ناڅاپه د طاقت سره په داؤد نازل شو او د هغې ورځې نه د هغهٔ سره
شو. بيا سموئيل واپس راما ته لاړو.

حضرت داؤد د ساؤل په دربار کښې

(۱۴) د مالِک خُدائ روح د ساؤل نه لاړو او د مالِک خُدائ رالېږلے شوی پېری هغه ونيولو. (۱۵) د هغهٔ نوکرانو هغهٔ ته ووئيل،
”مونږ ته پته ده چې تهٔ د مالِک خُدائ رالېږلے شوی پېری نيولے يې. (۱۶) نو صاحِبه، مونږ له حُکم راکړه چې مونږ داسې سړے
ولټوُو چې هغه رباب غږولے شی. بيا چې کله هغه پېری په تا راشی، نو هغه سړے به بينجو وغږوی او تهٔ به ټيک شې.“ (۱۷)
ساؤل هغوئ له حُکم ورکړو، ”ما له يو داسې سړے ولټوئ چې هغه بينجو ښهٔ غږولے شی او ما له يې راولئ.“ (۱۸) يو نوکر يې
ووئيل، ”د بيتلحم د ښار، د يَسی يو زوئ دے هغه په موسيقۍ کښې ښهٔ ماهِر دے. هغه تکړه او ښائسته سړے دے، هغه يو ښهٔ
فوجی او تقرير کوونکے دے. مالِک خُدائ د هغهٔ مل دے.“ (۱۹) نو ساؤل يَسی ته پېغام وړُونکی ولېږل چې ورته ووائی، ”ما له

ستا زوئ داؤد راولېږه، کوم چې د ګډو خيال ساتی.“ ۳۰ يَسی، ساؤل ته د چېلۍ د يو بچی سره خپل زوئ داؤد ولېږلو، چې ورسره په روټۍ بار کړے خر او يوه د ميو ډکه مشکيزه هم وه. ۲۱ داؤد ساؤل له راغلو او د هغهٔ خِدمت يې شروع کړو. د ساؤل هغه ډېر خوښ شو او هغه يې خپل د وسلې وړونکے سړے جوړ کړو. ۲۲ بيا ساؤل يَسی ته يو پېغام ولېږلو، ”داؤد زما ډېر خوښ دے. هغه پرېږده چې زما خِدمت کوی.“ ۲۳ د هغې وخت نه واخله چې کله به هم د خُدائ پاک رالېږلے شوے پيرے په ساؤل راتلو، نو داؤد به د هغهٔ رباب واخستو او وويه يې غږولو او ساؤل به لږ شان ښهٔ شو او ورو ورو به نور هم ښهٔ کېدو او پيرے به د هغهٔ نه لاړو.

د حضرت داؤد جوليت وژل

۱۷ ۱ فلستيان د يهوداه په ښار شوکه کښې د جنګ دپاره راغونډ شول، هغوئ د شوکه او عزيقه په مينځ کښې په يو ځائ کښې کېمپ ولګولو چې نوم يې اِفس‌دميم وو. ۲ ساؤل او د بنی اِسرائيلو لښکر د ايله وادۍ سره راغونډ شُو او د فلستيانو خِلاف يې صفونه جوړ کړل. ۳ فلستيان په يو غر باندې ودرېدل او بنی اِسرائيليان په بل غر باندې ورته مخامخ ودرېدل، چې د دوئ په مينځ کښې وادی وه. ۴ بيا د فلستيانو د خېمو نه يو تکړه سړے راووتلو، هغه سړے د جات وو او نوم يې جوليت وو. هغه د دربو ګزو نه لوړ وو. ۵ د هغهٔ په سر د زېړو جنګی ټوپۍ وه او د زېړو فوجی زغره يې اغوستې وه چې درې کم شپېتهٔ کېلو وه. ۶ د هغهٔ پتُونونه هم د زېړو په زغره باندې پټ وُو او د زېړو نېزه د هغهٔ په اوږه باندې ځوړنده وه. ۷ د هغهٔ نېزه د کوټې د تير هومره لويه وه. او د دې د اوسپنې سر تقريباً اووهٔ کلو وو. د هغهٔ ډال به هغه فوجی وړلو چې د هغهٔ نه مخکښې به روان وو. ۸ جوليت ودرېدو او د بنی اِسرائيلو لښکر ته يې چغه وکړه چې، ”تاسو هلته څهٔ کوئ، د جنګ دپاره مو صفونه ولې جوړ کړی دی؟ زهٔ فلستے نهٔ يم او تاسو د ساؤل نوکران نهٔ يئ؟ يو سړے خوښ کړئ چې دلته راشی او زما سره جنګ وکړی. ۹ کهٔ هغه زما سره جنګ کولے شی او ما ووژنی، نو مونږ به ستاسو غلامان يُو، خو کهٔ زهٔ يې وګټم او هغه ووژنم، نو تاسو به زمونږ غلامان يئ. ۱۰ زهٔ وايم چې نن د بنی اِسرائيلو په لښکر کښې داسې څوک شته چې زما سره جنګ وکړی ما له داسې سړے راکړئ چې مونږ دواړه جنګ وکړُو.“ ۱۱ کله چې ساؤل او د هغهٔ سړو دا واورېدل، نو هغوئ زړونه بائيلل او سخت وېرېدل.

د حضرت داؤد ساؤل سره مِلاوېدل

۱۲ نو داؤد د يَسی زوئ وو، چې هغه په يهوداه کښې د بيت‌لحم افراتے وو. د يَسی اتهٔ زامن وُو او په هغه وخت کښې چې ساؤل بادشاه وو، هغه يو بوډا سړے وو. ۱۳ د هغهٔ درې مشران زامن د ساؤل سره جنګ له تلی وُو. د ټولو مشر اِلياب وو، وروستو ابيناداب وو او دريم سِمعه وو. ۱۴ داؤد يې د ټولو کشر زوئ وو، خو هغه درې مشران وروڼه يې د ساؤل سره کېمپ کښې پاتې کېدل، ۱۵ داؤد به وخت په وخت بيت‌لحم ته تلو راتلو، چې د خپل پلار د ګډو خيال وساتی. ۱۶ جوليت څلوېښت ورځې هر سحر او ماښام بنی اِسرائيلو ته وئيل چې ما سره جنګ وکړئ. ۱۷ يوه ورځ يَسی داؤد ته ووئيل، ”دا لس کلو وريتې دانې او لس روټۍ واخله او زر زر يې کېمپ ته خپلو وروڼو له يوسه. ۱۸ او دا لس پنير مشر آفسر له يوسه. دا معلوم کړه چې ستا وروڼه څنګه دی او چې داسې څهٔ نښه راوړې چې د هغې نه دا ښکاره شی چې تا هغوئ وليدل او هغوئ ښهٔ دی. ۱۹ ساؤل بادشاه، ستا وروڼه او نور ټول بنی اِسرائيليان د ايله په وادۍ کښې دی او د فلستيانو سره جنګ کوی.“ ۲۰ داؤد په وريسې سحر وختی پاڅېدو، بل څوک يې د ګډو ذمه وار پرېښودو، خوراک يې واخستلو او چې څنګه ورته يَسی وئيلی وُو نو هم هغسې لاړو. هغه هم په هغه وخت کېمپ ته ورسېدو چې بنی اِسرائيليان د جنګ دپاره صفونو جوړولو له روان وُو او د جنګ چغې يې وهلې. ۲۱ فلستی او بنی اِسرائيلی لښکرو يو بل ته مخامخ د جنګ دپاره صفونه جوړ کړل. ۲۲ داؤد خوراک د سامان وړُونکی ذمه وار کس سره پرېښودو، د جنګ مېدان ته يې منډه کړه، خپلو وروڼو له ورَغلو او سلام يې ورباندې واچولو. ۲۳ کله چې هغهٔ د هغوئ سره خبرې کولې، نو هغه فلستے پهلوان جوليت چې د جات وو، د فلستی لښکر نه راووتلو او د مخکښې په شان يې خپله جنګی چغه يې ووهله او دا چغه داؤد واورېدله. ۲۴ کله چې بنی اِسرائيلو جوليت وليدو، نو هغوئ د يرې نه منډه کړه.

۲۵ هغوئ يو بل ته ووئيل، "هغۀ ته ګورئ. هغۀ ته غوږ ونيسئ چې هغه وائى چې زما سره جنګ وکړئ. ساؤل بادشاه دا وعده
کړې ده چې څوک دے ووژنى نو هغۀ له به يو لوئ اِنعام ورکړى، بادشاه به هغه کس له خپله لور هم ورکوى او د هغۀ خاندان به
د محصُول ورکولو نه آزاده وى." ۲۶ داؤد د هغه سړو نه تپوس وکړو چې کوم د هغۀ سره نزدې وُو، "هغه سړى ته به څۀ مِلاو
شى چې څوک دا فلستے ووژنى او بنى اِسرائيليان د دې بې‌عزتئ نه خلاص کړى؟ څکه چې دا ناسنته فلستے څوک دے چې
د ژوندى خُدائ پاک لښکر ته وائى چې زما سره جنګ وکړئ؟" ۲۷ نو هغوئ ورته ووئيل چې څوک جوليت ووژنى نو د هغۀ
دپاره به دا اِنعام وى. ۲۸ د داؤد مشر ورور اِلياب د داؤد خبرې واورېدلې چې د سړو سره يې کولې. هغه داؤد ته سخت غصه
شو او ورته يې ووئيل، "تۀ دلته څۀ کوې؟ ستا د ګډو خيال څوک ساتى چې کومې په بيابان کښې دى؟ ما ته پته ده چې تۀ څومره
مغروره يې او ستا په زړۀ کښې څومره فساد دے. تۀ صِرف د جنګ ليدو له راغلے يې." ۲۹ داؤد تپوس وکړو، "نو اوس ما څۀ
غلطى وکړه؟ زۀ يو تپوس هم نۀ شم کولے څۀ؟" ۳۰ هغه د هغۀ نه يو بل سړى ته راوګرځېدو او هم دغه تپوس يې ترې نه وکړو
او چې هر څل يې کولو، نو هم دغه جواب ورته مِلاوېدو. ۳۱ کله چې هغه خبرې واورېدلے شوې چې کومې داؤد کړې وې، نو
هغه سړو دا خبرې د ساؤل په مخکښې هم وکړې، نو داؤد يې راوغوښتلو. ۳۲ داؤد ساؤل ته وفرمائيل، "هيڅ څوک هم دې د
هغه فلستى په وجه زړۀ نۀ غورزوى، ستا خِدمت کوونکے به لاړ شى او د دې فلستى سره به جنګ وکړى." ۳۳ ساؤل داؤد ته
ووئيل، "تۀ به د هغۀ سره څنګه وجنګېږې؟ څکه چې تۀ هلک يې او هغه د ټول عُمر فوجى دے." ۳۴ خو داؤد ساؤل ته
وفرمائيل، "ستا خِدمت کوونکے د خپل پلار د ګډو خيال ساتى. کله هم چې يو زمرے يا مېلو د رَمې نه يو ګډُورے وتښتوى،
۳۵ نو زۀ ورپسې څم، حمله پرې کوم او د هغۀ د خولې نه يې بچ کوم او کۀ هغه ځناور په ما باندې حمله کوى نو د ژامنې نه يې
ونيسم، وې وهم او وې وژنم. ۳۶ ستا خِدمت کوونکى ازمرى او مېلوګان دواړه وژلى دى او زۀ به د دې ناسنته فلستى سره هم
دغه شان وکړم، کوم چې د ژوندى خُدائ پاک د لښکر مخالفت کړے دے. ۳۷ مالِک خُدائ زۀ د ازمرى د پنجې نه او د مېلو
د پنجې نه بچ کړے يم، او هغه به مې د دې فلستى د لاس نه هم بچ کړى." نو ساؤل داؤد ته ووئيل، "څه، مالِک خُدائ دې مل
شه." ۳۸ بيا ساؤل داؤد له خپل جنګى لِباس ورکړو، د زېرو جنګى ټوپى، کومه يې چې د داؤد په سر کېښوده او يوه زغره يې
هم ورکړه. ۳۹ داؤد د ساؤل تُوره په خپلې زغرې پورې وتړله او د روانېدو کوشش يې وکړو، خو هغه نۀ شو تلے، څکه چې هغۀ
دا څيزونه نۀ اغوستل. هغۀ ساؤل ته وفرمائيل، "د دې څيزونو سره زۀ جنګ نۀ شم کولے. زۀ د دې سره عادت نۀ يم." نو هغه
يې لرې کړل. ۴۰ هغۀ په لاس کښې خپله امسا واخستله او بيا د ولې پينځۀ هوار کانى يې خوښ کړل او په خپله بوجۍ کښې يې
واچول. لينده يې په لاس کښې وه او هغه فلستى له ورَغلو.

د حضرت داؤد جوليت له شکست ورکول

۴۱ هغه فلستے د داؤد طرف ته روان شو، د هغۀ ډال وړونکے د هغۀ نه مخکښې روان وو. هغه نور هم ورنزدې کېدو، ۴۲ او
کله چې هغه داؤد له ښۀ ورنزدې شو، نو هغۀ پورې ورله خندا ورغله څکه چې هغه سور سپين او ښائسته هلک وو. ۴۳ هغۀ
داؤد ته ووئيل، "زۀ سپے يم څۀ، چې تۀ په ما پسې د امسا سره راغلې؟" او هغۀ داؤد باندې د خپلو معبودانو لعنت وئيلو. ۴۴
هغۀ داؤد ته ووئيل، "راشه. چې زۀ ستا غوښه مارغانو او ځنګلى ځناورو له ورکړم چې وې خورى." ۴۵ داؤد جواب ورکړو،
"تۀ ما له د تُورې، نېزې او وړې نېزې سره راروان يې، خو زۀ ستا خِلاف د ربُ الافواج د نوم سره درځم، چې د بنى اِسرائيلو د
لښکر خُدائ پاک دے، چې تا د هغۀ مخالفت کړے دے. ۴۶ دا هغه ورځ ده چې مالِک خُدائ به دې ما له په لاس کښې
راکړى، زۀ به تا له شکست درکړم او سر به درنه وغورزوم. او زۀ به د فلستى فوجيانو لاشونه مارغانو او ځناورو ته واچوم چې
وې خورى. نو چې ټولې دُنيا ته پته ولګى چې د بنى اِسرائيلو خُدائ پاک شته، ۴۷ او دلته به هر چا ته پته ولګى چې مالِک
خُدائ ته د خپلو خلقو بچ کولو دپاره د تُورو او وړو نېزو ضرورت نشته. څکه چې دا د مالِک خُدائ جنګ دے او هغه به تاسو
ټول مونږ ته حواله کړى." ۴۸ جوليت د داؤد طرف ته يو څل بيا روان شو او داؤد زر زر د فلستيانو د جنګ صفونو ته ورمنډه
کړه چې د هغۀ سره مِلاو شى. ۴۹ هغۀ خپلې بوجۍ ته لاس وردننه کړو او يو کانے يې ترې نه راوويستو، په لينده يې جوليت په
سر باندې وويشتو. کانے د هغۀ په تندى کښې وردننه شو او هغه پړمخې په زمکه راپرېوتو. ۵۰ نو داسې داؤد بغېر د تُورې نه، د
يوې لينديې او يو کانى سره جوليت له شکست ورکړو او وې وژلو. ۵۱ داؤد هغۀ له ورمنډه کړه، دپاسه پرې ودرېدو، د جوليت

تُوره يې د کاش نه راوُويسته، سر يې ترې نه پرې کړو او هغه يې مړ کړو. کله چې فلستيانو وليدل چې د هغوئ پهلوان مړ شو، نو هغوئ منډه کړه. ﴿۵۲﴾ د اِسرائيل او يهوداه سړو چغې وهلې او په هغوئ پسې يې منډې وهلې، د جات او عقرون د دروازو پورې ورپسې وُو. فلستى زخميان تر جات او عقرون پورې په هغه لاره غورزېدل چې کومه شعريم ته ځى. ﴿۵۳﴾ کله چې بنى اِسرائيل په فلستيانو پسې نور نۀ تلل او ترې نه راواپس شول، نو د هغوئ خېمې يې لوټ کړې. ﴿۵۴﴾ داؤد د جوليت سر واخستو او يروشلم ته يې يوړو، خو هغۀ د جوليت وسله په خپله خېمه کښې کېښوده.

د داؤد ساؤل ته پېش کېدل

﴿۵۵﴾ کله چې ساؤل وليدل چې داؤد د جوليت سره جنګ له روان دے، نو هغۀ د ابنير نه تپوس وکړو، چې کوم يې د خپل لښکر مشر وو، "ابنيره، دا د چا زوئ دے؟" ابنير ورته ووئيل، "بادشاه سلامت، ما ته هيڅ پته نشته." ﴿۵۶﴾ نو ساؤل حُکم ورکړو، "لاړ شه او معلوم يې کړه." ﴿۵۷﴾ کله چې داؤد د جوليت وژلو نه پس خېمو ته راواپس شو، نو ابنير هغه ساؤل له بوتلو. داؤد د جوليت سر په لاس کښې روان کړے وو. ﴿۵۸﴾ ساؤل ترې نه تپوس وکړو، "زلميه، تۀ د چا زوئ يې؟" داؤد ورته وفرمائيل، "زۀ د بيتلحم نه ستا د خِدمت کوونکى يَسى زوئ يم."

د حضرت داؤد او يونتن دوستى

۱۸ ﴿۱﴾ کله چې داؤد خبرې ختمې کړې نو هغه د بادشاه زوئ يونتن سره مِلاو شو. هغه د داؤد خوږ دوست جوړ شو او د هغۀ سره يې د خپل ځان په شان مينه کوله. ﴿۲﴾ ساؤل هم د هغه ورځې نه داؤد ځان سره وساتلو او هغه يې د پلار کور ته نۀ پرېښودو. ﴿۳﴾ يونتن داؤد له د دوستۍ پوخ لاس ورکړو ځکه چې د هغۀ سره يې د خپل ځان په شان مينه لرله. ﴿۴﴾ هغۀ چې کومه چُوغه اغوستله هغه يې وويستله او داؤد له يې ورکړه، خپله زغره، تُوره، لينده او خپله پټۍ يې هم ورکړه. ﴿۵﴾ ساؤل به چې داؤد په هر کار پسې هم ولېږلو، نو هغه به يې په ښۀ طريقه سر ته رسولو. نو ساؤل هغه په خپل لښکر کښې آفسر جوړ کړو. په دې باندې د ساؤل ټول آفسران او سړى خوشحاله شول.

د ساؤل حضرت داؤد سره کينه پيدا کېدل

﴿۶﴾ کله چې داؤد د جوليت د وژلو نه پس واپس راتلو او فوجيان کورونو ته واپس راروان وُو، نو د بنى اِسرائيلو هر ښار نه د ساؤل بادشاه سره مِلاوېدو دپاره ښځې بهر راووتلې. هغوئ د خوشحالۍ سندرې وئيلې، ګډېدې او بينجو او تمبل يې غږول. ﴿۷﴾ په سندرو کښې ښځو وئيل، "ساؤل زرګونه وژلى دى، خو داؤد يو په لس د هغې نه زيات وژلى دى." ﴿۸﴾ ساؤل په دې خفه شو او سخت غصه شو. هغۀ ووئيل، "هغوئ د داؤد دپاره د لسو زرګونو دعوىٰ کړې ده، خو زما دپاره صِرف د زرګونو دعوىٰ، هغوئ به بيا داؤد بادشاه کړى." ﴿۹﴾ نو د هغه ورځې نه هغۀ داؤد ته د شک په نظر کتل شروع کړل. ﴿۱۰﴾ په ورپسې ورځ د خُدائ پاک د طرف نه يو پېرى ساؤل ناځاپه ونيولو، نو هغۀ په خپل کور کښې د ليونى په شان چغې وهلې. داؤد بينجو غږوله لکه چې هغۀ به هره ورځ غږوله او ساؤل نېزه په لاس کښې نيولې وه. ﴿۱۱﴾ ساؤل د ځان سره ووئيل، "زۀ به هغه د دېوال سره ونښلوم او هغۀ دوه ځلې نېزه ورګزار کړه، خو داؤد هر ځل ځان بچ کولو." ﴿۱۲﴾ ساؤل د داؤد نه يرېدو ځکه چې هغه مالِک خُدائ پرېښے وو او د داؤد مل وو. ﴿۱۳﴾ نو ساؤل هغه د ځان نه لرې کړو او د زرو سړو مشر يې جوړ کړو. داؤد په جنګ کښې د سړو مشرى کوله ﴿۱۴﴾ او هغه په هر کار کښې کامياب‌دو، ځکه چې مالِک خُدائ د هغۀ مل وو. ﴿۱۵﴾ ساؤل د داؤد کاميابى وليده او نور هم ترې ويرېدو. ﴿۱۶﴾ خو په اِسرائيل او يهوداه کښې هر يو کس د داؤد سره مينه کوله ځکه چې هغه يو ښۀ مشر وو.

د حضرت داؤد د ساؤل لور وادۀ کول

(۱۷) بیا ساؤل داؤد ته ووئیل، "دا زما مشره لور میرب ده. دا به زهٔ تا ته په دې شرط وادهٔ کړم چې تهٔ به د یو تکړه او وفادار فوجی په شان زما خِدمت کوې او د مالِک خُدائ جنګونه به کوې." د ساؤل خیال دا وو چې داؤد به پخپله لاس نهٔ وژنی بلکې په فلستیانو باندې به یې ووژنی. (۱۸) داؤد ورته وفرمائیل، "زهٔ څوک یم او زما د خاندان څهٔ حیثیت دے چې زهٔ د بادشاه زوم جوړ شم؟" (۱۹) خو چې کله هغه وخت راغلو چې میرب داؤد له ورکړی، نو هغه یې یو بل محولاتی سړی له ورکړه چې نوم یې عدرىایل وو. (۲۰) خو د ساؤل لور میکل په داؤد مئینه شوه او کله چې ساؤل ترې نه خبر شو نو هغه خوشحاله شو. (۲۱) هغهٔ د ځان سره ووئیل، "زهٔ به میکل داؤد له ورکړم، زهٔ هغهٔ له دا د دې دپاره ورکوم چې د هغهٔ دپاره یو دام جوړ شی او فلستیان یې ووژنی." نو ساؤل په دویم ځل داؤد ته ووئیل، "تهٔ به زما زوم شې." (۲۲) هغهٔ خپلو آفسرانو ته حُکم وکړو چې د داؤد سره په پرده کښې خبرې وکړی او ورته ووائی، "بادشاه ستا نه خوشحاله دے او د هغهٔ ټول آفسران تا خوښوی، دا ستا دپاره یو ښهٔ وخت دے چې د هغهٔ لور وادهٔ کړې." (۲۳) نو هغوئ داؤد ته ووئیل او هغهٔ جواب ورکړو، "د بادشاه زوم جوړېدل دا یوه لویه د عزت خبره ده، دا زما په شان غریب او کمزوری کس دپاره ډېره لویه خبره ده." (۲۴) چې داؤد څهٔ فرمائیلی وُو آفسرانو هغه ساؤل ته ووئیل، (۲۵) او ساؤل هغوئ له حُکم ورکړو چې داؤد ته ووایئ، "بادشاه ستا نه د ناوې دا قیمت غواړی چې تهٔ صرِف د سلو وژلو شوو فلستیانو سرو د سنتېدو څرمن راوړې، دا به د هغهٔ د دشمنانو نه بدل اخستل وی." (نو دا د ساؤل منصوبه وه چې فلستیان داؤد ووژنی.) (۲۶) د ساؤل آفسرانو داؤد ته هغه څهٔ ووئیل چې څهٔ ساؤل فرمائیلی وُو او داؤد په دې خوشحاله وو چې د بادشاه زوم به جوړ شی. د وادهٔ د ورځې مقررېدو نه مخکښې، (۲۷) داؤد او د هغهٔ سړی لاړل او دوه سوه فلستیان یې ووژل. هغهٔ د هغوئ د سنتېدو څرمن راوړه او ټول په شمېر کښې پوره وُو، د دې دپاره چې زوم یې جوړ شی. نو ساؤل خپله لور داؤد له ورکړه چې وادهٔ یې کړی. (۲۸) ساؤل ته صفا پته ولګېده چې مالِک خُدائ د داؤد مل دے او دا چې د هغهٔ لور میکل هم ورسره مینه کوی. (۲۹) نو هغه د داؤد نه نور هم ویرېدو او چې ترڅو پورې ژوندے وو نو هغه یې دشمن وو. (۳۰) د فلستیانو لښکرې به راتلې او جنګ به یې کولو او داؤد به د ساؤل د نورو آفسرانو نه په جنګ کښې زیات کامیاب وو. نو په دې وجه داؤد ښهٔ مشهور شو.

د ساؤل د داؤد د قتلولو کوشش کول

۱۹ (۱) بیا ساؤل خپل زوئ یونتن او خپلو ټولو درباریانو ته ووئیل چې ما د داؤد د قتلولو منصوبه جوړه کړې ده خو یونتن د داؤد نه ډېر خوشحاله وو، (۲) نو یونتن داؤد ته ووئیل، "زما پلار تا قتل کول غواړی. نو مِهربانی وکړه چې سبا سحر د ځان حِفاظت وکړه، په یو محفوظ ځائ کښې پټ شه او هلته ایسار شه. (۳) چې په کوم پټی کښې تهٔ پټ یې نو زهٔ به هلته لاړ شم او د خپل پلار سره به ودرېږم او زهٔ به د هغهٔ سره ستا په حقله خبره وکړم. کهٔ ما ته د څهٔ پته ولګی نو زهٔ به تا خبر کړم." (۴) یونتن ساؤل ته د داؤد صِفت وکړو او ورته یې ووئیل، "بادشاه سلامت دې د خپل خِدمت کوونکی داؤد خِلاف غلط کار نهٔ کوی. هغهٔ تا ته هیڅ نقصان نهٔ دے رسولے. هغهٔ چې ستا څهٔ مدد هم کولے شو نو هغهٔ هغه تل کړے دے. (۵) کله چې هغهٔ جولیت وژلو نو هغهٔ خپل ژوند په خطره کښې واچولو او مالِک خُدائ د بنی اِسرائیلو دپاره یوه لویه فتح وموندله. کله چې تا هغه فتح ولیده نو تهٔ خوشحاله شوې. نو بیا تهٔ ولې د یو بېګناه سړی سره بد کوې او بغېر د څهٔ وجې داؤد وژنې؟" (۶) نو ساؤل د یونتن خبره ومنله او د ژوندی مالِک خُدائ په نوم یې قسم وکړو چې داؤد به نهٔ وژنی. (۷) نو یونتن داؤد راوغوښتو او هر څهٔ یې ورته ووئیل، بیا یې هغه ساؤل له بوتلو او داؤد د مخکښې په شان په دربار کښې خِدمت کولو. (۸) د فلستیانو سره بیا جنګ شروع شو. داؤد په هغوئ باندې د دومره لوئ طاقت سره حمله وکړه چې هغوئ وتښتېدل. (۹) یوه ورځ د مالِک خُدائ رالېږلے شوی پیری ساؤل ونیولو. هغه په خپل کور کښې ناست وو او نېزه یې په لاس کښې وه او داؤد هلته خپله بینجو غږوله. (۱۰) ساؤل کوشش وکړو چې داؤد د نېزې په سر باندې د دېوال سره ونښلوی، خو داؤد د هغه ځائ نه ټوپ کړل او نېزه په دېوال کښې ونښتله. په هغه شپه داؤد منډه کړه او وتښتېدو. (۱۱) بیا ساؤل یو څو سړی ولېږل چې د داؤد کور ولټوی او په ورپسې سحر یې ووژنی. د داؤد ښځې میکل هغهٔ له خبردارے ورکړو او ورته یې ووئیل، "کهٔ تهٔ نن شپه لا نهٔ ړې نو سبا به مړ یې." (۱۲) هغې د یوې کړکۍ نه هغه کوز کړو او هغه په منډه منډه وتښتېدو. (۱۳) بیا هغې د کور هغه بُت واخستو، په کټ کښې یې واچولو، د دې

په سر يې د چېلو وړئ واچولې او په يوه کپړه باندې يې پټ کړو. (۱۴) کله چې د ساؤل سړی د داؤد په بوتلو پسې راغلل، نو
ميکل هغوئ ته ووئيل چې هغه بيمار دے. (۱۵) خو ساؤل هغوئ ورولېږل چې داؤد راولی. هغهٔ هغوئ له حُکم ورکړو چې، "هغه
په خپل کټ کښې دلته راوړئ، چې وې وژنم." (۱۶) هغوئ دننه لاړل او په کټ کښې يې هغه د کور والا بُت وليدو چې په سر
باندې يې د چېلو وړئ وې. (۱۷) ساؤل د ميکل نه تپوس وکړو، "تا زما سره داسې دوکه ولې وکړه او زما دشمن سره دې په
تښتېدو کښې مدد ولې وکړو؟" هغې ورته په جواب کښې ووئيل، "هغهٔ ما ته ووئيل چې کهٔ په تښتېدو کښې مې د هغهٔ مدد ونهٔ کړو
نو هغه به مې ووژنی." (۱۸) نو داؤد وتښتېدو او په راما کښې سموئيل له لاړو او هغه هر څهٔ يې ورته وفرمائيل چې ساؤل ورسره
کړی وُو. بيا هغه د سموئيل سره نَيوت ته لاړو او دواړه هلته ايسار شول. (۱۹) ساؤل خبر شو چې داؤد په راما کښې په نَيوت
کښې دے، (۲۰) نو هغهٔ يو څو سړی ورولېږل چې وې نيسی. نو هغوئ وليدل چې د پېغمبرانو يوې قبيلې پېغام ورکولو چې د
خپل مشر سموئيل سره ولاړ وُو. بيا د خُدائ پاک روح د ساؤل سړی ونيول او هغوئ هم پېغام ورکول شروع کړل. (۲۱) کله چې
ساؤل د دې نه خبر شو، نو هغهٔ نور پېغام وړُونکی ورولېږل او هغوئ هم پېشګوئې ورکوله. هغهٔ په دريم ځل پېغام وړُونکی ولېږل
او بيا د هغوئ سره هم هغه شان وشول. (۲۲) بيا هغه په خپله راما ته روان شو. کله چې هغه په سيکو کښې لوئ کوهی ته راغلو
او هغهٔ تپوس وکړو چې سموئيل او داؤد چرته دی نو ورته ووئيلے شول چې هغوئ په نَيوت کښې دی. (۲۳) چې کله هغه هلته
روان وو، نو د خُدائ پاک روح هغه هم ونيولو او هغهٔ تر نَيوت پورې په ټوله لار کښې پېشګوئې ورکوله. (۲۴) هغهٔ خپلې جامې
وويستلې او د سموئيل په مخکښې يې پېشګوئې ورکول شروع کړل او په هغه ټوله ورځ او ټوله شپه بربنډ پروت وو. (نو دا څکه
دا متل شروع شو، "ساؤل پېغمبر جوړ شوے دے څهٔ؟")

د يونتن د حضرت داؤد سره مدد کول

۲۰ (۱) بيا داؤد په راما کښې د نَيوت نه وتښتېدو او يونتن له لاړو. داؤد ترې نه تپوس وکړو، "ما څهٔ کړی دی، ما څهٔ جرم
کړے دے؟ ما ستا پلار سره څهٔ بد کړی دی چې هغه ما وژنی؟" (۲) يونتن ورته ووئيل، "خُدائ دې نهٔ کړی چې تهٔ مړ شې. زما
پلار چې څهٔ هم کوی نو هغه ما ته وائی، هغه وړه او غټه يوه خبره هم زما نه نهٔ پټوی. داسې نهٔ شی کېدے چې هغه تا ووژنی."
(۳) خو داؤد ورته وفرمائيل، "ستا پلار ته پته ده چې زهٔ ستا څومره خوښ يم او هغهٔ دا فيصله کړې ده چې هغه څهٔ کول
غواړی نو د هغې نه به دې نهٔ خبروی، څکه چې تهٔ به سخت خفه شې. زهٔ په ژوندی مالِک خُدائ تا ته قسم کوم چې زهٔ مرګ
حال يم." (۴) يونتن ورته ووئيل، "تهٔ چې څهٔ هم غواړې نو زهٔ به يې کوم." (۵) داؤد ورته وفرمائيل، "سبا د نوې مياشتې اختر
دے او ما له په کار دی چې د بادشاه سره روټۍ وخورم. خو کهٔ ستا خوښه وی، نو زهٔ به سبا نه بل سبا ماښام پورې په پټو
کښې پټ شم. (۶) خو کهٔ ستا پلار ته پته ولګی چې زهٔ موجود نهٔ يم، نو هغهٔ ته ووايه چې ما ستا نه اجازت وغوښتو چې زر زر
په بيتلحم کښې کور ته لاړ شم، څکه چې زما د ټولې خاندان دپاره دا د کلنی قربانۍ وخت دے. (۷) کهٔ هغه ووائی چې ټيک
ده، نو زهٔ به بچ شم، خو کهٔ هغه غصه شی، نو تا ته به پته ولګی چې هغه ما ته د نقصان رسولو اراده لری. (۸) مِهربانی وکړه او
دا نيکی ما سره وکړه او چې تا د مالِک خُدائ په نوم ما سره کوم تړون کړے دے نو هغه پوره کړه. خو کهٔ زهٔ ګناهګار يم، نو
ما په خپله ووژنه. ما ستا پلار له ولې بوځې چې ومې وژنی؟" (۹) يونتن ورته ووئيل، "داسې خيال مهٔ کوه، کهٔ په رښتيا سره ما
ته دا پته وې چې زما پلار تا ته د نقصان رسولو اراده لری، نو ما به تا ته نهٔ وئيل څهٔ؟" (۱۰) نو داؤد ترې نه تپوس وکړو، "تا له
چې پلار په غصه کښې جواب درکړی نو ما ته به څنګه پته ولګی؟" (۱۱) يونتن ورته ووئيل، "راځه چې پټو ته لاړ شُو." نو هغوئ
لاړل، (۱۲) او يونتن داؤد ته ووئيل، "مالِک خُدائ د بنی اِسرائيلو خُدائ پاک دې زمونږ ګواه وی چې سبا يا بل سبا دا وخت به
زهٔ د خپل پلار نه تپوس وکړم. کهٔ د هغهٔ اراده ستا دپاره ښهٔ وی نو زهٔ به تا خبر کړم. (۱۳) خو کهٔ هغه تا ته د نقصان رسولو
اراده لری، نو مالِک خُدائ دې ما ووژنی کهٔ ما تهٔ خبر نهٔ کړې او بچ مې نهٔ کړې. مالِک خُدائ دې ستا مل وی لکه څنګه چې
هغه زما د پلار مل وو. (۱۴) او کهٔ زهٔ ژوندے پاتې شوم، نو مِهربانی وکړه او خپله مقدسه وعده پوره کړه او زما وفادار اوسه،
خو کهٔ زهٔ مړ شوم، (۱۵) نو زما د خاندان سره هم د همېشه دپاره وفادار اوسه. او چې کله مالِک خُدائ ستا ټول دشمنان د
زمکې د مخ نه ورک کړی، (۱۶) نو زمونږ د يو بل سره وعده دې بيا هم نهٔ ماتيږی. کهٔ دا ماته شی، نو مالِک خُدائ به تا له سزا
درکړی." (۱۷) يونتن د داؤد نه يو ځل بيا وعده واخستله چې د هغهٔ سره به مينه کوې، څکه چې يونتن د داؤد سره د خپل ځان

په شان مینه کوله. ۱۸ بیا یونتن هغهٔ ته ووئیل، ”سبا د نوې میاشتې اختر دے، کهٔ تهٔ د روټۍ په دسترخوان بانديې نهٔ یې نو پته به
ولګی. ۱۹ سبا نه بل سبا هغه ځائ ته لاړ شه چرته چې تهٔ مخکښې پټ شوے وې او د ګټ سره اِنتظار وکړه. ۲۰ بیا به زهٔ
هغه ګټ په دربو غشو بانديې وولم چې دا ګنې نښه ده. ۲۱ بیا به زهٔ خپل نوکر ته ووایم چې لاړ شه او غشی وګوره. او کهٔ زهٔ
هغهٔ ته ووایم چې ګوره، غشی ستا دې طرف ته دی، راواخله، نو د دې مطلب به دا وی چې تهٔ بچ یې او بهر راشه. زهٔ په ژوندی
مالِک خُدائ قسم خورم چې تا ته به هیڅ خطره نهٔ وی. ۲۲ خو کهٔ زهٔ هغهٔ ته ووایم چې وړاندې لاړ شه غشی ستا نه مخکښې
دی، نو مطلب به دا وی چې ځان وباسه، ځکه چې مالِک خُدائ تا لېږی. ۲۳ د هغې دپاره چې مونږ د یو بل سره وعده کړې
ده، نو مالِک خُدائ دې وکړی چې دا وعده مونږ د همېشه دپاره پوره کړُو.“ ۲۴ نو داؤد په پټو کښې پټ شو. او د نوې میاشتې
په اختر بانديې ساؤل بادشاه روټۍ له راغلو. ۲۵ او د دېوال سره په خپل ځائ بانديې کښېناستو. ابنیر ورسره کښېناستو او
یونتن ورته مخامخ کښېناستو. او د داؤد ځائ خالی وو، ۲۶ خو ساؤل په هغه ورځ بانديې هیڅ هم ونهٔ وئیل، ځکه چې د هغهٔ
خیال دا وو چې هغه د څهٔ وجې نه پلیت شوے دے او هغه بېشکه ناپاک دے. ۲۷ په بله ورځ، د نوې میاشتې اختر پسې ورځ
بانديې، د داؤد ځائ بیا هم خالی وو او ساؤل د یونتن نه تپوس وکړو، ”داؤد ولې نهٔ پرون روټۍ له راغلے وو او نهٔ نن راغلو؟“
۲۸ یونتن جواب ورکړو، ”هغهٔ ما ته سوال وکړو چې هغه پرېږدم چې بیتلحم ته لاړ شی. ۲۹ هغهٔ ووئیل چې مِهربانی وکړه او
ما پرېږده چې لاړ شم ځکه چې زمونږ خاندان په ښار کښې قربانی کوی او ورور مې حُکم راکړو چې هلته موجود شه. کهٔ تهٔ زما
نه خوشحال یې نو ما پرېږده چې زما خپلوان وګورم. نو دا وجه ده چې هغه ستا په دسترخوان بانديې په خپل ځائ بانديې نشته.“
۳۰ ساؤل یونتن ته سخت غصه وو او ورته یې ووئیل، ”تهٔ د یوې سرکښې او بېوفا ښځې زوئ یې. اوس ما ته دا پته ده چې تهٔ
د داؤد ملګرتیا کوې او د خپلې مور او د خپل ځان بېعزتی کوې. ۳۱ تا ته دا پته نهٔ لګی څهٔ چې تر کومې پورې داؤد ژوندے
وی، نو تهٔ به هیڅکله د دې مُلک بادشاه نهٔ شې؟ اوس لاړ شه او هغه دلته راوله، هغه به خامخا وژلے شی.“ ۳۲ یونتن جواب
ورکړو، ”هغه به ولې مری؟ هغهٔ څهٔ کړی دی؟“ ۳۳ او په دې ساؤل خپله نېزه په یونتن ورګزار کړه چې وې وژنی او یونتن ته پته
ولګېده چې پلار یې په رښتیا سره د داؤد د وژلو اراده لری. ۳۴ نو یونتن په غصه کښې د دسترخوان نه پاڅېدو او په هغه ورځ
یې هیڅ هم ونهٔ خوړل چې د نوې میاشتې د اختر دویمه ورځ وه. هغه ډېر زیات خفه وو ځکه چې د هغهٔ پلار ساؤل د داؤد
بېعزتی کړې وه. ۳۵ په وریښې سحر یونتن پټو ته لاړو چې د داؤد سره مِلاو شی، لکه چې څنګه هغوئ دا وخت مقرر کړے
وو. او د ځان سره یې یو هلک هم بوتلو ۳۶ او هغهٔ ته یې ووئیل، ”منډه کړه او چې زهٔ کوم غشی ولم نو هغه لټوه.“ هلک منډه
کړه او یونتن د هغهٔ نه مخکښې یو غشے وویشتو. ۳۷ کله چې هلک هغه ځائ ته ورسېدو چرته چې غشے غورزېدلے وو، نو
یونتن ورته آواز وکړو، ”غشے نور هم مخکښې دے، ۳۸ دلته مهٔ ایساربږه، زر زر لاړ شه.“ نو هلک غشے راواخستلو او خپل
نبک ته راواپس شو، ۳۹ او د دې پته ورته نهٔ وه چې د دې مطلب څهٔ دے، صِرف یونتن او داؤد ته پته وه. ۴۰ یونتن خپله
وسله هلک له ورکړه او ورته یې ووئیل چې دا ښار ته واپس یوسه. ۴۱ کله چې هلک لاړو، نو داؤد د ګټ د شا نه راپاڅېدو،
هغه پړمخې په زمکه پرېوتو او درې ځل ورته د عزت نه ټیټ شو. کله چې هغوئ یو بل ښکلول نو هغهٔ او یونتن دواړو ژړل، د
داؤد خفګان د یونتن نه هم زیات وو. ۴۲ بیا یونتن داؤد ته ووئیل، ”په خبر سره لاړ شه، مالِک خُدائ دې وکړی چې زما او ستا
او زما او ستا د اولاد تر مینځه هغه مقدسه وعده قائمه وی چې مونږ د یو بل سره کړې ده.“ بیا داؤد لاړو او یونتن ښار ته واپس
شو.

د حضرت داؤد ساؤل نه تښتېدل

۲۱ ۱ داؤد په نوب کښې اخیمُلک اِمام له لاړو. اخیمُلک ورله مِلاوېدو دپاره د یرې نه په رېږدېدو راووتلو او تپوس یې ترې
نه وکړو، ”تهٔ یواځې ولې یې او چې یو کس هم درسره نشته؟“ ۲ داؤد جواب ورکړو، ”زهٔ د بادشاه د یو کار دپاره دلته راغلے
یم، هغهٔ ما ته وئیلی دی چې هیچا ته پته ونهٔ لګی چې زهٔ هغهٔ د څهٔ دپاره رالېږلے یم. ما خپلو فوجیانو ته وئیلی دی چې په یو بل
ځائ کښې زما سره مِلاو شی. ۳ تا سره د خوراک څهٔ شته؟ ما له پینځهٔ روټۍ راکړه یا کهٔ نور څهٔ درسره وی نو راېې کړه.“
۴ اِمام ورته ووئیل، ”زما سره صِرف مقدسه روټۍ ده، عامه روټۍ راسره نشته، کهٔ ستا سړو په دې نزدې وخت کښې ځان د
ښځو نه ساتلے وی نو تاسو دا خوړے شئ.“ ۵ داؤد جواب ورکړو، ”بېشکه، دوئ ځان ساتلے دے، زما سړی همېشه خپل

ځانونه پاک ساتی تر دې پورې کۀ هغوئ په يو عام کار پسې هم ځی، او نن مونږ خومره په خاص کار پسې راوتلی يُو." ﴿٦﴾ نو اِمام داؤد له مقدسه روټۍ ورکړه، ځکه چې د هغۀ سره صِرف هم هغه روټۍ وه چې کومه مالِک خُدائ ته پېش کړے شوې وه، کومه چې د مقدس مېز نه لرې کړے شوې وه او د هغې په ځائ تازه روټۍ ايښے شوې وه. ﴿٧﴾ نو د ساؤل مشر شپون دوئيګ ادومے په هغه ورځ د مالِک خُدائ په حضور کښې د عبادت دپاره ايسار وو. ﴿٨﴾ داؤد اخيمُلک ته وفرمائيل، "تا سره نېزه يا تُوره شته؟ د بادشاه د حُکم په وجه زۀ دومره په تېزئ لاړم چې ما ته دومره وخت هم مِلاو نۀ شو چې زۀ خپله تُوره يا بل څۀ راواخلم." ﴿٩﴾ اخيمُلک ورته ووئيل، "زما سره د فلستی جوليت تُوره ده، کوم چې تا د ايله په مېدان کښې وژلے وو، د دې پېش بند نه وروستو په کپړه کښې تاو ده. کۀ تۀ غواړې نو راواخله، صِرف هم دغه يوه وسله شته." داؤد ورته وفرمائيل، "راېې کړه. د دې نه ښۀ وسله نشته." ﴿١٠﴾ نو داؤد هلته نه لاړو او د ساؤل نه وتښتېدو او د جات بادشاه اکيس له لاړو. ﴿١١﴾ د بادشاه آفسرانو اکيس ته ووئيل، "دا هغه داؤد نۀ دے څۀ، کوم چې د خپل مُلک بادشاه دے؟ دا هغه سړے دے چې کله ښځې ګډېدې نو په سندرو کښې بې وئيل چې ساؤل زرګونه وژلی دی، خو داؤد يو په لس د هغې نه زيات وژلی دی." ﴿١٢﴾ د هغوئ خبرو په داؤد باندې ډېر زيات اثر وکړو او هغه د جات اکيس بادشاه نه ډېر زيات وېرېدو. ﴿١٣﴾ نو چې کله هغوئ هلته وُو، داؤد به خپل چال چلن بدلولو او چې کله به هغوئ ورته کتل نو د ځان نه به بې ليونے جوړولو، هغۀ به د ښار په دروازو کرښې وهلې او په ږيره به بې لاړې بهېدلې. ﴿١٤﴾ نو اکيس خپلو آفسرانو ته ووئيل، "ګورئ، هغه سړے ليونے دے. دا مو ما له ولې راوستلو؟ ﴿١٥﴾ مونږ سره د ليونو کمے نشته نو بيا زۀ ولې دے په خپل کور کښې پرېږدم؟"

د اِمامانو قتلِ عام

٢٢ ﴿١﴾ داؤد د جات ښار نه وتښتېدو او د عدولام ښار ته نزدې يو غار ته لاړو. کله چې د هغۀ وروڼه او نور خاندان خبر شو چې هغه هلته دے، نو هغوئ ورسره مِلاو شول. ﴿٢﴾ کوم خلق چې په تکليف کښې وُو، قرضداری وُو يا خفه وُو نو هغوئ ورغلل، دا تقريباً ټول څلور سوه سړی وُو او هغه د هغوئ مشر شو. ﴿٣﴾ داؤد د هغه ځائ نه په موآب کښې مصفاه ته لاړو او د موآب بادشاه ته بې ووئيل، "بادشاه سلامت زما مور او پلار پرېږده چې راشی او تا سره تر هغې پورې ايسار وی چې ما ته پته ولګی چې خُدائ پاک به زما دپاره څۀ کوی." ﴿٤﴾ نو داؤد خپل مور پلار د موآب بادشاه سره پرېښودل او چې کله داؤد په محفوظ ځائ کښې پټ وو نو هغوئ هلته ايسار وُو. ﴿٥﴾ بيا جاد پېغمبر داؤد له راغلو او ورته بې وفرمائيل، "دلته مۀ ايسارېږه، او سمدستی د يهوداه مُلک ته لاړ شه." نو داؤد روان شو او د حارت ځنګل ته لاړو. ﴿٦﴾ يوه ورځ ساؤل په جبعه کښې په غرۀ باندې د غز د ونې لاندې ناست وو، نېزه بې په لاس کښې وه او خپل ټول آفسران ترې نه ګېرچاپېره ولاړ وُو. هغه خبر شو چې داؤد او د هغۀ سړی پيدا شوی دی، ﴿٧﴾ نو هغۀ خپلو آفسرانو ته ووئيل، "د بنيامين سړو غوږ ونيسئ. ستاسو خيال دا دے څۀ چې داؤد به تاسو ټولو له پټی او د انګورو باغونه درکړی؟ او د خپل لښکر آفسران به مو جوړ کړی؟ ﴿٨﴾ هم دغه وجه ده څۀ چې تاسو زما خِلاف منصوبه جوړَوئ؟ ستاسو نه يو کس هم ما ته ونۀ وئيل چې زما خپل زوئ د داؤد سره اِتحاد کړے دے. هيڅوا سره زما فکر نشته او نۀ ما ته وائی چې زما خپل سړے يعنې داؤد په دې منصوبه کښې لګيا دے چې زما د وژلو موقع لټوی او زما خپل زوئ د هغۀ ډاډګيرنه کوی." ﴿٩﴾ دوئيګ ادومے هلته د ساؤل آفسرانو سره ولاړ وو او وې وئيل، "کله چې داؤد په نوب کښې د اخيطوب زوئ اخيمُلک له تلو نو هغه ما وليدو. ﴿١٠﴾ اخيمُلک د مالِک خُدائ نه تپوس وکړو چې داؤد څۀ وکړی او بيا هغۀ داؤد له خوراک او د جوليت فلستی تُوره ورکړه." ﴿١١﴾ نو ساؤل بادشاه اخيمُلک اِمام او د هغۀ ټول خپلوان راوغوښتل، کوم چې په نوب کښې اِمامان وُو او هغوئ ورله راغلل. ﴿١٢﴾ ساؤل اخيمُلک ته ووئيل، "اخيمُلکه، خبره واوره." نو هغۀ ورته وفرمائيل، "بادشاه سلامت وايه." ﴿١٣﴾ ساؤل ترې نه تپوس وکړو، "تۀ او د يَسی زوئ زما خِلاف ولې منصوبه جوړَوئ؟ تاسو هغۀ له خوراک او تُوره ولې ورکړه او د هغۀ دپاره مو د خُدائ پاک سره مشوره ولې وکړه؟ نو هغۀ زما خِلاف سرکشی وکړه او هغۀ زما خِلاف نن لاره نيولې ده." ﴿١٤﴾ اخيمُلک ورته وفرمائيل، "ستا په ټولو نوکرانو کښې د داؤد په شان وفادار څوک دے؟ هغه د بادشاه زوم دے، ستا د ټولو محافظانو فوجيانو مشر دے او ستا په دربار کښې ډېر زيات عزتمند دے. ﴿١٥﴾ آو، ما څو ځلې د هغۀ دپاره د خُدائ پاک سره مشوره کړې ده، نو بادشاه سلامت، تۀ د دې خبرې اِلزام په ما او زما په خاندان مۀ لګوه.

زۀ ستا خِلاف د يوې منصوبې نه هم نۀ وم خبر. د دې خبرې نه، زۀ بېخى خبر نۀ يم.“ ⑯ بادشاه ورته ووئيل، ”اخيمُلکه، تۀ او ستا ټول خپلوان به وژلے شې.“ ⑰ د هغۀ سره نزدې چې کوم د هغۀ محافظان ولاړ وُو نو هغوئ ته يې ووئيل، ”د مالِک خُدائ اِمامان ووژنئ. هغوئ د داؤد سره سازش وکړو او ما ته يې ونۀ وئيل چې هغه تښتېدلے دے، اگر چې دې ټولو ته پته ده.“ خو د هغۀ حِفاظت کوونکو د مالِک خُدائ د اِمامانو د وژلو دپاره په هغوئ باندې لاس اوچتولو نه اِنکار وکړو. ⑱ نو ساؤل دوئيگ ته ووئيل، ”تۀ هغوئ ووژنه.“ او دوئيگ هغوئ ټول ووژل. په هغه ورځ باندې هغۀ پينځۀ اتيا اِمامان ووژل کوم چې د پېش بند د ورلو حقدار وُو. ⑲ ساؤل دا حُکم هم وکړو چې د اِمامانو د ښار نوب ټول اوسېدونکى دې ووژلے شى، ښځې او سړى، ماشومان او تى رودونکى ماشومان، څاروى، خرۀ او گډې، هر څۀ ووژلے شول. ⑳ خو د اخيمُلک يو زوئ ابياتار وتښتېدو، لاړو او د داؤد سره مِلاو شو. ㉑ هغۀ داؤد ته ووئيل، چې ساؤل د مالِک خُدائ اِمامان څنگه ووژل. ㉒ داؤد هغۀ ته وفرمائيل، ”کله چې ما دوئيگ په هغه ورځ هلته وليدو، ما ته پته وه چې هغه به خامخا ساؤل ته ووائى. نو په دې وجه زۀ ستا د ټولو خپلوانو د مرگ ذمه وار يم. ㉓ ما سره ايسار شه او يرېږه مه. ساؤل مونږ دواړه وژل غواړى، خو تۀ به ما سره په امن کښې يې.“

د حضرت داؤد قعيله ښار بچ کول

۲۳ ① يوه ورځ داؤد واورېدل چې فلستيان د قعيله په ښار باندې حمله کوى او د درمند نه ربېلے شوے فصل پټوى. ② نو هغۀ د مالِک خُدائ نه تپوس وکړو، ”زۀ لاړ شم څۀ چې په دې فلستيانو باندې حمله وکړم؟“ مالِک خُدائ ورته وفرمائيل، ”آو، په هغوئ حمله وکړه او قعيله بچ کړه.“ ③ خو د داؤد سړو هغۀ ته وفرمائيل، ”کۀ مونږ دلته په يهوداه کښې يرېږو، نو دا به زمونږ دپاره نوره هم سخته شى چې قعيله ته لاړ شُو او د فلستيانو په لښکر باندې حمله وکړُو.“ ④ نو داؤد د مالِک خُدائ سره بيا خبره وکړه او مالِک خُدائ ورته وفرمائيل، ”قعيله ته ورشه، ځکه چې زۀ به تا له په فلستيانو باندې فتح درکوم.“ ⑤ نو داؤد او د هغۀ سړى قعيله ته لاړل او په فلستيانو يې حمله وکړه، هغوئ ډېر زيات کسان ووژل او د هغوئ څاروى يې بوتلل. نو داسې داؤد هغه ښار بچ کړو. ⑥ کله چې د اخيمُلک زوئ ابياتار وتښتېدو او په قعيله کښې د داؤد سره مِلاو شو، نو هغۀ د ځان سره پېش بند يوړو. ⑦ ساؤل خبر شو چې داؤد قعيلې ته تلے دے، نو ساؤل ووئيل، ”خُدائ پاک هغه ما له په لاس کښې راکړے دے. داؤد ځان په خپله گېر کړو چې هغه يو داسې ښار ته لاړو چې پخې دروازې لرى او تالا کيږى.“ ⑧ نو ساؤل خپل لښکر د جنگ دپاره راوغوښتو، چې قعيلې ته لاړ شى او داؤد او د هغۀ لښکر گېر کړى. ⑨ کله چې داؤد خبر شو چې ساؤل وربانډې د حملې کولو منصوبه جوړوى، نو هغۀ ابياتار اِمام ته وفرمائيل، ”پېش بند دلته راوړه.“ ⑩ بيا داؤد وفرمائيل، ”مالِکه خُدايه، د بنى اِسرائيلو خُدايه پاکه، ما دا اورېدلى دى چې ساؤل زما يعنې ستا د خِدمت کوونکى په وجه قعيلې ته د راتلو او د دې د ورانېدو منصوبه جوړوى. ⑪ د قعيلې اوسېدونکى به ما ساؤل له په لاس کښې ورکړى څۀ؟ ساؤل به په رښتيا راشى څۀ لکه چې ما اورېدلى دى؟ مالِکه خُدايه، د بنى اِسرائيلو خُدايه پاکه، زۀ تا ته سوال کوم او ما له جواب راکړه.“ مالِک خُدائ ورته وفرمائيل، ”آو، ساؤل به راځى.“ ⑫ داؤد بيا تپوس وکړو، ”د قعيلې اوسېدونکى به ما او زما سړى ساؤل له په لاس کښې ورکوى څۀ؟“ مالِک خُدائ ورته وفرمائيل، ”آو، هغوئ به تاسو ورته حواله کوى.“ ⑬ نو داؤد او د هغۀ سړى چې تقريباً ټول شپږ سوه وُو د قعيلې نه سمدستى لاړل او د يو ځائ نه بل ځائ ته تلل. کله چې ساؤل خبر شو چې داؤد د قعيلې نه تښتېدلے دے، نو هغۀ خپله منصوبه پرېښوده.

حضرت داؤد د غرونو په مُلک کښې

⑭ داؤد د زيف سره نزدې په صحرا کښې، د غرونو په مُلک کښې په محفوظ ځائ کښې ايسار شو. ساؤل به هر وخت هغه لټولو، خو خُدائ پاک داؤد هغۀ له په لاس نۀ ورکولو. ⑮ کله چې داؤد د زيفه سره نزدې په صحرا کښې، په حورش کښې وو نو پته ورته ولگېده چې ساؤل د هغۀ په مرگ پسې راوتلے دے. ⑯ يونتن هغۀ له هلته ورَغلو او داؤد يې زړَور کړو چې خُدائ پاک ستا مل دے، ⑰ او ورته يې ووئيل، ”مۀ يرېږه، زما پلار ساؤل تا ته نقصان نۀ شى دررسولے. هغۀ ته ډېره ښۀ پته ده چې

تهٔ به د بنی اِسرائيلو بادشاه يې او زهٔ به په تا پسې دويم کس يم." ⑱ هغوئ دواړو د يو بل سره د مالِک خُدائ په نوم باندې تړون وکړو. داؤد په حورش کښې ايسار شو او يونتن خپل کور ته لاړو. ⑲ د زيف ځهٔ خلق په جبعه کښې ساؤل له لاړل او ورته يې ووئيل، "داؤد زمونږ په علاقه حورِش کښې د حکيله په غرهٔ باندې پټ دے، چې دا د يشيمون صحرا جنوبی حِصه ده. ⑳ بادشاه سلامت، مونږ ته پته ده چې تهٔ هغه نيول غواړې، نو زمونږ علاقې ته راشه او مونږ به يې ونيسو او تا ته به يې حواله کړُو." ㉑ ساؤل ورته ووئيل، "مالِک خُدائ دې تاسو له برکت درکړی ځکه چې تاسو په ما ډېر مِهربانه يئ. ㉒ لاړ شئ او يو ځل بيا وګورئ، دا خبره صفا کړئ چې هغه چرته دے او هغه هلته چا ليدلے دے. ما اورېدلی دی چې هغه ډېر چالاک دے. ㉓ بلکل هم هغه ځايونه ولټوئ چرته چې هغه پټ دے او خامخا سيدها ما له واپس خبر راوړئ. بيا به زهٔ ستاسو سره لاړ شم او کهٔ هغه تر اوسه پورې په هغه علاقه کښې وی، نو هغه به زهٔ رانيسم، تر دې پورې چې د يهوداه ټول مُلک به ورپسې لټوم." ㉔ نو هغوئ روان شول او د ساؤل نه مخکښې زيف ته واپس راورسېدل. داؤد او د هغهٔ سړی د معون په صحرا کښې وُو، چې د يشيمون صحرا په جنوبی حِصه کښې خُشک مېدان دے. ㉕ ساؤل او د هغهٔ سړی د داؤد لټولو دپاره روان شول، خو هغه د دې نه خبر شو او د معون په صحرا کښې د ګټو يو غر ته لاړل او هلته ايسار شو. کله چې ساؤل د دې نه خبر شو نو هغه په داؤد پسې لاړو. ㉖ ساؤل او د هغهٔ سړی د غرهٔ په يو طرف باندې وُو او داؤد او د هغهٔ سړی د غرهٔ په بل طرف باندې وُو. داؤد تېزی کوله چې د ساؤل نه لرې شی، خو ساؤل دومره ورنزدې شو چې داؤد او د هغهٔ لښکر يې نيولے هم شول. ㉗ نو هم په هغه وخت يو پېغام وړونکے راورسېدو او ساؤل ته يې ووئيل، "فوراً راواپس شه. فلستيان په مُلک حمله کوی." ㉘ نو ساؤل په داؤد پسې نور لا نهٔ ړو او د فلستيانو سره جنګ کولو دپاره لاړو. نو دا ځکه د هغه ځائ نوم د تښتېدو ګټ شو. ㉙ داؤد روان شو او د عين‌جدی علاقې ته لاړو، هلته په محفوظ ځايونو کښې اوسېدو.

حضرت داؤد د ساؤل ژوند بچ کول

۲۴ ① کله چې ساؤل د فلستيانو سره جنګ کولو نه راواپس شو، نو هغه خبر شو چې داؤد د عين‌جدی په صحرا کښې دے. ② ساؤل د بنی اِسرائيلو نه درې زره تکړه فوجيان ځان سره کړل او د ځنګلی چېلی ګټو نمرخاتهٔ طرف ته په داؤد او د هغهٔ په سړو پسې روان شو. ③ هغه د لارې په غاړه د ګډو شپول سره نزدې يو غار ته راغلو او اودس يې مات کړو. داسې هم په هغه غار کښې وشول چې په کوم غار کښې داؤد او د هغهٔ سړی شاته حِصه کښې پټ وُو. ④ د داؤد سړو غلی شان هغهٔ ته وفرمائيل، "دا ستا دپاره يوه موقع ده. مالِک خُدائ تا ته فرمائيلی دی چې هغه به تا له ستا دشمن په لاس کښې درکړی او چې بيا دې څهٔ خوښه وی نو هغه ورسره کولے شې." داؤد غلے لاړو او د ساؤل د چُوغې نه يې يوه ټُکړه پرې کړه خو ساؤل ته د دې پته ونهٔ لګېده. ⑤ خو خپل ضمير داؤد ملامته کړو ځکه چې هغهٔ د ساؤل د چُوغې نه يوه ټُکړه پرې کړې وه، ⑥ او هغهٔ خپلو سړو ته وفرمائيل، "مالِک خُدائ دې ما د دې نه وساتی چې زهٔ خپل نېک ته څهٔ نقصان ورسوم، کوم چې مالِک خُدائ خوښ کړے دے. زهٔ خو به هغهٔ ته نقصان نهٔ رسوم، ځکه چې هغه بادشاه دے او مالِک خُدائ هغه خوښ کړے دے." ⑦ نو داؤد خپل سړی دې ته راضی کړل چې هغوئ به په ساؤل حمله نهٔ کوی. ساؤل پاځېدو، د غرهٔ نه روان شو او په خپله مخه لاړو. ⑧ نو داؤد ورپسې لاړو او آواز يې ورته وکړو، "بادشاه سلامت." ساؤل راوګرځېدو او داؤد د عزت نه زمکې ته ټيټ شو ⑨ او وې فرمائيل، "تهٔ هغه خلقو ته غوږ ولې نيسې چې کوم وائی چې زهٔ تا ته د نقصان رسولو کوشش کوم؟ ⑩ تا په خپله وليدل چې مالِک خُدائ تهٔ اوس اوس په دې غار کښې ما له په لاس کښې راکړې. زما څهٔ سړو ما ته ووئيل چې زهٔ تا ووژنم، خو ما درته د رحم په نظر وکتل او ومې وئيل چې زهٔ خو به تا ته نقصان نهٔ رسوم، ځکه چې تهٔ هغه څوک يې چې مالِک خُدائ بادشاه خوښ کړے يې. ⑪ وګوره زما پلاره، د خپلې چُوغې ټُکړه وګوره چې زما په لاس کښې ده. ما تهٔ وژلے شوې، خو صِرف ما دا ټُکړه پرې کړه. په کار دی چې تهٔ دا ومنې چې ما ستا خِلاف د بغاوت يا تا ته د نقصان رسولو خيال هم نهٔ دے کړے. او تهٔ ما د وژلو دپاره نيسې، اګر چې ما درسره هيڅ بد نهٔ دی کړی. ⑫ مالِک خُدائ دې اِنصاف وکړی چې په مونږ کښې څوک په غلطه دے. زما خِلاف دې چې کوم کار کړے وی نو مالِک خُدائ دې د هغې سزا درکړی، خو زهٔ به تا ته هيڅ نقصان نهٔ رسوم. ⑬ لکه د مشرانو د خولو خبره ده، "د بدعملو هر کار بد وی." خو زهٔ به تا ته نقصان نهٔ رسوم. ⑭ ګوره، د بنی اِسرائيلو بادشاه د چا د وژلو کوشش کوی؟ ګوره، هغه په چا پسې شوے دے؟ په يو مړ سپی پسې، په يوې وړوکې پسې. ⑮ مالِک خُدائ

به اِنصاف وکړی او هغه به فیصله وکړی چې په مونږ کښې څوک په غلطه دے. هغه دې مسئلې ته وګوری، زما حِفاظت دې وکړی او ما دې ستا د لاس نه بچ کړی." ⑯ کله چې داؤد خبرې ختمې کړې، نو ساؤل ووئیل، "دا تهٔ یې داؤده، زما زویه؟" او هغه په ژړا شو. ⑰ بیا هغهٔ داؤد ته وفرمائیل، "تهٔ په حقه یې او زهٔ په ناحقه یم. تهٔ ما سره ډیر ښهٔ یې، اګر چې ما تا سره ډیر بد کړی دی. ⑱ تا نن ما ته وښودل چې تهٔ ما سره څومره ښهٔ یې، ځکه چې تا زهٔ ونهٔ وژلم، تر دې پورې چې مالِک خُدائ زهٔ تا له په لاس کښې درکړم. ⑲ یو سړے څو ځلې خپل دشمن نیسی او بیا یې د نقصان رسولو نه بغیر پرېږدی؟ تا چې نن ما سره څهٔ کړی دی مالِک خُدائ دې تا له د هغې اجر درکړی. ⑳ نو زما یقین دے چې تهٔ به د اِسرائیل بادشاه یې او بادشاهی به ستا د اختیار لاندې قائمه وی. ㉑ خو تهٔ ما سره د مالِک خُدائ په نوم لوظ وکړه چې تهٔ به زما اولاد ته هیڅ نقصان نهٔ رسوې، نو داسې به زما او زما د خاندان نوم بېخی نهٔ هېرېږی." ㉒ نو داؤد د ساؤل سره هغه لوظ وکړو. نو ساؤل واپس کور ته لاړو او داؤد او د هغهٔ سړی محفوظو ځایونو ته لاړل.

د سموئیل مرګ

۲۵ ① نو سموئیل مړ شو او ټول بنی اِسرائیلیان راغونډ شول او په هغهٔ یې د غم ژړا وکړه. بیا هغوئ هغه په راما کښې په خپل خاندانی قبر کښې ښخ کړو.

حضرت داؤد او ابی‌جیل

د هغې نه پس، داؤد د فاران صحرا ته لاړو. ②-③ د کالب د قبیلې یو سړے وو چې نوم یې نابال وو، چې هغه د معون د ښار وو او هغهٔ د کرمل ښار سره نزدې خپله زمکه لرله. هغه مالداره سړے وو، درې زره ګډې او زر چېلۍ یې وې. د هغهٔ ښځه ابی‌جیل ښائسته او هوښیاره وه، خو هغه سخت او شوم سړے وو. نابال په کرمل کښې د خپلو ګډو نه وړۍ کلولې، ④ او داؤد، څوک چې په صحرا کښې وو د دې نه خبر شو چې نابال د خپلو ګډو نه وړۍ کلولې، ⑤ نو هغهٔ لس زلمی د دې حُکم سره ولېږل چې کرمل ته لاړ شئ، نابال ولټوئ او زما سلام وروړسوئ. ⑥ هغهٔ ته ووایئ، "خوشحاله او ژوندے اوسې، په تا او ستا په کور دې سلامتی وی او په هغه هر څهٔ دې سلامتی وی چې تهٔ یې لرې. ⑦ هغهٔ اورېدلی دی چې تهٔ د خپلو ګډو وړۍ کلوې او هغهٔ غوښتل چې تا ته دا پته ولګی چې کله ستا شپانهٔ مونږ سره ؤو نو مونږ هغوئ ته څهٔ نقصان نهٔ دے رسولے. کله چې هغوئ په کرمل کښې ؤو نو هیڅکله د هغوئ یو څیز هم نهٔ دے پټ کړے شوے. ⑧ تهٔ د خپلو سړو نه تپوس وکړه او هغوئ به تا ته هم دغه شان ووائی. نو تهٔ به مونږ سره ښېګړه وکړې څهٔ، ځکه چې مونږ د اختر په ورځ راغلی یُو؟ تهٔ مونږ یعنې ستا خِدمت کوونکو او خپل دوست داؤد له څهٔ راکړه." ⑨ د داؤد زلمی راورسېدل او د داؤد دا پیغام یې نابال له ورکړو. او هغوئ هلته اِنتظار وکړو، ⑩ او آخر نابال جواب ورکړو چې، "داؤد څوک دے؟ د یَسی زوئ څوک دے؟ نن سبا ډیر نوکران د خپلو نېکانو نه تښتی. ⑪ زهٔ روټۍ، اوبهٔ او هغه څناور ولې یوسم چې ما د خپلو نوکرانو دپاره حلال کړی دی چې هغه سړو له یې ورکړم چې ما ته پته هم نشته چې هغوئ د کوم ځائ نه راغلی دی." ⑫ د داؤد سړی واپس راغلل او چې نابال څهٔ وئیلی ؤو نو هغه یې ورته ووئیل. ⑬ داؤد خپلو سړو ته وفرمائیل، "هر یو سړے خپلې تُورې وتړئ." هغهٔ حُکم ورکړو او هغوئ ټولو تُورې وتړلې. داؤد په خپله هم تُوره وتړله او تقریباً د خپلو څلورو سوو سړو سره لاړو، چې دوه سوه سړی یې وروستو د سامان سره پرېښودل. ⑭ د نابال یو نوکر د نابال ښځې ابی‌جیل ته ووئیل، "تهٔ خبر یې؟ داؤد د صحرا نه پیغام وړُونکی رالېږلی دی چې زمونږ نېک ته سلام ووائی، خو هغهٔ یې بې‌عزتی وکړه. ⑮ خو هغوئ زمونږ سره ډیر ښهٔ ؤو، هغوئ مونږ کله هم نهٔ یُو تنګ کړی او مونږ به هر وخت د هغوئ سره په پټو کښې ؤو او زمونږ یو څیز هم نهٔ دے پټ کړے شوے. ⑯ هغوئ شپه او ورځ زمونږ حِفاظت کولو او چې کله هم مونږ د هغوئ سره ؤو نو هغوئ زمونږ د رَمو حِفاظت کولو. ⑰ دا زمونږ د نېک او د هغهٔ د مکمل خاندان دپاره د تباهۍ سبب جوړېدے شی. هغه دومره بداخلاقه سړے دے چې د هیچا خبره به هم نهٔ اوری." ⑱
ابی‌جیل زر زر دوه سوه روټۍ راټولې کړې، دوه د میو نه ډکې مشکیزې، پینځهٔ حلال شوی ګډان او لس کلو وریتې دانې، سل د کشمشو موټی او دوه سوه موټی د اوچو اینځرو یې واخستل او په خرونو یې بار کړل. ⑲ بیا هغې نوکرانو ته ووئیل، "تاسو

مخکښې ځئ او زۀ به په تاسو پسې درځم.“ خو هغې خپل خاوند ته هيڅ هم ونۀ وئيل. (۲۰) هغې خپل خر د غرۀ په لمن کښې په تاو راتاو لاره باندې روان کړے وو چې ناڅاپه هغه د داؤد او د هغۀ د سړو سره مِلاو شوه چې د هغې طرف ته راروان ؤو. (۲۱) داؤد دا سوچ کولو چې، ”ما په دې صحرا کښې د دې کس د جائيداد حِفاظت ولې وکړو؟ د هغۀ يو څيز مې هم ورکيدلو ته نۀ دے پرېښے او چې ما د هغۀ سره کوم مدد کړے دے نو د هغې بدله داسې راکوى. (۲۲) خُدائ پاک دې ما ووژنى کۀ ما هغه ټول سړى د سحر نه مخکښې ونۀ وژل.“ (۲۳) کله چې ابىجيل داؤد وليدو، نو هغه زر زر راکوزه شوه او خپل ځان يې په زمکه وغورزولو (۲۴) او د داؤد په پښو کښې پرېوته او هغۀ ته يې ووئيل، ”يواځې ما قصورواره وګڼه، خپلې وينځې له د خبرو کولو اجازت ورکړه او چې ستا وينځه څۀ وئيل غواړى نو صاحِبه، هغې ته غوږ ونيسه. (۲۵) صاحِبه، د دې بېکاره سړى نابال خبره مۀ اوره. هغه په رښتيا هم هغه شے دے لکه چې څنګه يې نامه ده، کم عقل. صاحِبه، کله چې ستا نوکران راورسېدل نو زۀ هلته نۀ وم. (۲۶) دا مالِک خُدائ وو چې هغۀ د بدل اخستلو نه او تۀ يې د خپلو دشمنانو د وژلو نه ساتلے يې. او اوس زۀ تا ته په ژوندى مالِک خُدائ قسم خورم چې ستا دشمنان او هر څوک چې تا ته نقصان رسوى هغوئ له به د نابال په شان سزا ورکړے شى. (۲۷) نو اوس، چې ستا وينځې کومه تُحفه تا له راوړې ده هغه قبوله کړه او خپلو زلمو له يې ورکړه. (۲۸) صاحِبه، کۀ ما څۀ قصور کړے وى نو ما معاف کړه. مالِک خُدائ به ستا او ستا د بچو بادشاهى قائمه ساتى، ځکه چې زما نيک د مالِک خُدائ دپاره جنګونه کوى، او چې تر کومې پورې تۀ ژوندے يې نو تۀ دې بد عمل ونۀ کړې. (۲۹) کۀ څوک په تا باندې حمله کوى او ستا د وژلو کوشش کوى، نو مالِک خُدائ ستا خُدائ پاک به تا داسې بچ ساتى لکه چې څوک د قيمتى خزانې حِفاظت کوى. او هغه به ستا دشمنان داسې وغورزوى لکه چې څوک په لينده کښې کاڼے لرې کوى. (۳۰) او کله چې مالِک خُدائ هغه ټول ښۀ کارونه کړى وى لکه څنګه يې چې تا سره وعده کړې ده او تۀ يې د بنى اِسرائيلو مشر جوړ کړے يې، (۳۱) نو صاحِبه، تۀ به پښېمانه نۀ يې او نۀ به په زړۀ کښې خفه يې، چې بغېر د څۀ وجې نه دې خلق وژلى وى يا دې خپله بدله اخستې وى. او کله چې مالِک خُدائ برکت درکړى، نو مِهربانى وکړه چې خپله خِدمت کوونکې هېره نۀ کړې.“ (۳۲) داؤد ابىجيل ته وفرمائيل، ”د مالِک خُدائ د بنى اِسرائيلو د خُدائ پاک صِفت دې وى چې هغۀ نن تۀ زما سره مِلاوېدو له راولېږلې. (۳۳) ستا د هوښيارتوب دپاره دې د خُدائ پاک شُکر وى او د هغې دپاره چې تا نن وکړل چې د وينې تويولو د جرم او د خپل بدل اخستلو نه دې وساتلم. (۳۴) مالِک خُدائ زۀ تا ته د نقصان رسولو نه ساتلے يم. خو زۀ د بنى اِسرائيلو په ژوندى خُدائ پاک قسم خورم کۀ تۀ ما سره مِلاوېدو له زر زر نۀ وې راغلې، نو د سحر پورې به د نابال ټول سړى مړۀ شوى ؤو.“ (۳۵) بيا داؤد هغه څۀ قبول کړل چې هغې راوړى ؤو او هغې ته يې وفرمائيل، ”په خېر سره واپس کور ته لاړه شه. ما ستا خبره اورېدلې ده او ستا عرض مې منلے دے.“
(۳۶) ابىجيل واپس نابال له لاړه، هغه په کور کښې وو او داسې روټۍ يې کړې وه چې د بادشاهانو سره سمون خورى. هغه په نشه کښې وو او ښۀ په سور کښې وو، نو هغې تر سحره پورې هغۀ ته هيڅ هم ونۀ وئيل. (۳۷) بيا کله چې د هغۀ نه نشه لاړه، نو هغې ورته هر څۀ ووئيل. هغه فالج ووهلو او مکمل شل شو. (۳۸) تقريباً لس ورځې وروستو مالِک خُدائ نابال ووهلو او مړ شو.
(۳۹) کله چې داؤد خبر شو چې نابال مړ شو، نو هغۀ وفرمائيل، ”د مالِک خُدائ ثناء صِفت دې وى. هغۀ د نابال نه زما د بېعزتۍ بدله اخستې ده او زۀ يعنې خپل خِدمت کوونکے يې د غلط کار نه ساتلے يم. مالِک خُدائ نابال له د هغۀ د بدعملۍ سزا ورکړې ده.“ بيا داؤد ابىجيل له خبر ورولېږلو چې زما سره وادۀ وکړه. (۴۰) د هغۀ نوکران په کرمل کښې هغې له ورغلل او ورته يې ووئيل، ”داؤد مونږ رالېږلى يُو چې تا بوځُو او د هغۀ ښځه شې.“ (۴۱) ابىجيل سر زمکې ته ټيټ کړو او وې وئيل، ”زۀ د هغۀ وينځه يم، زۀ د هغۀ د نوکرانو د پښو وينځلو دپاره تياره يم.“ (۴۲) هغه زر زر پاڅېده او په خر سوره شوه. پينځۀ نوکرانې ورسره وې، هغه د داؤد د نوکرانو سره لاړه او د هغۀ ښځه شوه. (۴۳) داؤد د يزرعيل اخينوعم هم وادۀ کړې وه او دواړه يې ښځې شوې.
(۴۴) په دې دوران کښې، د داؤد چې کومه ښځه وه او د ساؤل لور وه، ساؤل هغه د داؤد نه خلاصه کړه او د ليس زوئ فلطى له ورکړه. فلطى د جليم د ښار وو.

د حضرت داؤد د ساؤل ژوند بيا بچ کول

۲۶ (۱) بيا د زيف يو څو سړى په جبعه کښې ساؤل له راغلل او ورته يې ووئيل چې، ”داؤد د يشيمون صحرا په غاړه د حکيله په غرۀ باندې پټ دے.“ (۲) نو ساؤل سمدستى د درېو زرو ښو بنى اِسرائيلو فوجيانو سره د زيف صحرا ته لاړو چې

داؤد ولټوی، (٣) او د لارې په غاړه د حکيله په غرۀ باندې يې خېمې ولګولې. داؤد تر اوسه پورې په هغه صحرا کښې وو او کله
چې هغه خبر شو چې ساؤل د هغهٔ لټولو له راغلے دے، (٤) هغهٔ جاسوسان ولېږل او دا يې معلوم کړل چې ساؤل په رښتيا
هلته دے. (٥) نو هغه راووتلو او هم هغه ځائ ته راغلو چرته چې د ساؤل او د ساؤل د لښکر مشر د نير زوئ ابنير ملاست وو.
ساؤل په کېمپ کښې دننه څملاستو او د هغهٔ سړو ګېرچاپېره خېمې ولګولې. (٦) بيا داؤد د اخيمُلک حِتى او د يوآب ورور
ابيشى (د دوئ مور ضروياه وه) نه تپوس وکړو، ”په تاسو دواړو کښې به کوم يو ما سره د ساؤل کېمپ ته لاړ شى؟“ ابيشى ورته
په جواب کښې ووئيل، ”زۀ به درسره لاړ شم.“ (٧) نو په هغه شپه داؤد او ابيشے د ساؤل خېمو ته ننوتل او وې ليدل چې ساؤل
د کېمپ په مينځ کښې ملاست وو او د هغهٔ نيزه د هغهٔ د سر سره نزدې په زمکه کښې ښخه وه. ابنير او فوجيان د هغهٔ نه
ګېرچاپېره ملاست ؤو. (٨) ابيشى داؤد ته ووئيل چې، ”خُدائ پاک تا له خپل دشمن نن په لاس کښې درکړے دے. اوس ما له
اجازت راکړه چې هم د هغهٔ خپله نيزه ترې نه په بل مخ بوتلې وباسم او صِرف په يو غرب سره به يې داسې کرم چې د زمکې نه به
پاڅېدلے نۀ شى، د دويم ځل وهلو حاجت به يې هم راته نۀ پېښيږى.“ (٩) خو داؤد ورته وفرمائيل، ”تۀ هغه مۀ وژنه. بېشکه
مالِک خُدائ به هغه چا له سزا ورکوى چې څوک هم د هغهٔ خوښ کړے شوى بادشاه ته نقصان رسوى.“ (١٠) داؤد وفرمائيل،
”ما ته پته ده چې مالِک خُدائ به په خپله ساؤل مړ کوى، کۀ هغه په خپل مرګ مړ شى او يا کۀ په جنګ کښې مړ شى. (١١)
مالِک خُدائ دې نۀ کړى چې هغه چا له د نقصان رسولو کوشش وکړم څوک چې مالِک خُدائ بادشاه جوړ کړے دے. راځئ
چې د هغهٔ نيزه او د اوبو منګے راواخلو او لاړ شُو.“ (١٢) نو داؤد نيزه او د اوبو منګے واخستلو چې د ساؤل د سر سره نزدې
پراتۀ وو او هغه او ابيشے لاړل. هيچا دا ونۀ ليدل او نۀ ورته پته ولګېده چې څۀ وشول او نۀ څوک پاڅېدل، هغوئ ټول په خوږ
خوب اودۀ ؤو، ځکه چې مالِک خُدائ په هغه ټولو باندې دروند خوب راليږلے وو. (١٣) بيا داؤد د وادۍ نه واوړېدو او د بل غر
سر ته لاړو، کوم ځائ چې لږ لرې وو او د خطرې نه بهر وو، (١٤) او د ساؤل فوجيانو او ابنير ته يې چغه ووهله، ”ابنيره، تۀ زما
آواز اورې؟“ ابنير تپوس وکړو، ”دا چغې څوک وهى چې بادشاه راپاڅوى؟“ (١٥) داؤد ورته وفرمائيل، ”ابنيره، په بنى اِسرائيلو
کښې ستا په شان تکړه سړے څوک شته؟ نو تۀ خپل نېک يعنې بادشاه ولې نۀ بچ کوې؟ دا اوس اوس څوک خېمو ته لاړل چې
ستا نېک ووژنى. (١٦) ابنيره، تۀ په خپله ذمه وارۍ کښې ناکام شوې. زۀ په ژوندى مالِک خُدائ قسم خورم چې تاسو ټول د
مرګ لائق يئ، ځکه چې تاسو خپل نېک بچ نۀ کړو، کوم چې مالِک خُدائ بادشاه جوړ کړے دے. د بادشاه نيزه چرته ده؟ د
اوبو منګے چرته دے چې د هغهٔ د سر سره وو؟“ (١٧) ساؤل د داؤد آواز وپېژندو او تپوس يې ترې نه وکړو، ”داؤده، دا تۀ يې
زما زويه؟“ داؤد ورته وفرمائيل، ”آو، بادشاه سلامت دا زۀ يم.“ (١٨) او هغهٔ دا هم وفرمائيل، ”زما نېک تر اوسه پورې په خپل
خِدمت کوونکى پسې ولې ګرځى؟ ما څۀ کړى دى؟ ما کوم جرم کړے دے؟ (١٩) بادشاه سلامت، زۀ چې څۀ وئيل غواړم نو هغه
واوره. کۀ دا مالِک خُدائ وى چې تۀ يې زما خِلاف کړې، نو يوه نذرانه چې هغهٔ ته پېش شى نو کېدے شى چې د هغهٔ فېصله
بدله شى، خو کۀ دا انسان کړى وى، نو په هغوئ دې د مالِک خُدائ لعنت راشى. ځکه چې هغوئ زۀ د مالِک خُدائ د مُلک نه
وشړلم او راته يې ووئيل چې د پردو معبودانو عبادت کوه. (٢٠) زما وينه دې د مالِک خُدائ نه لرې په پردۍ خاوره نۀ توئيږى. د
بنى اِسرائيلو بادشاه دې صِرف د يوې ورَږې د لټولو دپاره ولې راشى، لکه څوک چې په غرونو کښې د زرکې ښکار کوى؟“ (٢١)
ساؤل ورته ووئيل، ”ما ګناه کړې ده. زما زويه، داؤده. واپس راشه، زۀ به تا ته نقصان نۀ دررسوم، ځکه چې تا نن زما ژوند بچ
کړو. زۀ کم عقل وم، ما يو بد عمل کړے دے.“ (٢٢) داؤد ورته وفرمائيل، ”بادشاه سلامت، ستا نيزه دا ده. ستا يو سړے دې
راشى او دا دې واخلى. (٢٣) مالِک خُدائ هغه چا له اجر ورکوى چې څوک وفادار او رښتونى وى. نن هغهٔ ما له تۀ په لاس
کښې راکړې، خو ما تا ته نقصان ونۀ رسولو، څوک چې مالِک خُدائ بادشاه جوړ کړے دے. (٢٤) لکه څنګه چې نن ما ستا
ژوند بچ کړے دے، نو مالِک خُدائ دې هم هغه شان زما سره هم وکړى او چې د ټولو تکليفونو نه مې خلاص کړى.“ (٢٥)
ساؤل داؤد ته ووئيل، ”زما زويه، خُدائ پاک دې تا له برکت درکړى. تۀ به په هر کار کښې کامياب يې.“ نو داؤد په خپله مخه
لاړو او ساؤل کور ته واپس شو.

د حضرت داؤد په فلستيانو کښې پناه اخستل

۲۷

(۱) خو داؤد د خپل ځان سره وفرمائيل، "په نن سبا کښې به ما ساؤل ووژنی. زما دپاره ښۀ خبره دا ده چې د فلستی علاقې ته وتښتم. نو ساؤل به د بنی اِسرائيل په مُلک کښې زما لټول پرېږدی او زۀ به بچ شم." (۲) نو داؤد او د هغۀ شپږ سوه سړی د جات بادشاه د معوک زوئ اکيس مُلک ته لاړل. (۳) داؤد او د هغۀ سړی سره د خپلو کورَنو هلته په جات کښې دېره شول. د داؤد سره خپلې دوه ښځې وې، د يزرعيل اخينوعم او د نابال کونډه ابی‌جيل چې د کرمل وه. (۴) کله چې ساؤل خبر شو چې داؤد جات ته تښتېدلے دے، نو ساؤل د هغۀ لټول پرېښودل. (۵) داؤد اکيس ته وفرمائيل، "کۀ تۀ زما سره ښېګړه کول غواړې نو ما له اجازت راکړه چې په يو وړوکی ښار کښې اوسېږم. صاحِبه، زما دپاره دا ضروری نۀ ده چې زۀ تا سره په شاهی ښار کښې اوسېږم." (۶) نو اکيس هغۀ له د صِقلاج ښار ورکړو، نو په دې وجه د صِقلاج ښار تر ننه پورې د يهوداه د بادشاهانو دے. (۷) داؤد په فلستی مُلک کښې شپاړس مياشتې اوسېدو. (۸) په هغه وخت کښې داؤد او د هغۀ سړو په جسوريانو، جرزيانو، عماليقيانو باندې حملې کولې، چې هغوئ د ډېر وخت نه په هغه علاقه کښې اوسېدل. هغۀ به تر شور او لاندې مِصر پورې حملې کولې. (۹) ټول سړی او ښځې به يې وژلې او د هغوئ ګډې، غاروی، خرۀ، اوښان او کپړې به يې ترې نه هم وړلې. بيا به واپس اکيس له راتلو. (۱۰) اکيس به د هغۀ نه تپوس کولو، "دا ځل تۀ په کوم ځائ حملې کولو له تلے وې؟" نو داؤد به ورته فرمائيل چې زۀ د يهوداه جنوبی حِصې يا د يرحمئيل قبيلې علاقې ته، يا هغې علاقې ته تلے وم چرته چې قينيان اوسېدل. (۱۱) داؤد به هر څوک نر او ښځې وژل او هيڅ څوک به جات ته نۀ شُو تلے چې هغه يې خبر کړے وے چې هغۀ او د هغۀ سړو څۀ کړی دی. کله چې هغه په فلستی مُلک کښې اوسېدو نو داؤد به هر وخت هم دغه شان کول. (۱۲) خو اکيس په داؤد اعتبار کولو او د خپل ځان سره يې ووئيل، "د هغۀ خلق بنی اِسرائيليان د هغۀ نه دومره نفرت کوی چې هغه به ټول عُمر زما خِدمت کوی."

۲۸

(۱) څۀ موده وروستو، فلستيانو خپل فوجيان راغونډ کړل چې د بنی اِسرائيلو سره جنګ وکړی او اکيس داؤد ته ووئيل، "تا ته دا پته ده چې تۀ او ستا سړی به زما دپاره جنګېږئ." (۲) داؤد ورته وفرمائيل، "دا رښتيا دی، زۀ ستا خِدمت کوونکے يم او تۀ به په خپله وګورې چې زۀ څۀ کوم." اکيس ورته ووئيل، "ټيک ده. زۀ به تا د ټول عُمر دپاره خپل حِفاظت کوونکے محافظ جوړ کړم."

د ساؤل د جادوګرو سره مشوره کول

(۳) نو سموئيل مړ شوے وو او ټولو بنی اِسرائيلو په هغۀ ژړا کړې وه او د هغۀ په خپل ښار راما کښې يې ښخ کړے وو. او ساؤل د اِسرائيل مُلک نه کوډګر او جادوګر شړلی وُو. (۴) فلستی فوجيان راغونډ شول او د شونيم ښار سره يې نزدې خېمې ولګولې، ساؤل بنی اِسرائيليان راغونډ کړل او د جِلبوعه په غرۀ يې خېمې ولګولې. (۵) چې ساؤل د فلستيانو لښکر وليدو، نو هغه د يرې نه ولړزېدو، (۶) نو هغۀ د مالِک خُدائ نه تپوس وکړو چې څۀ وکړم. خو مالِک خُدائ ښخی جواب ورنۀ کړو، نۀ د خوبونو په ذريعه، نۀ د اُوريم او تميم استعمالولو او نۀ د پيغمبرانو په ذريعه. (۷) نو ساؤل خپلو آفسرانو له حُکم ورکړو، "يوه کوډګره ښځه ولټوئ چې د مړو د روحونو سره مشورې کوی او زۀ به ورشم او مشوره به ورسره وکړم." هغوئ جواب ورکړو، "په عين دور کښې يوه داسې ښځه شته." (۸) نو ساؤل خپل ځان بدل کړو، هغۀ د شاهی جامو په ځائ عامې جامې واغوستلې او د تيارې نه پس هغه د خپلو دوو سړو سره هغه ښځې له مِلاوېدو له لاړو. هغۀ ورته ووئيل، "زما دپاره د روحونو سره مشوره وکړه او ما ته ووايه چې څۀ کيږی. د هغه سړی روح راوغواړه چې زۀ يې نوم اخلم." (۹) ښځې جواب ورکړو، "تا ته ښۀ پته ده چې ساؤل څۀ کړی دی هغۀ خنګه کوډګر او جادوګر د مُلک نه وشړل. نو بيا تۀ ولې زما د ګېرولو کوشش کوې او ما وژل غواړې؟" (۱۰) بيا ساؤل قسم وخوړو او ورته يې ووئيل، "زۀ د ژوندی مالِک خُدائ په نوم دا لوظ کوم چې د داسې کولو په وجه به تا ته سزا نۀ ملاويږی." (۱۱) ښځې ترې نه تپوس وکړو، "زۀ ستا دپاره د چا روح راوغواړم؟" هغۀ جواب ورکړو، "د سموئيل." (۱۲) کله چې ښځې سموئيل وليدو نو هغې چغه کړه او ساؤل ته يې ووئيل، "تا زۀ ولې دوکه کړم؟ تۀ ساؤل بادشاه يې." (۱۳) بادشاه هغې ته ووئيل، "مۀ يرېږه، تۀ څۀ ګورې؟" هغې ورته په جواب کښې ووئيل، "زۀ يو روح وينم چې د زمکې نه راوځی." (۱۴) هغۀ ترې نه تپوس وکړو، "هغه د چا په شان دے؟" هغې ورته ووئيل، "يو بوډا سړے راروان دے او چُوغه يې

اغوستې ده.“ نو ساؤل ته پته ولګېده چې دا سموئيل دے او هغه د عزت نه زمکې ته ټيټ شو. ۱۵ سموئيل، ساؤل ته وفرمائيل،
”تا ما له تکليف ولې راکړو؟ تا زۀ واپس ولې راوستلم؟“ ساؤل ورته ووئيل، ”زۀ په لوئ تکليف کښې يم. فلستيان زما سره په
جنګ دی او خُدائ پاک زۀ پرېښے يم. هغۀ ما له نور جواب نۀ راکولو، نۀ د پېغمبرانو په ذريعه او نۀ د خوبونو په ذريعه. نو ما
تۀ راوغوښتلې، دا د دې دپاره چې ما ته ووائې چې زۀ څۀ وکړم.“ ۱۶ سموئيل ورته وفرمائيل، ”چې مالِک خُدائ پرېښے يې او
هغه ستا دشمن شوے دے نو زۀ دې ولې راوغوښتلم؟ ۱۷ مالِک خُدائ تا سره هغه څۀ کړی دی چې هغۀ زما په ذريعه تا ته
فرمائيلی وُو. هغۀ ستا نه بادشاهي اخستې ده او داؤد له يې ورکړې ده. ۱۸ تا د مالِک خُدائ د حُکم نافرمانی کړې ده ځکه چې
تا عماليقيان او د هغوئ هر څۀ تباه نۀ کړل. نو نن دا ځکه مالِک خُدائ تا سره داسې کوی. ۱۹ هغه به تا او بنی اِسرائيليان
فلستيانو له په لاس کښې ورکړی. سبا به تۀ او ستا زامن ما سره شريک شئ او مالِک خُدائ به د بنی اِسرائيلو لښکر هم
فلستيانو له په لاس کښې ورکړی.“ ۲۰ ساؤل ناڅاپه راپرېوتو او په زمکه باندې اوږد اوږد وغزېدو، چې سموئيل څۀ فرمائيلی
وُو نو د هغې په وجه ويرېدو. هغه کمزورے وو، ځکه چې هغۀ ټوله ورځ او ټوله شپه هيڅ هم نۀ وُو خوړلی. ۲۱ هغه ښځه ساؤل
له ورغله او وې ليدل چې هغه يرېدلے وو، نو هغې ورته ووئيل، ”صاحِبه، تا چې څۀ وئيلی دی د هغې په وجه ما خپل ژوند په
خطره کښې واچولو. ۲۲ نو اوس ستا وار دے چې زما خبرې ته غوږ ونيسې. زۀ به ستا دپاره لږ خوراک تيار کړم. تۀ خامخا
څۀ وخوره چې د سفر کولو جوګه شې.“ ۲۳ ساؤل اِنکار وکړو او وې وئيل چې هيڅ به هم نۀ خورم. خو د هغۀ آفسرانو هم
ورته ووئيل چې څۀ وخوره. آخر هغۀ د هغوئ خبره ومنله او د زمکې نه پاڅېدو او په کټ کښې کښېناستو. ۲۴ هغه ښځې زر
يو سخے حلال کړو کوم چې هغې ښۀ څورب کړے وو. بيا هغې لږ اوړه واخستل، تيار يې کړل او پتيره روټۍ يې ترې نه پخه
کړه. ۲۵ هغې خوراک د ساؤل او د هغۀ د آفسرانو په وړاندې کېښودو او هغوئ وخوړو. او هغوئ هم په هغه شپه لاړل.

د فلستيانو حضرت داؤد نامنظوره کول

۲۹ ۱ فلستيانو خپل ټول فوجيان افيق ته راغونډ کړل او بنی اِسرائيلو په يزرعيل کښې د چينې سره خېمې ولګولې. ۲
پينځۀ فلستی بادشاهان د خپلو سوونو او زرګونو سړو د ډلو سره لاړل، داؤد او د هغۀ سړی د اکيس بادشاه سره شا ته روان
وُو. ۳ فلستی مشرانو هغوئ وليدل او تپوس يې وکړو، ”دا عبرانيان دلته څۀ کوی؟“ اکيس ورته ووئيل چې، ”دا داؤد دے چې
د بنی اِسرائيلو د بادشاه ساؤل يو آفسر دے. اوس هغه زما سره د ډېر وخت نه دے. د کومې ورځې نه چې هغه ما له راغلے
دے نو هغۀ داسې يو کار هم نۀ دے کړے چې زۀ يې يوه غلطی راوباسم.“ ۴ خو فلستی مشران اکيس ته په غصه وُو او هغۀ
ته يې ووئيل، ”دا کس واپس هغه ښار ته ولېږه کوم چې تا ورکړے دے. هغه مۀ پرېږده چې مونږ سره جنګ له لاړ شی، کېدے
شی چې هغه په جنګ کښې زمونږ خِلاف شی. په دې کښې څۀ شک نشته چې هغه به د خپل نبک خوشحالولو دپاره زمونږ د
سړو سرونه قلم کړی. ۵ آخر دا هم هغه داؤد دے، چې د هغۀ په حقله ښځې په ګډېدو کښې سندره وئيلې چې ساؤل زرګونه
وژلی دی، خو داؤد يو په لس د هغې نه زيات وژلی دی.“ ۶ اکيس داؤد راوغوښتلو او ورته يې ووئيل، ”زۀ په ژوندی مالِک
خُدائ قسم کوم چې تۀ زما وفادار يې، او زۀ به خوشحاله وم چې تۀ ما سره تلے وې او په دې جنګ کښې دې زما ملګرتيا
کړې وے. تۀ چې د کومې ورځې نه ما له راغلے يې ما په تا کښې هيڅ غلطی نۀ ده موندلې. خو هغه نور بادشاهان تا نۀ منی.
۷ نو په خېر سره واپس کور ته لاړ شه او داسې يو کار هم مۀ کوه چې هغوئ پرې خفه شی.“ ۸ داؤد جواب ورکړو،
”صاحِبه، ما څۀ بد کړی دی؟ کۀ داسې وی لکه چې تا ووئيل چې د کومې ورځې نه ما ستا خِدمت شروع کړے دے او تا په ما
کښې هيڅ غلطی نۀ وی موندلې، نو ما له تا سره تلل ولې نۀ دی په کار، چې تۀ زما نبک او بادشاه يې، د دې دپاره چې زۀ ستا د
دشمنانو سره جنګ وکړم؟“ ۹ اکيس ورته ووئيل، ”زۀ دا منم، زۀ تا د خُدائ پاک د فرښتې په شان وفادار ګڼم. خو هغه نورو
بادشاهانو وئيلی دی چې تۀ زمونږ سره جنګ له نۀ شې تلے. ۱۰ نو داؤده، تاسو ټول چا چې ساؤل پرېښے دے او ما له راغلی
يئ، سبا سحر وختی پاڅئ او چې څنګه رڼا شی نو لاړ شئ.“ ۱۱ نو داؤد او د هغۀ سړی په وريسې ورځ سحر وختی روان شول
چې فلستی مُلک ته واپس لاړ شی او فلستيان يزرعيل ته لاړل.

د عمالیقیانو خِلاف جنګ

۳۰ (۱) نو درېم ورځې پس داؤد او د هغهٔ سړی صِقلاج ته راورسېدل او پته ورته ولګېده چې عمالیقیانو د یهوداه جنوبی
علاقه نیولې ده او په صِقلاج یې حمله کړې ده. هغوئ ښار سوزولے وو (۲) او ټولې زنانه او ټول ماشومان نیولی وُو، هغوئ
څوک وژلی نهٔ وُو، خو چې کله تلل نو ټول یې د ځان سره بوتلل. (۳) کله چې داؤد او د هغهٔ سړی راورسېدل، نو هغوئ ته پته
ولګېده چې ښار سوزولے شوے وو او د هغوئ ښځې، زامن او لوڼه بوتلے شوی وُو. (۴) داؤد او د هغهٔ سړو ژړا شروع کړه
او تر هغې پورې یې نهٔ بس کوله چې د هغوئ د ژړا زور ختم شو. (۵) د داؤد دوه ښځې، اخینوعم او ابی‌جیل هم بوتلے شوې
وې. (۶) داؤد اوس په سخته خطره کښې وو، ځکه چې د هغهٔ ټول سړی د خپلو بچو په وجه سخت غصه وُو او هغوئ هغه
سنګسارول غوښتل، خو مالِک خُدائ د داؤد خُدائ پاک د هغهٔ ایمان مضبوط کړو. (۷) داؤد د اخیمُلک زوئ ابیاتار اِمام ته
وفرمائیل، "پېش بند ما له راوړه." نو ابیاتار ورله پېش بند وروړو. (۸) داؤد د مالِک خُدائ نه تپوس وکړو، "زهٔ د هغوئ په
فوجیانو پسې لاړ شم څهٔ؟ زهٔ به هغوئ ته ورورسېږم؟" نو هغهٔ جواب ورکړو، "ورپسې لاړ شه، تهٔ به ورورسېږې او قېدیان به ترې
نه خلاص کړې." (۹) نو داؤد او د هغهٔ شپږ سوه سړی روان شول او چې هغوئ د بسور ولې ته ورسېدل، نو څهٔ هلته پاتې
شول. (۱۰) داؤد د څلورو سوو سړو سره په خپله مخه روان وو، هغه نور دوه سوه سړی ډېر زیات ستړی وُو چې د ولې نه نهٔ
شُو اوړېدلے نو هغوئ وروستو پاتې شول. (۱۱) د داؤد سړو په هغه مُلک کښې یو مِصرے زلمے ولیدو او داؤد له یې راوستو.
هغوئ ورله څهٔ خوراک او اوبهٔ ورکړې، (۱۲) څهٔ اوچ اینځر او دوه موټی کشمش یې هم ورله ورکړل. کله چې هغهٔ خوراک
وکړو، نو هغه بیا تکړه شو، د هغهٔ سره پوره درې ورځې د خوراک څښاک هیڅ هم نهٔ وُو. (۱۳) داؤد ترې نه تپوس وکړو، "ستا
نېک څوک دے او تهٔ د کوم ځائ یې؟" هغهٔ ورته ووئیل، "زهٔ د مِصر یم او د یو عمالیقی غلام یم. زما نېک زهٔ درې ورځې
مخکښې د ځان نه شاته پرېښے یم ځکه چې زهٔ بیمار وم. (۱۴) مونږ د یهوداه په جنوبی حِصه کښې د چریتیانو علاقه او د کالب
د قبیلې په علاقه باندې حمله کړې وه او صِقلاج مو سوزولے وو." (۱۵) داؤد ترې نه تپوس وکړو، "تهٔ به ما د هغه لښکر پورې
بوځې؟" هغهٔ ورته ووئیل، "کهٔ تهٔ ما سره د خُدائ پاک په نوم وعده وکړې چې تهٔ به ما نهٔ وژنې او نهٔ به مې خپل نېک ته حواله
کوې نو زهٔ به تا بوځم." (۱۶) نو داؤد یې ورله بوتلو. هغه فوجیان په هر ځائ کښې خوارهٔ وارهٔ وُو، خوراک څښاک یې کولو او
د بې‌شمېره مالِ غنیمت خوشحالی یې کوله، چې هغوئ د فلستیانو او یهوداه په مُلک کښې نیولے وو. (۱۷) په ورپسې ورځ سحر
وختی داؤد په هغوئ حمله وکړه او تر ماښامه پورې یې ورسره جنګ وکړو. د څلورو سوو زلمو نه بغېر چې هغوئ په اوښانو
سوارهٔ او لرې وُو، بل یو کس هم ونهٔ تښتېدو. (۱۸) داؤد سره د خپلو دوو ښځو هغه هر یو کس او هر یو څیز بچ کړو چې
عمالیقیانو وړی وُو، (۱۹) یو څیز هم ورک نهٔ شو کهٔ هغه وړوکے وو یا غټ. داؤد ته د خپلو ټولو سړو زامن او لوڼه واپس مِلاو
شول او هغه ټول مالِ غنیمت هم، کوم چې عمالیقیانو وړے وو. (۲۰) هغهٔ ټولې ګډې او څاروی واپس واخستل، د هغهٔ سړو ټول
څاروی د هغوئ په مخکښې روان کړل او هغوئ او وئیل چې، "دا د داؤد مالِ غنیمت دے." (۲۱) نو داؤد هغه دوو سوو سړو له
واپس لاړو چې هغوئ ډېر کمزوری شوی وُو او د تلو نهٔ وُو او د بسور ولې سره وروستو پاتې وُو. هغوئ د داؤد او د هغهٔ سړو
سره مِلاوېدو دپاره وړاندې راغلل، داؤد هغوئ له ورَغلو او هغوئ ته یې تود هرکلے ووئیلو. (۲۲) خو څهٔ خرابو او بې‌کاره سړو
ووئیل کوم چې د داؤد سره تلی وُو، "هغوئ مونږ سره لا نهٔ رڼل، نو مونږ به هغوئ له د مالِ غنیمت نه څهٔ نهٔ ورکوو. هغوئ دې
خپلې ښځې او بچې ځان سره کړی او په خپله مخه دې ځی." (۲۳) خو داؤد ورته وفرمائیل، "زما ورونو، مالِک خُدائ چې مونږ
له څهٔ راکړی دی نو په هغې کښې شومتوب مهٔ کوئ، هغهٔ زمونږ حِفاظت وکړو او په لښکر باندې یې فتح راکړه. (۲۴) چې تاسو
څهٔ وایئ نو هغې ته هیڅ څوک هم نهٔ راضی کېږی. هر څهٔ به داسې تقسیمېږی، هر څوک چې وروستو د سامان سره پاتې وی نو
هغهٔ ته به هم دومره حِصه ملاوېږی چې څومره هغه کسان اخلی چې جنګ له تلی وی." (۲۵) داؤد دا قانون جوړ کړو او دا تر
نن ورځې پورې په بنی اِسرائیلو کښې منلے شی. (۲۶) کله چې داؤد صِقلاج ته راواپس شو، نو هغهٔ خپلو ملګرو له په مالِ
غنیمت کښې د دې پېغام سره برخه ولېږله چې هغوئ د یهوداه مشران وُو، "دا ستاسو دپاره په هغه مالِ غنیمت کښې تُحفه ده
چې مونږ د مالِک خُدائ د دشمنانو نه اخستے دے." (۲۷) هغهٔ دا تُحفه د بیت‌ایل خلقو، د یهوداه په جنوبی حِصه کښې د راما
خلقو له او د یتیر په ښارونو کښې خلقو له ولېږله، (۲۸) ورسره د عروعیر، سِفموت، استموع، (۲۹) رَکل، د یرحمئیل او د قینی
ښارونو له، (۳۰) او د حُرمه، د بورعسان، او د عتاک د ښارونو خلقو له، (۳۱) او د حبرون. هغهٔ دا هغه ټولو ځایونو ته ولېږله

چرته چې دے او د هغۀ سړی ګرځېدلی وُو.

د ساؤل او د هغۀ د زامنو مرګ

۳۱ ۱ فلستيانو د جِلبوعه په غرۀ د بنی اِسرائيلو خِلاف جنګ وکړو. د بنی اِسرائيلو فوجيان د فلستيانو نه وتښتېدل او د بنی
اِسرائيلو ډېر کسان مړۀ شول. ۲ خو فلستيان ساؤل ته نزدې وروړسېدل او د ساؤل درې زامن يې ووژل، يونتن، ابيناداب او
مُلکیشوَع. ۳ د ساؤل نه ګېرچاپېره جنګ ډېر سخت وو او هغه په خپله د دشمن په غشو باندې لګېدلے وو او سخت زخمی
وو. ۴ هغۀ وسله وړُونکی زلمی ته ووئيل، ”خپله تُوره راوباسه او ما ووژنه، چې دا ناسنته فلستيان ما په تُوره ونۀ وهی او په
عذاب مې نۀ کړی.“ خو هغه زلمے د داسې کولو په وجه سخت يرېدو. نو ساؤل خپله تُوره واخستله او خپل ځان يې پرې
وروغورزولو. ۵ هغه زلمی ته پته ولګېده چې ساؤل مړ شو، نو هغۀ خپل ځان په خپله تُوره وروغورزولو او د ساؤل په څنګ
کښې مړ شو. ۶ نو داسې ساؤل، د هغۀ درې زامن او هغه زلمے مړ شو، په هغه ورځ باندې د ساؤل ټول سړی مړۀ شول. ۷
کله چې د يزرعيل او د اُردن د سيند نمرخاتۀ بل طرف ته بنی اِسرائيليان خبر شول چې د بنی اِسرائيلو لښکر تښتېدلے دے او
ساؤل او د هغۀ زامن وژلے شوی دی، نو هغوئ خپل ښارونه پرېښودل او وتښتېدل. نو فلستيان راغلل او دا ښارونه يې ونيول.
۸ په ورپسې ورځ باندې فلستيان د لاشونو لوټ کولو دپاره لاړل او هغوئ د ساؤل او د هغۀ د درېو زامنو لاشونه وليدل چې د
جِلبوعه په غرۀ باندې پراتۀ وُو. ۹ هغوئ د ساؤل سر پرې کړو او زغره يې ترې نه لرې کړه او ټول فلستيان ته يې پېغام
وړُونکی ولېږل چې خپلو بُتخانو او د هغوئ خلقو ته دا زېرے ورسوی. ۱۰ بيا هغوئ د هغۀ وسلې د عستارات په بُتخانه
واچولې او هغوئ د هغۀ لاش د بيتشان ښار په دېوال پورې په مېخونو ټک وهلو. ۱۱ کله چې په جِلعاد کښې د يبيس خلق خبر
شول چې فلستيانو د ساؤل سره څۀ کړی دی، ۱۲ نو ښۀ بهادر سړی ووتل او ټوله شپه يې بيتشان ته مزل وکړو. هغوئ د
ساؤل او د هغۀ د زامنو لاشونه د ښار دېوال نه راکوز کړل او واپس يې يبيس ته يوړل او هلته يې وسوزول. ۱۳ بيا هغوئ هډُوکی
يوړل او په ښار کښې يې د غز د ونې لاندې ښخ کړل او اووۀ ورځې هغوئ روژه ونيوله.

pashtobibles.org © يوسفزی ۲۰۱۹